

Giới thiệu Thám Tử Sài Gòn

Truyện xoay quanh cuộc sống của Thiên Nhân, vị thám tử tự do sống giữa Sài Gòn hoa lệ, một thành phố miền nam thường xảy ra nhiều vụ án.

Đủ loại vụ án với những tình tiết ly kỳ, dàn trải đủ mọi thể loại từ đầu về giả, phân tích lời khai, đầu độc, giải mã, phòng kín... Và những thủ pháp chưa từng xuất hiện trong bất kỳ cuốn tiểu thuyết trinh thám nào khác sẽ khiến độc giả thích thú khi cầm cuốn sách này.

Phong cách trình thám cổ đại nhưng nội dung hoàn toàn hiện đại, truyện tự sáng sáng nên rất vui khi nhận được sự ủng hộ của mọi người.

Tiến độ

Truyện gồm 2 tập, mỗi tập gồm 6 vụ, mỗi vụ khoảng 10000 từ chia đều 6 chương.

Tiến độ đăng truyện mỗi tuần 1 chương vào cuối tuần (thứ bảy hoặc chủ nhật). Nếu không đăng thì sẽ (cố gắng) đăng bù vào ngày gần nhất.

Mọi người có thể ủng hộ tác giả theo nhiều cách sau:

- Tặng các loại điểm ái mộ, đầu..
- Tham gia bình luận, chia sẻ link truyện
- Theo dõi facebook Vũ Hải Dương để theo dõi những chương truyện mới nhất cũng như xem mặt của tác giả (xem và nhớ like hoặc thả tim cho tác giả nhé)
- Inbox riêng cho tác giả theo nick facebook trên để bàn luận về truyện cũng như những vấn đề khác liên quan đến trinh thám. Nhưng nếu không thấy tác giả reply lại cũng đừng vội chửi nhé, vì tác giả sử dụng internet không thường xuyên.

Rất vui khi có thể mang đến cho mọi người những vụ án thú vị, góp phần thúc đẩy sự phát triển của dòng truyện trinh thám Việt.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Vật nặng vô hình - Chương mở đầu

Tôi bước xuống taxi, cuốc bộ vào con hẻm nhỏ chỗ một tiệm tạp hóa. Người chủ tiệm liếc nhìn tôi đi khuất. Sau lưng ngôi trường tiểu học ở bên kia đường cũng vừa giống một hồi trống ngắn, tôi nhìn đồng hồ chỉ 1 giờ 45 phút. Một buổi trưa tháng tư trời âm u đến lạ.

Con hẻm khá sạch sẽ, nhà dân san sát, kín cổng cao tường, đoạn chỉ lát gạch một vài ki-rac trống, tôi đứng trước một căn nhà hai tầng còn khá mới, nằm ngay góc chữ L. Tôi lấy điện thoại gọi vào một số, đến lần thứ ba vẫn không có người trả lời. Đồng hồ trên điện thoại lúc này là 13 giờ 55 phút. Tôi nhìn vào cánh cổng rào ngăn cách mình và ngôi nhà, chỉ khép hờ, trong góc khuất giữa một bên cổng và bức tường có một đôi giày da màu đen còn khá mới nhưng lại dính đầy đất dưới đế. Ở phần sân đất, lối duy nhất vào ngôi nhà, có hai hàng dấu giày một vào một ra. Có lẽ đây là dấu giày của đôi giày da đó. Cửa chính căn nhà đang đóng im lìm, mọi thứ vừa thấy khiến tôi có một linh cảm chẳng lành. Tôi đẩy cánh cổng rào bước vào, mất khoảng nửa giây nhìn kỹ dấu giày trên nền đất. Tôi tiến nhanh đến trước thềm căn hộ, tất nhiên là tránh giẫm lên vết giày có sẵn. Cửa chính cũng không khóa, bên trong căn hộ, gian để xe, dựng 4 chiếc xe máy loại đắt tiền được xích chung với nhau, yên tất cả đều bám một lớp bụi mỏng nhưng không đồng đều. Phòng khách liền sau, phía trên bức tường bên trái là mấy khung hình chụp một người phụ nữ còn rất trẻ. Một tấm ở giữa có thêm một người đàn ông, cũng trẻ như vậy, cả hai điệu bộ khá tình tứ. Tất cả đều là những bức ảnh cũ được làm mới bằng kỹ thuật số. Ở bức tường trung tâm có kê một tủ nhỏ, bên trong đặt một chiếc TV thông minh. Giữa phòng là một bộ bàn ghế tiếp khách. Lăn theo vết đất giày, tôi lên lầu một. Trong căn phòng lớn hơn, bố trí như một phòng sách với một bàn lớn phía bên trái ngay dưới bóng đèn huỳnh quang, bên phải là kệ sách đầy ắp choáng cả bức tường. Ở bức tường đối diện cửa vào, tôi thấy thi thể một người đàn ông gầy gò đứng úp mặt, miệng bị nhét giấy, hai tay bị trói vòng vào song cửa sổ, trên lưng bê vết máu.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Vật nặng vô hình - Chương thử trí 1

Tôi ngay lập tức gọi điện báo với cảnh sát. Khoảng 5 phút sau đội cảnh sát thành phố có mặt.

Theo yêu cầu của cảnh sát, tôi thuật lại diễn biến vụ việc mà mình biết.

- Tôi có hẹn với ông đây lúc 2 giờ trưa nay, khi đến trước căn hộ, tôi có gọi nhiều cuộc nhưng không ai bắt máy, cũng không thấy ông ta chờ sẵn ở trước nhà như đã hẹn. Rồi tôi nhìn thấy cổng chỉ khép hờ, phía trong cánh cổng là một đôi giày dính đầy đất, trên sân nhà lại có những dấu chân rất khả nghi, nên tôi đã đẩy cửa đi vào trong. Tôi đi theo vết giày để lại, lên lầu một và phát hiện xác chết ông ấy tại đây. Ngay lập tức tôi gọi báo cảnh sát và đứng canh giữ hiện trường cho đến bây giờ.

Rất tình ý, viên cảnh sát nhận thấy cần khai thác ở tôi nhiều hơn, về lý lịch.

- Cậu không có vẻ gì là sợ khi tiếp xúc với tử thi nhỉ. Cậu lại không giẫm vào vết giày ở sân để bảo vệ hiện trường? Thật ra cậu là ai? Có quan hệ gì với nạn nhân?

Tôi lấy trong ví ra một tấm danh thiếp đưa cho viên cảnh sát.

- Xin tự giới thiệu, tôi là Hoàng Thiên Nhẫn, hành nghề thám tử. Nạn nhân đây là khách hàng của tôi.

Câu trả lời của tôi mở ra cho viên cảnh sát một hướng suy luận mới, mặc dù nó không đúng.

- Vậy nghĩa là nạn nhân biết rằng có người muốn giết mình, nên nhờ cậu đến điều tra. Tuy nhiên hai người chưa kịp gặp nhau thì ông ta đã bị sát hại.

- Không phải như vậy! Tôi đến đây theo lời hẹn chỉ để tìm đồ giúp nạn nhân thôi. Tôi không hề nghe nạn nhân nói rằng có người muốn giết mình. - Tôi trả lời.

- Tìm đồ? Là cái gì?

Ngay trước khi tôi định trả lời câu hỏi trên. Một viên cảnh sát trẻ hơn, độ khoảng tuổi tôi, dáng vóc cao to, ánh mắt sắc lẹm, tay phải cầm một xấp giấy tờ, chạy đến chen ngang vào bằng một giọng Bắc.

- Báo cáo sếp, đã có kết quả khám nghiệm tử thi và hiện trường.

Sau cái gật đầu thể hiện sự cho phép của người thượng cấp, viên cảnh sát trẻ bắt đầu đọc vanh vách những điều được ghi trên giấy.

- Nạn nhân là ông Vương Hoàn Long, 63 tuổi, nghề nghiệp chưa rõ, bị giết trong khoảng 1 đến 1.5 tiếng hồ trước tức khoảng 12 đến 1 giờ 30 chiều. Nạn nhân chết do một vết đâm vào động mạch cổ gây mất máu, trước lúc chết bị chém nhiều nhất dao vào lưng. Hung khí là một dao lờ để lại hiện trường. Hiện trường không có dấu hiệu bị xáo trộn, ví tiền, đồng hồ, nhẫn trên người nạn nhân vẫn còn nên tạm thời có thể bỏ qua trường hợp giết người cướp của. Tại hiện trường có để lại một bao tay nhựa, một áo thun tay dài, một quần jeans, một áo khoác dù, một tràm đầu, một kính mắt, hầu hết đều có dính máu nghi ngờ là do hung thủ bỏ lại hiện trường. Dựa vào hướng, độ dốc của vết chém trên lưng nạn nhân tạm thời kết luận hung thủ cao trên 1m80 và thuận tay trái. Dựa vào vết giày trên sân đất kết luận trùng khớp với đôi giày cỡ 43 sau công rảo. Trên đôi giày này cũng có vết máu nên kết luận đây là giày do hung thủ để lại. Dựa vào độ lún của vết giày cho thấy hung thủ nặng từ 90 - 100kg. Báo cáo hết.

- Vậy là hung thủ cao hơn 1m80, thuận tay trái, đi giày cỡ 43 và nặng gần 100kg. - Không mất nhiều thời gian để suy nghĩ, viên cảnh sát lớn tuổi chốt lại.

Có thể sẽ mang tiếng là nhiều chuyện hay thích chỏ mũi vào việc của người khác, nhưng tôi không thể không nói ra suy nghĩ của mình. Cứ đứng đó và nhìn cơ quan điều tra bị dắt mũi bởi những kết luận vội vàng, lương tâm của một thám tử không cho phép tôi làm vậy.

- Xin thứ lỗi, nhưng tôi lại không nghĩ vậy.

Khi đã thu hút được sự chú ý của cả hai viên cảnh sát, tôi bắt đầu trình bày những suy luận của mình. Một cách từ tốn, tôi lần lượt chỉ ra những điểm mâu thuẫn giữa dấu vết để lại ở hiện trường với kết luận của tổ phân tích về nhân dạng hung thủ.

- Anh nhìn xem, mặc dù vết thương trên lưng nạn nhân là do chém từ trái sang nhưng trên đôi giày hung thủ để lại lại là kiểu cột nơ của người thuận tay phải. Đôi giày này tháo ra mà không cần phải nói lòng dây chứng tỏ nó lớn hơn cỡ chân thật của người mang.

Tôi vừa nói vừa chỉ vào đôi giày, lúc này đã được bỏ vào túi niêm phong vật chứng.

- Chưa hết, hung thủ cột tay nạn nhân vào song cửa sổ và đè áp mặt vào tường, rồi chém nhiều nhất lên lưng. Đối với tư thế này chỉ cần hung thủ đứng ở thế cao hơn nạn nhân là có thể gây ra vết chém có độ dốc như do một người cao trên 1m80 gây án. Bằng chứng là vết máu bắn dưới sàn sau lưng nạn nhân có một khoảng trống không tự nhiên, như do bị một vật gì đó che lại. Theo tôi vật đó là áo khoác của hung thủ vì trên áo khoác vẫn còn in dấu giày dính đất. Dựa theo độ nổi của vết máu bắn, có lẽ hung thủ đã đặt một vật gì đó dưới sàn rồi phủ áo khoác lên. Mục đích của việc làm này nhằm để tránh vấy máu lên vật đó trong khi chém nạn nhân. Vật đó có lẽ là mấy quyển sách ở kệ sách bên kia, vì tôi thấy kệ sách được xếp rất ngăn nắp nhưng lại có 3 quyển tiểu thuyết khá dày bị lấy ra nhưng lại xếp trở lại không đúng chỗ. 3 quyển này là trong một bộ 6 quyển đặt liền nhau mà ở đây chỗ 3 quyển cùng bộ có khoảng hở vừa đủ chỗ của 3 quyển này.

Tôi lại chỉ tay về phía kệ sách nằm phía góc phải căn phòng.

- Độ cao 3 quyển sách này khoảng tầm hơn 1 tấc nên rất có thể hung thủ chỉ cao khoảng 1m70. Ngoài ra dựa vào vết máu bắn trên chiếc áo thun có thể thấy lúc gây án hung thủ mặc áo thun nhưng lại cho vào trong quần, có thể do áo quá dài so với độ dài lưng của hung thủ. Vết máu bắn trên chiếc áo thun cũng cho thấy phần bị máu bắn đến chỉ khoảng 0.5m gần ứng với độ dài lưng một người cao 1m70.

Bây giờ tôi lại chỉ đến chiếc áo thun. Viên cảnh sát trẻ hơn mở túi niêm phong lấy chiếc áo ra xem xét.

- Một điểm cuối cùng chính là chiếc thắt lưng, vết máu bắn lên có một phần bị mặt thắt lưng che khuất, có nghĩa nếu tính từ phần bị che đến đầu của thắt lưng sẽ ra được vòng bụng thật sự của hung thủ. Lúc này tôi có thử ước chừng thì chỉ khoảng 70 - 75cm. Một người vòng bụng khoảng này thì chỉ thường nặng từ 60 - 70kg, chứ khó có thể nặng đến 90, 100kg. Cho nên...

Tôi dừng mạch suy luận lại 2 giây và tự hạ thấp giọng của mình xuống một chút. Hai viên cảnh sát chăm chú chờ đợi tôi nói nốt phần còn lại.

Phần còn lại mà mọi người chờ đợi chính là kết luận quan trọng, chân thực, đúng đắn nhất về ngoại hình hung thủ. Xin hãy lắng nghe cẩn thận.

- Cho nên... tôi hoàn toàn có cơ sở nghi ngờ những dấu vết do hung thủ để lại hiện trường nhằm mục đích làm sai lệch hướng điều tra, trong khi thật sự hung thủ chỉ là một người cao khoảng 1m70, nặng tầm 70kg và thuận tay phải.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Vật nặng vô hình - Chương thử trí 2

Sài Gòn, thành phố của những con đường. Không có ở đâu trên Việt Nam này mà để sinh tồn, người ta buộc phải thuộc tên nhiều con đường đến như thế. Đường một chiều, đường hai chiều, đường cao tốc, đường qua hầm, qua cầu, đường nối dài, đường vòng tránh, đường nhánh, đường hẻm... có quá nhiều điều để ghi nhớ, quá nhiều thứ phải phân biệt.

Sài Gòn lộn xộn là mất. Nhưng thật may, ở Sài Gòn này không có ai bị lạc, chỉ có những người đi xa hơn lộ trình, bởi mọi con đường ở Sài Gòn đều kết nối với nhau.

- Vậy theo cậu thì hung thủ đang hạ hê vì nghĩ rằng đã xỏ mũi được cảnh sát bằng những bằng chứng giả do hấn cố tình để lại? - Viên cảnh sát lớn tuổi hơn hỏi tôi.

Rốt cuộc thì họ cũng hiểu được điều mà tôi muốn nói.

- Có thể lắm. Nhưng việc ưu tiên hiện nay là anh nên điều tra tất cả những người ở trong con hẻm này mà có ngoại hình như tôi miêu tả nhưng không có bằng chứng ngoại phạm trong khoảng thời gian 1 tiếng trước. Cũng đừng bỏ qua việc hỏi thăm 2 chủ tiệm tạp hóa và quán cafe ở 2 đầu con hẻm này vì có thể họ sẽ nhìn thấy những người có ngoại hình giống hung thủ ra khỏi con hẻm sau khi gây án.

- Nay, nếu hung thủ thật sự có ngoại hình như cậu nói thì cậu chẳng phải sẽ là nghi phạm sao? Cậu có bằng chứng ngoại phạm không? - Viên cảnh sát trẻ tuổi nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ.

- Tất nhiên là có! Vào lúc 12 giờ tôi ở Tây Ninh bắt taxi đến đây là 13 giờ 45. Tôi vẫn còn giữ hóa đơn đây, người tài xế trong hóa đơn đó có thể làm chứng.

- Tây Ninh cách đây ít nhất là 1 tiếng 30 phút chạy xe, hơn nữa trong thời gian nạn nhân bị sát hại cậu ta lại có người làm chứng... - Viên cảnh sát trẻ hơn.

- Tạm thời cậu điều tra theo hướng cậu thám tử đây miêu tả. - Viên cảnh sát lớn tuổi chỉ thị cho người thuộc cấp. - Còn cậu thám tử đây, có thể nán lại thêm chút ít không? Có lẽ chúng tôi cần ở cậu một vài suy luận nữa.

Thông thường chỉ có trong các tiểu thuyết trinh thám, cảnh sát mới cần đến sự giúp đỡ của thám tử. Ở ngoài cuộc sống thực, mối quan hệ này không thực sự tốt đẹp như thế, trừ khi... trừ khi viên cảnh sát này là một fan cuồng truyện trinh thám.

Đừng quan tâm, đó chỉ là ý nghĩ nhảm nhí chợt thoáng qua trong đầu tôi thôi.

Sau khoảng nửa giờ đồng hồ, kết quả điều tra thu được rất khả quan. Những người đang sống ở trong hẻm có ngoại hình như tôi miêu tả đều có bằng chứng ngoại phạm. Trong thời gian trước và sau khi nạn nhân bị giết có 3 người tình nghi ra vào con hẻm. 2 nhân chứng, một là chủ tiệm tạp hóa ở đầu bên trái hẻm và một là chủ quán cafe ở đầu hẻm còn lại đã nhìn thấy họ. Cả 3 người này đều vẫn còn ở lại quanh khu vực hiện trường và đã được cho lấy lời khai.

- Có tất cả 3 người nằm trong diện tình nghi. Người thứ nhất là ông Phan Văn Thiện, 39 tuổi, hành nghề tự do, đang ngồi uống cà phê ở quán cafe trước hẻm. Ông này khai rằng khoảng 12 giờ 30 trưa có ghé vào tiệm sửa xe ở trong hẻm theo lối tiệm tạp hóa để lấy chiếc xe gửi sửa ngày hôm qua. Nhưng xe vẫn chưa sửa xong nên ông này vòng ra quán cafe ở đầu bên kia con hẻm ngồi uống cà phê chờ. Cả 2 người chủ tiệm đều cho rằng ông Lương là một người tốt và không thể là hung thủ giết người. Bà chủ quán cafe có nói ông ta là khách quen của quán, luôn đến quán vào đúng giờ này trong ngày. - Viên

cảnh sát trẻ báo cáo. - Người thứ 2 là ông Nguyễn Văn Chấn 29 tuổi, là thợ sửa đường dây của 1 công ty điện thoại. Anh này hiện đang bảo trì đường dây cho căn hộ cách nhà nạn nhân 5 căn về bên phải. Anh ta vào hẻm khoảng sau 1 giờ trưa 1 chút. Chủ quán cafe nói rằng anh ta đến quán từ sáng, nhưng đến mãi trưa mới đi vào trong hẻm.

- Vậy nghĩa là người thứ 2 này vẫn chưa ra khỏi hẻm, đây lại là một vụ giết người được lên kế hoạch từ trước thì chỉ cần khoảng 15 - 30 phút để thực hiện. Vậy còn người thứ 3? - Viên cảnh sát lớn tuổi sốt sắng.

- Người thứ 3 là anh Nguyễn Thành Chung, 20 tuổi, nhân viên giao hàng. Anh này khai rằng khoảng gần 1 giờ 30 trưa có vào hẻm theo lối quán cafe để giao hàng. Ông chủ tiệm tạp hóa nói rằng thấy anh này đứng đầu hẻm liếc ngang liếc dọc trông rất khả nghi. Bà chủ quán cafe lại bảo anh này khi đến quán thì xin gửi nhờ xe máy, do lối vào hẻm đầu bên phải đường khá nhỏ, rồi mới đi vào hẻm.

- Có thể có trường hợp 2 nhân chứng bỏ sót hoặc nhầm lẫn số lượng người ra vào hẻm do không nhớ rõ khoảng thời gian không? Cậu có hỏi họ thường theo dõi đồng hồ không? - Viên cảnh sát lớn tuổi hỏi người thuộc cấp.

Một thắc mắc đúng đắn nhưng có vẻ hơi thừa.

- Không cần phải theo dõi đồng hồ đâu, vốn dĩ ở đây có một cái đồng hồ báo giờ rất lớn rồi còn gì. Ngôi trường tiểu học bên kia đường luôn giống trống vào các giờ cố định, tôi đoán rằng họ đã khai về thói quen tính giờ dựa vào tiếng trống của mình.

Bằng một kiểu biểu lộ sự đồng tình không được thiện cảm cho lắm với tôi, viên cảnh sát trẻ ngắt lời.

- Chuyện đó không cần anh nói! Họ bảo từ đầu giờ nghỉ trưa, tức 12 giờ, đến tiết thứ nhất, tức 1 giờ 30 chiều, chỉ có 3 người có ngoại hình như tôi hỏi ra vào con hẻm thôi.

- Vậy anh có hỏi 2 người chủ kia có nhìn thấy 3 người này lúc đi vào hẻm có mang theo người những vật gì không?

- Ý cậu là hung thủ mang theo bên mình một vật nặng khoảng 30 đến 40kg vào nhà nạn nhân để tạo ra vết lún giày 100kg? Vậy nếu hung thủ lấy đại một cái gì đó như các thùng rác đặt trong con hẻm này rồi mang vào nhà nạn nhân thì sao? - Viên cảnh sát lớn tuổi chất vấn lại tôi.

Trong tiểu thuyết trinh thám, cảnh sát (nhân vật phụ) thường được xây dựng thành kiểu người luôn đặt ra các câu hỏi cho thám tử (nhân vật chính) trả lời, nhằm làm rõ những vấn đề mà những người đọc không đủ thông minh có thể tự hiểu được. Còn trong cuộc sống thật, cảnh sát ít khi chấp nhận sự hiện diện của thám tử. Bởi đơn giản chẳng ai muốn trở thành diễn viên phụ ngay chính tại sân khấu của mình. Trừ khi... mà thôi, đừng quan tâm. Chỉ là ý nghĩ nhảm nhí chợt thoáng qua trong đầu tôi, không đáng được nhắc đến.

- Tôi đã quan sát con hẻm này từ trước khi cảnh sát đến, các ki rác trong con hẻm hầu như đều trống rỗng, giờ lấy rác của nhân viên vệ sinh tại khu vực này là vào khoảng 8 giờ sáng và sau 5 giờ chiều, nhà dân ở đây lại kín cổng cao tường cho nên hung thủ khó mà tiêu hủy vật mang theo đó. Hơn nữa tôi nghĩ hẳn sẽ mang theo một vật rất bình thường để nạn nhân không cảnh giác, và nếu hẳn vẫn còn quanh quẩn hiện trường thì hẳn vẫn sẽ còn giữ vật đó bên mình.

- Cậu biết rõ cả giờ lấy rác... cậu là người ở đây sao? - Viên cảnh sát lớn tuổi.

- Tôi sống ở bên kia đường, trong danh thiếp có ghi rõ mà.

- Nếu vậy tại sao ông ta phải hẹn cậu gấp như vậy, phí taxi từ Tây Ninh về đây cũng không ít đâu!

- Hi. - Tôi cười. - So với vật mà ông ấy nhờ tôi tìm giúp thì chẳng thấm vào đâu đâu.

Cho dù là trong tiểu thuyết hay ở ngoài đời thật, đừng quên luôn tồn tại những nhân vật không tên mà việc làm chủ yếu của họ chỉ là chen ngang vào cuộc đối thoại của nhân vật chính. Đơn giản là để khiến câu chuyện thay đổi nội dung, chuyển cảnh hay tấu hài đôi chút.

Nhưng nếu không phải thuộc vào ba loại trên, thì chỉ có thể là nhân vật không tên này muốn đảo chính, thu hút toàn bộ ánh đèn sân khấu, chiếm phần trung tâm của câu chuyện.

- Thừa sếp, cả 3 người đều không giữ vật gì nặng 30 - 40kg cả. Người khách uống cafe chỉ mang theo một cặp chéo đựng 1 ít thuốc lá và bật lửa, ước chừng khoảng 1kg. Tuy nhiên các thùng rác trong con hẻm cũng không có chứa vật gì nặng khoảng 30kg mà nhỏ gọn để bỏ vừa túi xách của người khách này. Người thợ sửa đường dây thì có một hộp đồ nghề đựng khá đầy nhưng nặng chưa đến 10kg. Còn người giao hàng thì có một thùng hàng to nhưng theo giấy giao hàng thì là mô hình nhựa nặng chưa đến 15kg còn nguyên dấu niêm phong.

- Vậy nghĩa là cái vật nặng hơn 30kg không hề tồn tại? Có phải cậu đã suy luận sai rồi không?

- Chúng ta phải điều tra theo hướng tên hung thủ 100kg như lúc đầu của tôi mới phải. - Viên cảnh sát trẻ tuổi nhanh nhẩu. Ngay từ khi xuất hiện, người này chưa bao giờ ủng hộ ý kiến của tôi.

- Không! Tôi chắc chắn hẳn chỉ nặng tầm 60 - 70kg. Và tôi cũng sẽ tìm ra vật nặng vô hình mà hẳn mang theo là gì? Nhưng trước hết hãy để tôi gặp trực tiếp họ. Tôi nghĩ rằng chúng ta đã bỏ qua những lời khai quan trọng.

- Ý anh là tôi đã bỏ sót những điều quan trọng khi lấy lời khai? - Viên cảnh sát trẻ nổi cái vì câu trả lời của tôi.

"Xét theo khía cạnh tích cực thì anh ta và tôi đã bắt đầu tìm được tiếng nói chung."

- Không cần phải cãi nhau!

Viên cảnh sát lớn tuổi lên tiếng ngăn người thuộc cấp trước khi những anh ta kịp nói ra những điều không hay.

- Các nghi phạm đang ở dưới tầng trệt, hãy cùng xuống lầu, tôi cũng rất muốn biết cậu có thể khai thác được gì hơn cảnh sát chúng tôi? - Viên cảnh sát lớn tuổi nhìn tôi với ánh mắt đầy thách thức.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Vật nặng vô hình - Chương thử trí 3

Đứng trước mặt tôi là 3 nghi phạm. Người thứ nhất là một anh chàng da ngăm khoảng chừng dưới 30 tuổi, mặc bộ đồng phục công nhân màu xanh của công ty VNPT, chân mang một đôi giày thể thao loại rẻ tiền đã cũ, tay trái đeo một chiếc đồng hồ mạ vàng sáng bóng, tay phải xách một hộp sắt đựng đồ sửa chữa. Người thứ hai là một thanh niên chưa quá 20, da trắng, nét mặt sáng sủa, mặc áo khoác thể thao màu trắng, quần jeans, giày thể thao loại đắt tiền, đầu đội mũ bảo hiểm có logo công ty giao hàng BAO, dưới chân là một thùng hàng khá to vẫn còn nguyên dấu niêm phong. Người thứ ba là một người đàn ông ăn bận lịch sự, áo sơ mi màu kem và quần tây đen, mang cùng một đôi giày da đen, vai phải đeo một túi chéo nhỏ. Có lẽ là một trí thức tuổi thì ách chừng chưa đến 30. Có lẽ do ông đây trẻ hơn tuổi thật vì lúc này cảnh sát có nói về người khách uống cà phê tuổi gần 40. Cả 3 đều có một điểm chung là đều cao tầm 1m70, dáng người cân đối ước chừng nặng từ 60 đến 70kg.

Sau khi quan sát các nghi phạm bị thẩm tra một lần nữa, tôi nhận được một câu hỏi không mấy thân thiện từ viên cảnh sát trẻ.

- Lời khai của cả 3 vẫn không có gì thay đổi. Sao đây cậu thám tử, cậu còn muốn hỏi thêm gì không?

- Tôi không còn gì cần hỏi..

- Vậy cậu đã tìm ra hung thủ chưa? Cậu có cần xem lại hiện trường lần nữa không ngài thám tử? - Viên cảnh sát trẻ nói bằng một giọng đầy mỉa mai.

- ...

Tôi im lặng. Mọi thứ vẫn còn khá mơ hồ. Tôi vẫn chưa giải thích được cách hung thủ nguy tạo dấu giày cũng như bằng chứng buộc tội hắn.

Lúc này khi mà cả nhân vật chính, thứ chính, vai phụ đảo chính đều không còn thoại, chính là thời điểm cho các nghi phạm, các nhân vật phản diện, thể hiện vai trò của mình.

- Này sếp có thể cho chúng tôi về được chưa vậy? Tôi còn nhiều việc phải làm lắm. - Người thợ sửa dây điện nói. Anh này tên là Nguyễn Văn Chấn, 29 tuổi.

- Các chú cho cháu về đi! Cháu phải đi làm nữa, đã trễ lắm rồi! - Cậu nhân viên giao hàng van nài. Cậu nhóc này tên là Nguyễn Thành Chung, 20 tuổi.

- Nếu vậy thì tôi cũng muốn về. Mặc dù không có việc gì bận, nhưng tôi không thích những nơi đông người. - Người khách uống cà phê trình bày. Người đàn ông này tên là Phan Văn Thiện, 39 tuổi, nghề nghiệp tự do.

Trước những yêu cầu cùng lúc của các nghi phạm, viên cảnh sát trẻ không đủ thẩm quyền giải đáp, đành cầu viện sự phán quyết từ người thượng cấp.

- Chúng ta cho họ về hay sao sếp? Dù sao cũng không khai thác được gì thêm.

Nhưng nên nhớ motif thường thấy của một bộ phim trinh thám thuần túy, nhân vật thám tử không bao giờ để cảnh sát thả các nghi phạm tại ngoại. Đây tuy là cuộc sống thực, nhưng tôi cũng là thám tử, nên nhất định tôi cũng hành động như thế. Ngăn cản. Nhất định phải ngăn cản lại.

- Không được! Nếu anh cho họ về thì chính anh đang tiếp tay cho hung thủ tiêu hủy chứng cứ buộc tội hắn. - Tôi nói.

- Cậu nói vậy ý là...

- Đúng thế! Cái vật nặng vô hình hơn 30kg đó, chắc chắn hung thủ vẫn còn đang giữ ở bên mình. Mặc dù hiện tại tôi chưa biết được đó là gì, và cách mà hung thủ giấu nó.

- Cậu nói vậy là sao? Vật nặng vô hình gì? - Người thợ sửa thắc mắc.

- Cậu thám tử đây suy luận là hung thủ giết chủ căn hộ đây khi vào căn hộ đã mang theo một vật gì đó nặng hơn 30kg để nguy tạo ra vết lún giày 100kg trên nền đất kia. - Viên cảnh sát lớn tuổi giải thích, đoạn vừa nói vừa chỉ tay về phía các dấu giày trước thềm nhà. - Hắn sau khi sát hại nạn nhân lại một

lần nữa mang vật đó đi qua sân đất để tạo dấu giày đi ra. Sau khi khoanh vùng tình nghi thì cả 3 vị trong thời gian nạn nhân bị giết đều không có chứng cứ ngoại phạm, mà ngoại hình lại gần giống với miêu tả về hung thủ. Nhân chứng cho hay rằng 3 vị khi vào hẻm chỉ mang theo các vật như đây, và cả 3 đều còn lưu lại hiện trường nên khả năng tẩu tán vật nặng đó là rất thấp. Nói tóm lại cậu thám tử đây cho rằng một trong các vị hiện vẫn đang giữ bên mình hoặc cất giấu ở đâu đó trong con hẻm này một vật nặng hơn 30kg.

Thật cảm ơn khi cũng có người tin tưởng vào những suy luận của tôi.

- Vậy chẳng phải hung thủ là cậu nhóc này sao! Cái thùng hàng của cậu ta to như vậy mà. - Người khách uống cà phê nói.

- Không phải cháu đâu các chú cảnh sát! Thùng hàng này tuy to nhưng chỉ chứa mô hình bằng nhựa nặng chưa đến 15kg. - Cậu thanh niên giao hàng thanh minh.

- Vậy có thể cậu giấu gì đó vào trong, sau khi rời khỏi căn nhà lại lấy ra rồi vứt vào sọt rác? - Người khách uống cà phê tiếp tục.

- Sao có thể chứ. Dầu niêm phong vẫn còn nguyên mà, lại bị dán băng keo chằng chịt lên làm sao cháu cho được thứ gì vào mà không làm hỏng nó chứ? - Cậu thanh niên giao hàng bác bỏ lời tố cáo. - Tại sao lại chỉ nghi ngờ cháu, chẳng phải anh thợ sửa dây điện này có khả năng hơn sao? Mọi người có nghĩ là anh ta giấu thứ đó trong hộp đồ nghề không? Cái hộp bằng sắt này nhìn cũng nặng lắm.

- Tôi đã cho cân thử rồi, hộp đồ nghề đó chỉ nặng chưa đến 10kg. - Viên cảnh sát trẻ nói.

- Hay là anh ấy giấu gì đó trong hộp, sau khi rời khỏi nhà nạn nhân thì quăng vào sọt rác. - Cậu thanh niên giao hàng nói.

- Chúng tôi đã kiểm tra cả con hẻm, không có vật gì đủ nặng mà lại bỏ vừa hộp đồ nghề của anh đây. Hộp đồ nghề này cũng không còn nhiều chỗ trống.

Bất chấp việc các chỉ trích của mình liên tục bị phía cảnh sát bác bỏ, cậu thanh niên giao hàng vẫn kiên trì đổ hết tội lên người thợ sửa dây điện.

- Các anh đã kiểm tra trên cột điện chưa, có thể anh ta giấu vật đó trên cột điện cũng không chừng.

Không thể cứ im lặng trong tình huống như thế này, người thợ sửa dây điện quát lên.

- Đủ rồi nhé ranh con! Mày không nghe anh cảnh sát đây nói là hộp đồ nghề của tao đã gần đầy rồi hay sao! Giấu ở trên cột điện? Mày thử đi kiểm tra xem trên đó có thứ gì nhỏ gọn mà nặng hơn 20kg không? Mày trò con nít như vậy mày tưởng qua mặt được cảnh sát sao?

Theo đúng một vòng khép kín, bây giờ đến phiên người khách uống cà phê đón nhận những buộc tội từ phía người thợ sửa.

- Theo tôi thì tên đom đặng này chính là hung thủ, vật nặng gì đó chắc là hắn đã giấu ở quán cà phê rồi. Tên này rất thường đến quán uống cà phê, chắc là để theo dõi chủ nhà này rồi lên kế hoạch giết người.

- Vì sao anh biết anh đây thường đến quán cà phê ở đầu hẻm uống? - Viên cảnh sát trẻ tuổi hỏi người thợ sửa.

- Tôi quản lý đường dây điện thoại của khu vực này mà, lần nào đến đây uống cà phê tôi cũng đều thấy anh ta ăn bận như vậy.

- Vậy chính anh cũng thường hay đến quán đó, vậy có khác gì tôi? - Người khách uống cà phê vặn lại.

Những màn chỉ trích lẫn nhau này sẽ chẳng đi đến đâu... ngoài bệnh viện. Để ngăn họ lại cần phải có một nhân vật đủ thông thái, kiên nhẫn và lương thiện. Tất nhiên không phải là ông bụt. Trong tiểu thuyết trinh thám không có chỗ cho nhân vật thần thánh, cuộc sống thực lại càng không. Ở hiện trường vụ án lúc này chỉ có một người như thế, là tôi, thám tử tự do.

- Đây là hẻm 2 đầu hình chữ U, nếu thật sự muốn theo dõi chủ nhà này thì hung thủ ngồi ở quán cà phê bên kia đường chẳng phải sẽ nhìn được bao quát hơn hay sao. - Tôi hòa giải.

- Người này cũng không phải, người kia cũng không phải. Vậy rốt cuộc hung thủ là ai? Chừng nào các anh mới để tôi về đây? - Người thợ sửa đường như rất thiếu kiên nhẫn.

- Hay là chúng ta tạm giữ lại những vật 3 nghi phạm này mang theo bên người, phong tỏa con hẻm, rồi để họ về sáng mai lại điều tra tiếp. Đã gần đến giờ đón con sếp rồi đây ạ. - Viên cảnh sát trẻ thì thầm với thượng cấp.

- Anh vừa nói gì? Không được để họ về! - Tôi quát viên cảnh sát trẻ.

- Đủ rồi đó cậu thám tử trẻ! Chúng ta tạm thời dừng vụ án ở đây! Dù sao 3 vị đây chỉ mới là nghi phạm, chúng ta lại chẳng khai thác được gì thêm, không thể giữ họ quá lâu. Từ khi cậu nghĩ ra được điều gì mới? - Viên cảnh sát lớn tuổi điềm đạm nói.

- Tôi không còn gì để hỏi 3 người này nữa cả. Tuy nhiên ngài không được để họ về! Vì tôi đã biết ai là hung thủ.

Tôi nhìn về phía hung thủ đang đứng lẫn cùng 2 người khác bằng ánh mắt đầy thương cảm.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Vật nặng vô hình - Chương phá án

Trong một quyển tiểu thuyết, một bộ phim, một vở kịch... đều luôn tồn tại rất nhiều nhân vật. Dù là chính, thứ chính, phụ đạo chính hay phản diện, giả phản diện, mỗi loại vai đều có một chức năng nhất định bổ sung, hỗ trợ lẫn nhau. Điều này thật không cần nói nhiều vì ai cũng biết. Nhưng còn trong vụ án ở cuộc sống thực? Có bao giờ nhân vật thám tử cũng cần đến các nhân vật khác sự giúp đỡ, gợi ý để tìm ra chìa khoá phá án?

Có đấy. Đôi lúc chỉ một câu nói vô tình từ một người bất kỳ, cũng trở thành lời giải cho câu hỏi quan trọng mà tôi đi tìm.

- Cậu biết ai là hung thủ? Là ai? - Viên cảnh sát lớn tuổi giọng điệu gấp rút.

- Hung thủ chính là người che giấu mục đích thực sự việc hấn đi vào con hẻm và có hành động kì lạ mà 2 nhân chứng đã nhìn thấy.

- Cậu cứ vòng vo làm gì? Nói rõ ra đi! - Viên cảnh sát lớn tuổi khẩn trương.

Thay vì giữ im lặng và để tôi tự trình bày suy luận của mình, viên cảnh sát trẻ tuổi chọn cách làm mất nhiều thời gian hơn của mọi người, bằng việc phát biểu những suy luận không có giá trị.

- Tôi hiểu rồi. Hung thủ chính là cậu nhân viên giao hàng này. Ông chủ tiệm tạp hóa có nói rằng thấy cậu ta đứng trước hẻm nhìn ngó với bộ dạng rất khả nghi. Hơn nữa cậu ta bảo vào hẻm giao hàng nhưng tại sao thùng hàng vẫn còn giữ bên người? Chắc chắn cậu ta đóng giả làm nhân viên giao hàng để lừa cảnh sát. - Viên cảnh sát trẻ tuổi.

Trong cương vị một nhân vật chính bị đảo chính, tôi không thể để một người ngốc nghếch như thế giành lấy trung tâm chú ý được. Đó là lý do phụ thôi, lý do chính là trên cương vị một thám tử đã nắm được toàn bộ lời giải của vụ án, tôi không thể chấp nhận những suy luận hồ đồ, kết luận vội vàng, nhằm người vô tội như thế được.

- Theo tôi có lẽ do cậu ta chỉ là nhân viên thử việc và vẫn chưa rành đường. Bằng chứng là cậu ta không mặc đồng phục nhưng lại đội nón bảo hiểm có logo công ty. Nói cậu ta không rành đường vì cậu ấy không biết đây là 1 con hẻm 2 đầu và đầu bên phía tiệm tạp hóa thì đủ rộng để có thể chạy xe máy vào được. Vì cậu ta không tìm được địa chỉ người nhận nên mới đi hết cả con hẻm và liên tục phải nhìn ngó biển số nhà, cho nên mới bị nhân chứng báo là có bộ dạng khả nghi.

- Vâng đúng vậy, em là sinh viên đi làm thêm thôi! Em mới đi làm được 2 hôm, không tin các anh cứ điện thoại vào số của công ty. Em thật sự không liên quan gì đến người trong nhà này cả đâu. - Cậu thanh niên trẻ mếu máo.

- Vậy thì là người thợ sửa đường dây, tôi chắc chắn là vậy. Bà chủ tiệm cafe có nói anh này đến quán từ sáng sớm nhưng mãi đến đầu giờ trưa mới vào hẻm. Nhìn anh ta xem bộ dạng ăn mặc thực sự rất trùng khớp với trang phục mà hung thủ để lại hiện trường.

Viên cảnh sát trẻ nhất định phải giành cho được vai chính của tôi hay sao ấy? Để làm gì chứ khi mà anh ta còn chẳng được nhắc đến tên?

- Anh cảnh sát, anh không nhớ rằng anh thợ sửa này từng nói anh ta quản lý đường dây của khu vực này sao? Tôi nghĩ anh ta ngồi quán là để giết thời gian trong khi chờ công ty báo về nơi cần sửa chữa.

- Cậu thám tử nói đúng đấy. Trong điện thoại của tôi vẫn còn lưu cuộc gọi của công ty lúc trưa nay báo về đường dây phải sửa trong con hẻm. - Người thợ sửa đường dây nói.

- Đây cậu thám tử... không lẽ hung thủ là... - Viên cảnh sát lớn tuổi giọng ngờ vực.

Không cần phải đoán già đoán non nữa, để tôi nói cho mọi người biết ai là hung thủ.

- Hi! Hung thủ sát hại ông Long, gia chủ ngôi nhà này chính là vị khách uống cafe, ông Phan Văn Thiện. - Tôi nhấn mạnh.

- Đây cậu trai trẻ, đừng hồ đồ nhé! Cậu có bằng chứng không? - Người khách uống cafe dường như mất đi sự bình tĩnh vốn có.

- Đúng rồi, cậu không thể tự ý buộc tội người khác nếu không có bằng chứng được! - Viên cảnh sát trẻ phụ vào.

“Chẳng phải nãy giờ anh cũng buộc tội hết người này đến người kia mà chẳng đưa ra 1 bằng chứng nào hay sao?” - Tôi nghĩ thầm.

- Tôi không có bằng chứng...

- Hahaha! Thật hồ đồ! Cậu không có bằng chứng mà lại tự ý buộc tội tôi, cậu có tin tôi sẽ kiện cậu về tội vu khống không? - Người khách uống cafe tỏ vẻ đắc ý, gương mặt đã hồng hào trở lại.

- ...tôi vẫn chưa nói hết. Tôi không có bằng chứng buộc tội ông, nhưng nhân chứng thì tôi có.

Câu nói vừa rồi của tôi tựa như sấm bất ngờ, khiến ai nấy cũng giật thót. Đặc biệt là hung thủ, vừa phải chú ý mà cũng vừa cảm thấy lo sợ.

- Nhân chứng? Có người nhìn thấy ông đây giết người sao? - Viên cảnh sát lớn tuổi lộ vẻ ngạc nhiên.

- Không phải là nhìn thấy ông ta giết người, mà là nhìn thấy ông ta đi vào ngôi nhà này và cùng nạn nhân đi lên lầu trong khoảng thời gian đầu giờ trưa nay. - Tôi nói.

- Như vậy cũng có thể xem là nhìn thấy hung thủ rồi. Nhưng thật ra nhân chứng mà cậu nói là ai?

- Nhân chứng này cũng chính là tông phạm đã giúp ông đây ngụy tạo ra dấu giày nặng gần 100kg trên sân đất trước nhà nạn nhân.

- Tông phạm giúp ngụy tạo dấu giày? Giúp bằng cách nào? - Viên cảnh sát lớn tuổi hỏi tôi.

Trước sự kỳ vọng về một câu trả lời hoàn hảo của vị cảnh sát, một thám tử tự do như tôi rất sẵn lòng tháo chiếc mũ kết đen trên đầu xuống, để khoe gương mặt khôi ngô và mái tóc ánh vàng mới nhuộm. Sau đó mới từ tốn nói ra toàn bộ bí mật ẩn giấu đằng sau vụ án.

- Ngài cảnh sát không nhận ra ở hiện trường có điểm gì rất không bình thường sao? Tại sao với kế hoạch giết người rồi để lại những bằng chứng giả một cách tinh vi như vậy nhưng hung thủ lại quên mất làm một việc vô cùng quan trọng là khóa cửa nhà nạn nhân lại? Nếu hẳn chuẩn bị thêm ổ khóa để khóa cửa chính và cửa rào nhà nạn nhân, thì thời gian người khác phát hiện xác chết sẽ lâu hơn rất nhiều, điều này có thể giúp hẳn tránh được sự khoanh vùng tình nghi của cảnh sát khi đã nhiều ngày trôi qua. Hay là có lý do nào khiến hẳn không thể khóa cửa nhà nạn nhân lại sau khi gây án? Chia khóa của khúc mắc này chính là ở người tông phạm của hung thủ. Lý do hẳn không thể tự ý khóa cửa nhà một người lạ trước mặt tông phạm của mình, vì tông phạm của hung thủ chính là đứa trẻ đi cùng hẳn vào nhà nạn nhân.

- Một đứa trẻ? Một đứa trẻ? Tôi hiểu rồi, hung thủ cổng một đứa trẻ vào nhà nạn nhân, sau khi giết người trên lầu một, lúc ra khỏi nhà lại cổng đứa trẻ đi qua nền sân đất. Nếu là cổng một đứa trẻ vào nhà thì sẽ không bị nạn nhân nghi ngờ. Việc này cũng giải thích vì sao hung thủ mặc quần jeans, áo thun nhưng lại mang giày tây đen. Vì lúc vào nhà nạn nhân, hung thủ cũng mang một đôi giày tây đen, không thể lúc từ trên lầu xuống lại đi một đôi giày khác loại được, sẽ khiến cho đứa trẻ thắc mắc. Trong số 3 người chỉ có ông đây là người duy nhất mang một đôi giày tây đen. - Viên cảnh sát lớn tuổi nói.

- Thật là sơ suất, lúc lấy lời khai của 2 nhân chứng, tôi cũng chỉ hỏi họ về đồ vật mà 3 nghi phạm mang theo, chứ hoàn toàn không hỏi về người đi cùng. Hơn nữa cũng có thể qua mặt được các nhân chứng nếu ông đây để đứa trẻ đi vào và ra khỏi con hẻm không cùng lúc với mình. - Viên cảnh sát trẻ tự bào chữa.

- Có lẽ đứa trẻ đó là con của ông đây và hiện giờ đang học ở ngôi trường tiểu học phía bên kia đường. Bây giờ chỉ cần xác minh lại chỗ 2 nhân chứng về việc có hay không một đứa trẻ học sinh tiểu học vào ra con hẻm trong khoảng thời gian nạn nhân bị sát hại hay không? Các nhân chứng đều nói rằng ông đây là người sống gần khu này nên họ có thể cũng sẽ có thấy qua con của ông ấy. Đối với nhân chứng mà tôi nói đã đủ sức buộc tội ông chưa?

Sau những lời tôi nói, người đàn ông về mặt chuyển màu tái nhợt, ánh mắt quẩn lại vì đau khổ.

- Tôi nhận tội. Xin đừng để con tôi biết cha nó đã lợi dụng nó để che giấu tội ác của mình. Tôi xin các anh đấy!

Người đàn ông ăn bận lịch sự bỗng quy hai chân xuống, nước mắt dâng trào, miệng không ngừng van xin.

- Tại sao ông lại giết nạn nhân? Giữa ông và nạn nhân có mâu thuẫn nghiêm trọng gì đến mức phải giết người một cách tàn nhẫn như vậy? - Viên cảnh sát lớn tuổi hỏi.

- Tôi bị thất nghiệp đã hơn 2 tháng nay, nhưng do không muốn vợ và con gái tôi lo lắng nên tôi vẫn giả vờ đi làm mỗi ngày, rồi đến quán cafe này ngồi giết thời gian trong khi chờ rước con tôi đi học về. Tôi vẫn duy trì kinh tế gia đình bằng cách cầm cố cho ông Long một số vàng và gần nhất, cách đây một tuần là điện thoại di động của mình. Tuy nhiên sau hôm tôi cầm điện thoại di động của mình thì có một người bán vé số tìm gặp và báo với tôi rằng tôi đã trúng độc đắc. Lúc này tôi mới nhớ ra rằng tờ vé số độc đắc đó tôi đã kẹp ở bên trong ốp lưng điện thoại và hiện đang gửi ở chỗ ông Long. Tôi ngay lập tức đến tìm ông ta để đòi lại tờ vé số. Ông ta bảo có nhìn thấy tờ vé số khi tháo pin điện thoại nhưng lại không nhớ rằng đã để ở đâu, rồi nói sẽ tìm và trả lại tôi sau. Sau đó người bán vé số đem chuyện tôi trúng số nói lại với vợ tôi thì giữa tôi và vợ xảy ra cãi vã vì cô ấy nghĩ rằng tôi đã giấu tờ vé số để hưởng một mình. Cô ấy giận tôi đến mức bỏ về nhà ngoại và còn dọa sẽ ly dị với tôi. Tôi chờ suốt 2 hôm rồi đi hỏi lại ông ta nhưng ông ta vẫn bảo chưa tìm được. Ông ta chắc chắn đã đem nó đi lãnh rồi. Ông ta là một lão già tham lam. Tất cả là do ông ta khiến cho tôi mới lâm vào tình cảnh này. Nên tôi mới nghĩ ra cách giết ông ta rồi để lại những dấu vết giả nhằm trốn tội.

- Thì ra ông ta làm nghề cầm đồ, hèn gì tuy ở một mình nhưng trong nhà lại có đến 4 chiếc xe, lại còn bị xích lại với nhau. - Viên cảnh sát trẻ lẩm bẩm.

Trước những lời vu cáo sai lệch về khách hàng quá cố của mình, tôi buộc phải lên tiếng.

- Anh biết không, ông Long không phải là "một lão già tham lam" như anh nói. Tôi có mặt ở đây hôm nay chính vì được ông ấy thuê tìm giúp tờ vé số đó. Ông ta nói rằng nếu không mau tìm ra rồi trả lại cho người mất thì gia đình anh ta sẽ tan vỡ, giống như gia đình ông ấy ngày xưa.

- Sao có thể chứ? - Người đàn ông hét lên, vẻ mặt dường như càng thống khổ.

- Vậy tờ vé số đó hiện giờ ở đâu? - Viên cảnh sát lớn tuổi hỏi tôi.

- Rất có thể là nằm trong mấy cuốn sách trong phòng đọc. Ngài cảnh sát hãy cho người kiểm tra trong bìa gấp của bộ sách 6 quyển khi này. Tôi nghĩ ông Long đây trong lúc đọc sách đã tiện tay kẹp vào bên trong bìa gấp của một trong mấy quyển sách đó. 3 quyển sách anh dùng để kê chân chắc là được lấy từ trên bàn đọc của nạn nhân, cho nên anh mới không biết vị trí của bộ này trên kệ. 3 quyển này là 3 quyển cuối trong bộ 6 quyển nên trong vòng một tuần khó mà đọc xong 3 quyển đầu được, nhất là với một người đã lớn tuổi như nạn nhân.

Viên cảnh sát trẻ tuổi nhanh chóng chạy lên lầu, chưa tới 2 phút, anh ta trở xuống với tờ vé số trong tay.

- Đúng là tìm thấy tờ vé số trong bìa gấp của quyển sách thừa sếp.

- Người ta thường tìm bên trong ruột sách mà bỏ qua phần bìa gấp. Các loại sách có bìa gấp cũng chỉ mới xuất hiện mấy năm gần đây, những người lớn tuổi không quan tâm đến nó cũng là điều dễ hiểu. - Viên cảnh sát lớn tuổi giải thích.

- Bây giờ nếu tìm thấy vân tay của anh trên tờ vé số, cùng với lời khai của người bán và tôi, thì việc anh được nhận lại nó là hoàn toàn có thể. Tờ vé số tuy có thể giúp gia đình anh vượt qua khó khăn kinh tế nhưng không thể giúp anh thoát khỏi tội danh giết người. - Tôi nói.

Tôi yên lặng, nhìn người đàn ông đang khóc, cũng cảm thấy một nỗi đau lòng.

Ngoài sân trời bỗng chuyển mưa. Chỉ trong chốc lát, những hạt mưa bay theo gió, đến nhanh và dồn dập. Chúng đua với nhau trên không trung và vỡ tan khi chạm đất. Những dấu chân để lại trên mặt sân ướt dần rồi biến dạng, từ từ hoà lẫn với nền đất xung quanh.

Nếu như cơn mưa đến sớm hơn một chút thì sao nhỉ? Tôi liệu còn có thể nhận ra sự khác biệt trên dấu chân với ngoại hình người khách hàng của mình? Nếu tôi không nhận ra, không bước vào căn hộ, không phát hiện ra xác của người khách hàng xấu số thì liệu hung thủ có thể vì vậy mà thoát tội?

Sự có mặt của thám tử có phải đã mang đến một bất hạnh? Tôi cũng không rõ nữa. Tôi không giỏi đoán trước chuyện thời tiết

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Vật nặng vô hình - Chương kết thúc

Một tuần sau tôi nhận được thư cảm ơn của công an thành phố. Bức thư sau đó được tôi lồng vào khung và treo ở một góc trang trọng, dễ thấy trong văn phòng.

Lúc này trời lát phát chuyển mưa. Cơn mưa lớn dần trong giây lát. Từ cửa sổ văn phòng, tôi nhìn ra con đường trước mặt. Một con đường nhỏ, vào thời tiết thế này nhưng vẫn nườm nượp người qua lại. Người Sài Gòn lúc nào cũng tất bật. Họ chạy đua với mưa, chạy đua với thời gian và chạy đua với nhau.

Trong cuộc đua vô tận, những con người lầm lũi kia không bao giờ bỏ cuộc. Dưới chân họ có những con đường làm bạn. Những con đường rẽ khắp muôn nơi, cho dù là dẫn đi xa đến đâu cũng luôn có lối quay về.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Lời khai của bà Ba - Chương mở đầu

Hôm nay là một ngày vô cùng rảnh rỗi, tôi không có nhận vụ nào cả. Tôi dành cả ngày để ngủ và chỉ ăn qua loa vào khoảng 2 giờ chiều. Đến tối tôi cuốc bộ ra quán cà phê quen ở gần văn phòng, ngồi vừa nhâm nhi ly cà phê sữa nóng vừa đọc ebook trên điện thoại, cho tận khi quán đóng cửa mới về. Trên đường về tôi không quên ghé vào cửa hàng tiện lợi để mua một ít bia và đồ ăn nhẹ, vì tôi định sẽ không ngủ sớm vào tối hôm nay.

Cửa hàng tiện lợi mà tôi ghé vào nằm trên đường Phan Văn Hân, đoạn giao với Xô Viết Nghệ Tĩnh. Cũng giống như hầu hết những cửa hàng tiện lợi khác trong chuỗi các cửa hàng của BAO, ở đây tôi có thể tìm thấy hầu hết mọi thứ cần thiết cho cuộc sống của một người trẻ độc thân, và quan trọng nhất là nó mở cửa 24/7. Dù cho được gọi tên là "Thành phố không bao giờ ngủ", nhưng sự thật thì mọi nơi ở Sài Gòn vẫn luôn sẽ có một thời gian đóng cửa hoặc hạn chế đón khách, duy nhất chỉ có các cửa hàng tiện lợi là không bao giờ từ chối tôi.

Có thể nói các cửa hàng tiện lợi là thứ chung thủy nhất ở Sài Gòn này.

Mua hàng xong, vừa rời khỏi cửa hàng được vài chục mét, ngay góc rẽ vào một con ngõ nhỏ dẫn vào một nhà vệ sinh công cộng, tôi nhìn thấy một cụ già đang ngồi chầnh ngay giữa đường, điệu bộ như vừa té ngã và đang xoay sở tìm cách đứng dậy. Tôi lại gần đỡ cụ và nhận ra đây là bà Ba ở gần nhà

với tôi.

Bà Ba có ngoại hình của một cụ bà ngoài 70 tuổi, lưng còng, dáng người thấp bé, gương mặt nhăn nheo, tóc bạc kín đầu được cột búi ra sau. Bà Ba tên thật là gì tôi cũng không rõ, chỉ nghe mọi người trong khu tôi ở gọi bà theo cách như vậy. Đôi khi cái tên cũng không phải là điều quá quan trọng trong giao tiếp. Cách gọi một cái tên có lẽ được tôi lưu tâm nhiều hơn, nó bộc lộ được khá nhiều điều về cả người gọi và người được gọi.

- Bà có sao không? - Tôi hỏi.

- Nhẫn à? Bà không sao.

May quá, bà vẫn khá tỉnh táo. Đôi khi trong những tình huống như thế này nếu xử lý không khéo có thể sẽ gặp kha khá rắc rối. Cuộc sống của tôi vốn đã có quá nhiều rắc rối rồi, nhưng ở mức độ này thì tôi có thể kiểm soát được.

- Bà ơi, sao tôi rồi bà không ở nhà mà lại đi ngoài đường một mình thế này? - Tôi cho rằng đây là một thắc mắc cần được giải đáp.

- Nếu ở nhà thì bà cũng một mình thôi mà.

Một câu trả lời không đúng trọng tâm lắm, nhưng nó lại mở ra một câu chuyện khác. Tôi chưa từng tìm hiểu về gia cảnh của bà Ba nên cảm thấy khá bất ngờ trước câu trả lời này của bà.

- Ô! Bà sống một mình sao? Con cháu bà đâu?

- Bà có một con gái, nó mới sang nước ngoài định cư. Mới được mấy năm thôi nên chưa bảo lãnh bà sang cùng được.

Chia sẻ những thông tin không mấy hay ho về đời tư bằng một giọng đều đều bình thản, chứng tỏ việc bà nói ra những điều như thế đã trở thành một phản xạ tự nhiên.

- Ô! Nhưng dù ở một mình thì cũng không nên ra ngoài vào giờ này bà à! Rất dễ gặp phải trộm cướp lắm!

Có một chút phật lòng khi nghe những lời dự đoán không may, bà Ba chau đôi mắt vốn đã híp lại do tuổi già, bà nói.

- Cũng không xui xẻo đến như vậy đâu nhỉ, Nhẫn?

- Ô! Vâng chắc không xui xẻo đến mức đấy đâu bà!

Tuy nhiên những điều xui xẻo thường rất thịnh tai. Tốt nhất là đừng nhắc đến chúng, nếu không muốn chúng thật sự xuất hiện.

Ngay lúc đó có một người trong trang phục cảnh sát chạy đến chỗ chúng tôi theo hướng đối diện, dáng vẻ khá gấp rút. Vừa gặp tôi và bà Ba người ấy hỏi to, giọng nói ngắt quãng không ra hơi cứ như vừa kết thúc sau một giải chạy việt dã.

- Hai người có thấy một người đội mũ đen, mặc áo khoác chạy qua đây không?

Cậu cảnh sát hỏi tôi và bà Ba bằng một giọng Bắc đặc trưng. Dưới ánh sáng héo hắt của đèn đường, tôi lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt non choẹt của cậu ta. Cùng với cầu vai thượng sĩ đang đeo, tôi đoán cậu nhóc này chỉ khoảng hơn 20 tuổi.

- Tôi không. Nhưng có lẽ bà Ba nhìn thấy cũng nên. - Tôi trả lời.

Có một chút bối rối thoáng trên khuôn mặt phúc hậu, sau đó bà cũng trả lời.

- Bà thấy, nó vừa đâm vào bà tức thì đây.

- Sau đó hấn chạy lối nào rồi bà? - Cậu cảnh sát hỏi tiếp.

- Bà thấy nó chạy vào trong chỗ nhà vệ sinh công cộng này nè, vẫn chưa đi ra đâu, cái đứa đó chắc "mắc" dử lắm mới chạy bạt mạng như vậy.

Bà Ba chỉ tay về phía con ngách. Cậu cảnh sát nhìn theo, ánh mắt chắc cũng nhận ra tấm bảng đèn "WC →" được gắn bên trên trước lối vào.

- Chắc là hấn mắc chạy trốn thì đúng hơn bà à, bị cảnh sát đuổi đến tận đây mà. - Tôi giải thích khi nhận ra bà Ba vẫn chưa nắm được tính chất của sự việc.

- Cảnh sát hả? - Giọng bà Ba lí nhí.

- Cảm ơn bà, việc còn lại để cháu giải quyết được rồi. - Cậu cảnh sát trẻ nói, ý định như chuẩn bị một mình tiến vào chỗ nhà vệ sinh, nhất quyết phải tìm cho được kẻ đang ở bên trong.

Rất có thể ở bên trong là một tên phạm tội nào đấy. Chỉ có một cảnh sát viên cấp bậc thượng sĩ truy đuổi theo. Quá trình truy đuổi cũng không mang theo dụng cụ hỗ trợ. Sau khi biết rõ về nơi kẻ bị truy đuổi đang ẩn nấp cũng không thông báo cho cấp trên hoặc cầu tiếp viện. Những điều này chứng tỏ đây là một tên phạm tội quả tang, trong quá trình thực hiện hành vi vi phạm thì lại bị một cảnh sát viên đang tuần tra phát hiện. Trên đường tháo chạy khi

định rẽ vào ả nấp trong nhà vệ sinh công cộng thì đâm vào bà Ba. Cho dù là tội phạm gì thì có lẽ cũng không phải là kiểu quá nguy hiểm. Dựa theo cách cậu cảnh sát hỏi tôi và bà Ba về tên này có thể thấy cậu ta thậm chí không thể xác định được đặc điểm cơ bản nhất của một người là giới tính, như vậy rõ ràng là cậu cảnh sát này chưa được gặp mặt với kẻ mà mình truy đuổi.

Theo tôi nghĩ có lẽ cậu cảnh sát trẻ này sẽ cần đến bà Ba trong trường hợp tên phạm tội ngoan cố chối cãi.

- Để tôi và bà Ba đi cùng cậu, cậu cũng phải cần nhân chứng mà. - Tôi nói.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lời khai của bà Ba - Chương thử trí 1

Toilet công cộng này được xây dựng phía sau một trường trung học, tận dụng phần đất thừa giữa các công trình xung quanh nên cơ bản là chỉ có một lối ra vào duy nhất. Nhìn về mặt cậu cảnh sát trẻ lộ rõ sự hí hửng, cứ như đã nắm chắc được kẻ phạm tội trong tay rồi vậy.

Mà đúng là ở trong tình huống này thì đó cũng là một suy nghĩ hợp lý.

- Sao lại có đến những 3 người trong này vậy? - Cậu cảnh sát la lớn.

Chúng tôi đang đứng trước cách chỗ cửa toilet khoảng 5m. Sau khi nghe được yêu cầu từ bỏ vũ khí, gờ tay đầu hàng do cậu cảnh sát phát, có những tiếng trả lời một cách bức tức phát ra từ bên trong nhà vệ sinh. Đến lúc tiếng còi được thổi lần thứ 3, thì từ bên trong lần lượt 3 người nam có nữ có đi ra, điệu bộ bình thản lạ thường.

- Tại sao lại có cả nam và nữ đi ra cùng nhau thế này? Toilet dùng chung sao? - Cậu cảnh sát la lớn một lần nữa.

- Ủ, là thiết kế kiểu cũ, thật bất tiện. - Tôi đáp.

- Không còn ai nữa chứ?

- Tôi vừa vào xem thử rồi. Chỉ có 3 người này thôi.

- Vậy ai mới là tên trộm?

- Không phải cậu đuổi theo hấn sao? Cậu không nhận ra hấn sao? Cả 3 người này đều có ngoại hình khác biệt nhau rõ ràng mà.

Trước những câu hỏi ẩn chứa hàm ý nghi ngờ năng lực nghiệp vụ, cậu cảnh sát trẻ buộc phải ra sức chống chế.

- Lúc đó tôi đang đi tuần, đột nhiên nhìn thấy một bóng người nhảy ra từ hàng rào một căn hộ. Tôi nghi ngờ là trộm nên la lớn bảo hấn đứng lại, nhưng vừa nghe thấy thì hấn bỏ chạy. Tôi đuổi theo đến đoạn ngã tư phía trước cửa hàng dụng cụ thể thao thì thấy hấn rẽ phải.

- Tức là hấn chạy từ phía đường khu căn hộ rồi rẽ vào đường chỗ chúng ta gặp nhau, sau đó hấn tính trốn vào nhà vệ sinh công cộng, nhưng vô tình đâm vào bà Ba đi từ hướng ngược lại trước lối rẽ vào. - Tôi tiếp lời.

- Mặc dù đuổi theo một đoạn khá dài nhưng khoảng cách giữa tôi và hấn là khá xa, trời lại tối nên tôi không thể nhớ được ngoại hình của hấn.

Tôi trước nghĩ cậu ta chỉ không thấy mặt của tên trộm, đằng này ngay cả ngoại hình cũng không có chút khái niệm. Mà cũng không thể quá kì vọng vào cậu ta được, cậu ấy chỉ mới là thượng sĩ vẫn còn thiếu nhiều kinh nghiệm công tác.

Tình huống này quả thực sẽ gây ra khó khăn cho những cảnh sát viên mới vào nghề như cậu cảnh sát đây. Nhưng đối với một thám tử tự do, thông minh, gan dạ, khôn ngoan, tốt bụng như tôi thì việc này chẳng có gì đáng nói.

- Không sao, chúng ta vẫn còn một nhân chứng nữa mà. Bà Ba có lẽ sẽ nhận ra hấn đấy.

Tôi luôn có sẵn một phương án dự phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lời khai của bà Ba - Chương thử trí 2

Buổi tối tháng một ở Sài Gòn, khi những cơn gió không thổi nhiều như tháng trước. Mùa khô đang đến trên những hàng cây xà cừ chờ ngày bị đốt. Nhiệt độ về đêm không quá nóng nhưng không khí hanh khô thật không dễ chịu. Vào giờ này ở Sài Gòn, nếu bạn nhìn thấy người nào lang thang ngoài đường trên tay cầm một lon bia, thì chắc chắn một điều, nhà hắn ta không có máy lạnh.

Ngoại trừ tôi, văn phòng của tôi có máy lạnh, chỉ là tủ lạnh của tôi thì hết bia.

Bia cần cho cuộc sống của người trẻ độc thân, giống như đề phả án cần lấy lời khai nghi phạm vậy.

- Trước hết hãy lấy lời khai của 3 nghi phạm đã. - Tôi nói với cậu cảnh sát.

Hãy lắng nghe lần lượt từng người một.

Đầu tiên là người đàn ông to mập nhưng khá thấp, khoảng 1m60, gương mặt tròn ngấn nọng ở cổ, mũi hơi hình, mắt ti hí, tóc để dài kiểu cọ, mặc áo thun màu trắng, quần thể thao dài màu tím không đồng bộ, mang giày thể thao loại đế mềm. Ông này đi ra từ phòng vệ sinh đầu tiên gần cửa ra vào toilet nhất.

- Tôi tên Trần Văn Hiếu, 33 tuổi, quê quán Long An, hiện đang tạm trú tại Bình Thạnh, nghề nghiệp nhân viên văn phòng. Tôi đi chạy bộ về, đột nhiên thì đau bụng nên vào đi vệ sinh, khoảng tám 20 phút trước. - Người đàn ông mập thấp vừa nói vừa xoa bụng bằng tay trái.

Người tiếp theo đi ra từ phòng vệ sinh thứ hai là một người phụ nữ có thể hình cân đối, cao khoảng 1m65, gương mặt hơi to và nhiều mụn, mũi thấp, mắt to, mái tóc được buộc đuôi gà phía sau, mặc nguyên bộ quần áo thể thao nữ màu hồng và giày thể thao loại cổ cao.

- Tôi tên Phan Thị Hà, 31 tuổi, quê quán Quảng Nam, đang tạm trú tại Bình Thạnh, nghề nghiệp nội trợ. Tôi đi tập thể dục ở công viên, rồi có uống chút nước nên vào đi vệ sinh thôi, khoảng 15 phút trước. - Người phụ nữ vừa nói vừa mân mê khoá kéo áo bằng tay phải.

Người đàn ông cuối cùng là một anh chàng cao hơn 1m80, thân mình gầy còm. Anh này bước ra từ phòng vệ sinh thứ tư, phòng trong cùng. Một anh chàng có gương mặt hốc hác, mũi to, mắt hơi lồi, mặc áo thun tay dài màu xám, quần tây màu đen và giày quai hậu.

- Tôi tên là Nguyễn Thành Nhân, năm nay 27 tuổi. Tôi là giáo viên cấp 2. Tôi đang ở tại quận 1. Tôi là người gốc Sài Gòn. À tôi ra ngoài đi dạo rồi đi vệ sinh một chút, có lẽ hơn 30 phút trước. - Anh chàng gầy gò xò 2 tay vào túi quần trong khi trình bày.

Cả 3 người này đều không mang theo chứng minh thư bên mình, nhưng có các vật dụng khác như chìa khoá, một ít tiền lẻ và điện thoại di động trong túi quần.

Cậu cảnh sát trẻ đảo hai mắt. Khi cả hai con người cùng hướng về đỉnh đầu thì chúng khựng lại vài giây. Tựa như đang truyền năng lượng cho não bộ hoạt động. Sau khi có vẻ như đã hoàn toàn thông suốt, cậu cảnh sát trẻ nói với về mặt đầy tự tin.

- Quá rõ ràng rồi còn gì, sau khi đâm vào bà cụ đây thì bà cụ vẫn đứng ở đó và không hề nhìn thấy ai ra khỏi con gác cả, cho nên dễ dàng suy ra được kẻ đã vào cuối cùng trong số 3 người chính là kẻ trộm, chính là cô gái này. - Cậu nói kết hợp với động tác chỉ tay về phía nghi phạm mà cậu cảnh sát trẻ vừa làm là bộ đôi hành động vẫn thường thấy trong các quyền truyện tranh trinh thám.

- Vậy cậu nghĩ thế nào về việc một trong hai người đàn ông còn lại cho lời khai sai về thời gian? - Tôi hỏi.

- Nếu khai sai về thời gian sẽ tạo ra nghi ngờ ngay. Ví dụ ông béo này vào sau cùng nhưng lại khai rằng vào đầu tiên thì người đầu tiên vào sẽ tố cáo ngay.

Đó là một câu trả lời thông minh, đáng tiếc vẫn còn kém câu trả lời của tôi một bậc... dài.

- Còn theo tôi ở nhà vệ sinh công cộng tôi tắm cũ nát thì người ta vào đi vệ sinh cũng ít người quan tâm xem trước mình có ai đang sử dụng các phòng vệ sinh khác không. Ngoài ra khoảng thời gian đi vệ sinh của người lâu nhất dựa trên lời khai là hơn 30 phút, còn kẻ trộm thì chỉ vừa vào cách đây ít phút. Có thể trước đó còn có những người khác ko có mặt ở hiện trường cũng đi vệ sinh và đã rời khỏi rồi, nên việc người vào sau có chú ý nhìn xem trước mình còn có ai đang sử dụng nhà vệ sinh không chưa đủ để xác định ai là tên trộm.

Nói suông như vậy chắc mọi người sẽ khó mà hiểu được. Để tôi lấy một ví dụ cụ thể.

- Ví dụ người đàn ông thứ nhất khai gian tức là người phụ nữ vào trước người đàn ông thứ nhất, và trước đó ở phòng đầu tiên cũng có người sử dụng, thì người phụ nữ sẽ dễ nhầm lẫn đó là người đàn ông thứ nhất. Tất nhiên việc đó sẽ không hiệu nghiệm nếu trước người phụ nữ không có ai đi vệ sinh ở phòng số 1, nhưng nhà vệ sinh công cộng thì chắc sẽ thường xuyên có người sử dụng. Dù sao nếu chỉ dựa vào một yếu tố như vậy để khẳng định ai là kẻ trộm thì theo tôi là chưa đủ thuyết phục.

Chả ai thích bị bắt bẻ cả, tôi hiểu điều đó, nhưng sự thật là sự thật. Tuy sự thật thì dễ gây mất lòng.

- Vậy làm sao biết ai là kẻ trộm? - Cậu cảnh sát hỏi với vẻ bức tức khi suy luận của mình bị tôi phản bác.

- Hãy nhờ nhân chứng nhận diện! - Tôi đáp lại.

Đáp lại sự kỳ vọng của cậu cảnh sát trẻ và tôi. Bà Ba lắc đầu ái ngại.

- Bà không biết cháu à.

- Sao lại vậy được? Hắn đâm vào bà chỉ mới cách đây ít phút trước thôi mà.

- Là do ngược sáng. - Tôi nói.

- Hả? - Cậu cảnh sát tỏ vẻ hoang mang.

- Bóng đèn ngay trước lối vào nhà vệ sinh hướng về phía cửa hàng tiện lợi, tức là hướng bà Ba đi. Cho nên bà Ba sẽ không thể nhìn thấy rõ tên trộm khi đi từ hướng cùng hướng với nguồn sáng đến mà chỉ có thể thấy một bóng đen, tương tự như việc chụp ảnh một người đứng quay lưng về phía mặt trời vậy. - Tôi giải thích.

Có lẽ vì như vậy nên lúc này, khi cậu cảnh sát này đã đến khá gần chỗ chúng tôi nhưng bà Ba vẫn không hề nhận ra cậu ấy là cảnh sát, mặc dù cậu ấy đang mặc cảnh phục.

- Vậy làm sao để biết ai là tên trộm? - Cậu cảnh sát có vẻ rất bối rối.

Mặc dù tôi cũng chưa biết chính xác ai là tên trộm, nhưng không cần quá lo lắng, chỉ có 3 kẻ tình nghi, vạch mặt hắn chỉ là chuyện sớm muộn.

- Bà ơi, bà thử nhớ lại xem cái người đâm vào bà khi nãy có ngoại hình như thế nào? Cao, thấp, mập, gầy, là đàn ông hay là phụ nữ? - Tôi hỏi bà Ba.

Có một chút trầm ngâm, sau đó bà Ba ngập ngừng nói.

- Cái người đâm vào bà khi nãy là đàn ông, lại còn rất cao và...

Vừa nghe đến đây, cậu cảnh sát trẻ nhanh nhẩu vừa giơ cao tay chỉ vào người đàn ông cao gầy, miệng cũng vừa quát to.

- Vậy anh giáo viên này chính là tên trộm rồi còn gì! Lập tức theo tôi lên phòng!

Tuy nhiên bà Ba vẫn chưa nói hết.

-... và to béo. Là một người đàn ông cao lớn và to béo cháu à. - Bà Ba nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lời khai của bà Ba - Chương thử trí 3

Sài Gòn nửa đêm không yên tĩnh như những thành phố khác. Có khi trên những con lộ thẳng tắp ở Quận 2 sẽ có tiếng rú ga kéo dài của tụi racing boy. Có khi trên các nhánh của ngã năm Chuông chó sẽ có tiếng còi ưu tiên từ xe cứu thương đang tranh đường. Có khi trên vỉa hè ở phố Tây Bùi Viện sẽ có tiếng huyền ảo, hát hò từ mấy gã say xỉn chưa chịu về nhà.

Có khi trong một góc hẻm cụt, chỗ một toilet công cộng ở Bình Thạnh sẽ có tiếng tranh cãi từ một cảnh sát mới vào nghề và một bà lão tóc bạc lưng thẹo.

- Sao lại là to béo được? Bà có nhớ nhầm không? Bà nhớ kỹ lại xem! - Cậu cảnh sát trẻ nói.

- À thì bà cũng không chắc lắm.

- Vậy là sao chứ? Bà vừa nói như khẳng định cơ mà? - Cậu cảnh sát lộ rõ sự mất bình tĩnh.

- Cậu cứ bình tĩnh đã, chúng ta hãy tóm tắt lại sự việc xem có để sót chi tiết nào không. - Tôi trấn an cậu cảnh sát trẻ. - Tối nay vào khoảng 23 giờ cậu đi tuần ngang qua khu căn hộ ở đường Nguyễn Văn Lạc thì phát hiện có một bóng đen khả nghi, cậu đuổi theo đến trước lối vào nhà vệ sinh công cộng thì gặp tôi và bà Ba. Bà Ba là nhân chứng trực tiếp đối diện với nghi phạm và chứng kiến hắn chạy vào nhà vệ sinh này. Do chỉ có một lối ra duy nhất đã bị chúng ta chặn giữ nên tạm thời có thể nói nghi phạm vẫn còn đang ở trong khu vực nhà vệ sinh. Sau đó qua tiến hành kiểm tra thì phát hiện có 3 người đang sử dụng toilet. Cả 3 đều không mang theo giấy tờ tùy thân cũng như không có bằng chứng ngoại phạm rõ ràng. Chúng ta cũng đã tìm thấy một túi xách có chứa một số tang vật gồm một áo khoác đen, một nón kết đen và một số vật khác như một đồng hồ đeo tay hiệu omega, một ipad màu trắng, một số tiền giấy Việt Nam tổng mệnh giá khoảng 3 triệu đồng. Túi này được tìm thấy ở thùng rác đặt cuối dãy phòng vệ sinh. Cùng với lời khai của nhân chứng trực tiếp đối diện với nghi phạm thì nghi phạm là một người đàn ông, cao và mập.

Về cơ bản thì sự việc xảy ra là như thế, chúng ta có cảnh sát, nghi phạm, nhân chứng, tang vật. Mọi thứ đều đầy đủ và chính xác, duy chỉ có một điều...

- Vấn đề ở đây là cả 3 không ai có ngoại hình giống hoàn toàn với lời khai của nhân chứng cả. - Cậu cảnh sát trẻ ngắt lời. - Nghi phạm thứ nhất là anh Hiếu, tuy mập mạp nhưng lại khá thấp. Nghi phạm thứ hai, đáng cân đối, không quá cao nhưng là phụ nữ, tên là Hà thì phải. Nghi phạm thứ ba là một giáo viên, tên anh này là Thành Nhân, đáng tuy cao nhưng lại quá gầy.

Khi chúng ta nhận ra mảnh ghép cuối cùng của bức tranh không hề khớp với các mảnh còn lại, chỉ có 2 nguyên nhân. Một là đó là mảnh ghép của một bức tranh khác, hai là chúng ta chưa xoay nó đúng đầu.

- Cậu có cảm thấy là bản thân quá dễ dãi trong việc lấy lời khai sao?

- Anh nói vậy nghĩa là sao? - Viên cảnh sát tỏ vẻ giận dữ.

- Theo cậu thì thế nào là mập?

- Mập nghĩa là bề ngang quá to so với chiều cao.

- Vậy như thế nào thì gọi là cao?

- Thì ngược lại! Cao là chiều dài cơ thể... ơ không đúng! Cao là phải cao trên... - Cậu cảnh sát trẻ áp ứng.

Thể hiện trí thông minh trước mặt cảnh sát chính là việc mà một thám tử thích làm nhất. Là một người điển trai, tôi cũng không ngoại lệ.

- Đối với mập béo chúng ta có thể dùng cùng một kiểu quy định chung là những người có bề ngang thân người quá to so với chiều cao cơ thể. Nhưng đối với việc một người gọi là cao thì phải là dựa trên chỉ số chiều dài cơ thể, thông thường nam phải trên 1m80 và nữ từ trên 1m70. Tất nhiên còn tùy vào từng quốc gia, tùy vào từng loại nhóm người mà những hạn mức này được nâng lên hoặc hạ xuống. Ví dụ như đối với cầu thủ bóng rổ thì 1m80 vẫn bị coi là thấp, đối với giáo viên mầm non thì nữ trên 1m60 đã là quá cao. - Tôi nói.

- Vậy theo bà thì chiều cao từ bao nhiêu mới là cao? - Cậu cảnh sát quay sang hỏi bà Ba.

Lần này không một chút ngập ngừng, bà Ba trả lời bằng một giọng dứt khoát, có xen lẫn chút hào hứng.

- Phải cao như diễn viên vậy đó cháu.

- Diễn viên nào vậy bà? - Tôi hỏi.

- Giống cái cậu Khang Minh trong phim "Bạn trai phòng gym" ấy.

- Ôi bà cũng xem phim này sao? Cháu không xem trực tiếp trên TV được vì thường bị trùng vào lịch gác, nhưng cháu luôn xem lại vào ngày hôm sau trên internet. - Cậu cảnh sát hí hửng nói.

Tôi chưa xem qua phim đó, nhưng thật lạ khi bà Ba và cậu cảnh sát trẻ này lại có cùng một gu về phim ảnh. So ra về tuổi tác, giới tính, trình độ tiếp cận nghệ thuật thì cách biệt của họ khá xa. Chưa kể là theo tôi thì phim Việt cũng không còn là mối quan tâm nhiều của giới trẻ.

- Đó là diễn viên nào vậy? - Tôi hỏi viên cảnh sát.

- Chính là diễn viên Triệu Đạt đây, cậu ấy dạo này nổi tiếng lắm, đóng rất nhiều phim như "Theo dõi anh hàng xóm", "Chuyện tình thầy giáo thực tập", "Mỹ nam vượt rào"...

Vừa nghe qua cũng đủ hiểu đây là thể loại phim gì rồi.

- Anh ấy còn thường xuyên tham gia các chương trình thực tế, nghe nói là đang chuẩn bị debut ở vai trò ca sĩ.

Đáp lại sự hào hứng của cậu cảnh sát trẻ là vẻ mặt không chút cảm xúc của tôi, cậu cảnh sát nói tiếp.

- Anh không biết thật sao? Cậu ấy chính là "người" đứng ở phía trước cửa hàng dụng cụ thể thao chỗ ngã tư đấy.

Chính là góc ngã tư nơi viên cảnh sát trẻ mất dấu tên trộm, nơi đó có một cửa hàng dụng cụ thể thao nhưng hiện giờ đã đóng cửa. Trước cửa hàng có một cái standee hình người loại dùng để quảng cáo được dựng sát vào tường. Chỗ này nằm trên đường về nhà nên tôi cũng thường đi qua, nhưng hôm nay là lần đầu tiên tôi chú ý đến nó nhiều như vậy.

- Chính là cái standee hình người nam lực lưỡng còi trần ấy hả? - Tôi hỏi.

- Nó được cắt ra từ ảnh chụp của diễn viên Triệu Đạt theo tỉ lệ 1:1 luôn, giống y như đúc. - Viên cảnh sát trẻ giải thích thêm.

"Giống y như đúc? Nhưng chẳng phải nó chỉ cao ngang tôi thôi sao? Nó còn chẳng đẹp trai bằng tôi!"

Tôi rút cuộc cũng đã hiểu thấu toàn bộ những khúc mắc trọng vụ án này. Tôi chợt định đưa tay lên đầu thì nhớ ra tôi nay không đội mũ.

Không sao cả, hắt mái tóc ánh vàng, khoe nụ cười rạng rỡ cũng được.

"Thám tử thời hiện đại, quan trọng phải đẹp trai."

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Lời khai của bà Ba - Chương phá án

Đứng trên góc độ của một thám tử tự do trẻ tuổi đẹp trai, tôi nhận thấy rằng cần nhanh chóng giải quyết vụ án này. Bởi những lon bia ướp đá mà tôi vừa mua đang dần hết lạnh. 10% giá tiền bỏ thêm để mua bia lạnh đang bị lãng phí vô ích. Một người trẻ độc thân thu nhập thấp như tôi không hề thích như vậy.

Tôi không muốn mất thêm thời gian ở đây nữa. Và những người khác cũng thế.

- Nay vậy cậu định làm gì với chúng tôi đây? - Người đàn ông mập thấp lên tiếng.

- Chẳng phải bà cụ đã bảo đó là một người đàn ông cao và mập sao? Nếu vậy thì chắc chắn không phải là tôi rồi. - Người phụ nữ nói.

- Có thể giải quyết nhanh một chút được không? Ngày mai tôi có tiết sớm. - Anh chàng cao gầy thò thẻ.

Cậu cảnh sát trẻ cố gắng chau hai chân mày lại với nhau, mắt trừng lên để làm vẻ mặt hung dữ. Đáng tiếc khuôn mặt non choẹt, làn da trắng nõn chỉ khiến biểu cảm của cậu ta càng trông dễ thương hơn.

- Hiện tại tôi chỉ có thể khẳng định một trong 3 người là nghi phạm tôi vừa truy đuổi. Tốt nhất nếu là ai thì người đó nên tự khai nhận, vì nếu tôi đưa các vị lên công an phường thì cũng sẽ lòi hết ra thôi. Tôi không muốn ảnh hưởng và mất thời gian của những người không liên quan. - Cậu cảnh sát cảnh cáo các nghi phạm.

Đúng theo motif quen thuộc trong truyện trinh thám, lúc này các nghi phạm sẽ bắt đầu buộc tội nhau.

- Vậy chắc là bà cô này, chỉ vào đi vệ sinh nhẹ thôi mà tận 15 phút, nếu so về thời gian thì rõ ràng cô ta là người vào toilet sau cùng rồi còn gì! - Người đàn ông mập mạp nói.

- Anh vô duyên vừa thôi, phụ nữ chúng tôi đi vệ sinh đâu phải chỉ để vệ sinh thôi đâu. Nghĩ kỹ xem làm gì có ai vào nhà vệ sinh công cộng hơn 30 phút còn chẳng muốn ra như anh chàng giáo viên này. - Người phụ nữ đá mặt về phía anh chàng cao gầy.

- Vì tôi mãi chơi game thôi mà... nếu như tôi là tên trộm thì đã cố tình khai báo sao cho ít bị nghi ngờ nhất rồi.

- Nói vậy người có lời khai nghe qua thấy bình thường nhất là anh Hiếu đây chính là tên trộm mà tôi đang tìm kiếm rồi. - Cậu cảnh sát nói.

- Cậu hồ đồ vừa thôi. - Người đàn ông mập thấp quát.

Sau khi cáo buộc lần lượt cả 3 nghi phạm mà vẫn không tìm ra hung thủ, cậu cảnh sát trẻ đã không còn đủ kiên nhẫn.

- Ôi rắc rối quá! Tốt nhất cả 3 cứ theo tôi về phường, sẽ có biện pháp nghiệp vụ để khai thác các vị.

- Không cần đâu, tôi đã biết ai là tên trộm. - Tôi nói.

Lời tuyên bố hùng hồn vừa rồi của tôi chỉ gây được chú ý trong giây lát, ngay sau đó mọi người lại trở về tình trạng cãi nhau chí chóe. "Thật bất lịch sự khi phốt lờ một thám tử trẻ tuổi, đẹp trai". Mà quên mất, mặc dù mọi người ở đây đều có thể tự nhìn ra gương mặt đẹp trai và trẻ trung của tôi, nhưng họ không thể nào đoán ra được tôi là một thám tử. Tôi vẫn chưa có dịp giới thiệu cho họ biết về mình. Tôi quên không mang theo business card.

- MỌI NGƯỜI THÔI CẢI NHAU ĐI! TÔI THẬT SỰ ĐÃ BIẾT AI LÀ TÊN TRỘM!

Biết là trông sẽ không được lịch lãm cho lắm, nhưng tôi buộc phải la thật to. Tiếng la to, hơi khó nghe, nhưng đã phát huy tác dụng. Cuộc cãi vã không hồi kết giữa mấy con người thô lỗ này rốt cuộc cũng dừng lại. Những ánh mắt hung tợn này giờ mà họ dành cho nhau, nay bỗng chuyển hết sang phía tôi. Mùi của sự nghi ngờ và khinh thường nồng nặc đến nỗi chỉ nhìn thôi tôi cũng nhận ra. Đặc biệt là từ người cậu cảnh sát trẻ.

- Nay anh còn chưa gấp hần bao giờ đấy. - Cậu cảnh sát cười khẩy.

- Tôi dựa vào những mô tả của bà Ba, nhân chứng trực tiếp giáp mặt với hung thủ. - Tôi giải thích.

- Anh nên nhớ, cả 3 người này đều không có ai giống hoàn toàn với mô tả một người đàn ông cao và mập như lời bà cụ đây nói cả. - Cậu cảnh sát trẻ

vẫn lại tôi.

Những mâu thuẫn giữa lời mô tả của bà Ba và hình dáng thật của các nghi phạm chính là manh mối bí ẩn nhất. Chỉ cần giải đáp được bí ẩn này, thân thể của kẻ trộm nhất định lộ diện.

- Để giải thích cho những mâu thuẫn trong lời khai đó, tôi sẽ phân tích từng phần cho mọi người.

Xin hãy lắng nghe và trả lời các câu hỏi của tôi.

- Đầu tiên là chiều cao, bà Ba cho rằng đã bị một người cao ráo đâm vào. Cậu cảnh sát này, lúc cậu đuổi theo nghi phạm cậu có nghĩ hấn là một người cao ráo không?

Mất vài giây để hồi tưởng, cậu cảnh sát trả lời bằng vẻ mặt ngây ngô.

- Điều này cũng rất khó nói vì khi đó khá tối, khoảng cách giữa tôi và hấn lại khá xa. Nhưng tôi nghĩ hấn cũng không thể gọi là cao được.

- Vậy rốt cuộc là cao hay không? Sao mỗi người lại nói một kiểu vậy. - Người phụ nữ phát câu.

- Là do vật đối chiếu có phải không? - Anh chàng cao gầy hỏi. - Nếu một người thấp nhìn một người bình thường sẽ cảm thấy người bình thường này cao hơn so với chiều cao thực của người đó, ngược lại với người bình thường hoặc người cao nhìn thấy. Cảm giác chiều cao càng bị sai lệch khi mức độ chênh lệch chiều cao giữa 2 người càng nhiều.

Khi những gợi ý phù hợp được đưa ra, những người kém thông minh lắm cũng sẽ có thể suy luận ra được.

- Hiểu rồi bởi vì bà cụ cao chưa đến 1m50 nên cảm giác về một người bình thường cũng có thể trở thành một người cao tận 1m80. - Cậu cảnh sát nói.

- Điều này càng được củng cố thêm khi có một thước đo thực tế. Chính là cái standee hình diễn viên Triệu Đạt dựng trước cửa hàng dụng cụ thể thao. Cậu có biết diễn viên Triệu Đạt cao bao nhiêu không? - Tôi hỏi cậu cảnh sát.

- Là 1m71, thật bất ngờ đúng không! Cậu ấy có thể hình cân đối đến mức nếu nhìn qua ảnh thì đều nghĩ là phải trên 1m80...

"Đây không phải là lúc để quảng bá cho thần tượng đầu cậu trai trẻ!".

- Tôi hiểu rồi, bà cụ vốn chỉ xem Triệu Đạt trên phim nên cũng chỉ ước chừng cậu ấy cao trên 1m80. Hôm nay khi nhìn thấy tên trộm chạy ngang qua tấm standee hình Triệu Đạt cũng có chiều cao ngang tầm, đã khiến bà cụ lầm tưởng hấn cũng là một người cao trên 1m80. - Người đàn ông cao gầy nói rõ thêm.

Để xác thực lại những suy đoán của mọi người, tôi hỏi bà Ba.

- Bà ơi, có phải kẻ đâm vào bà cao ngang với hình diễn viên Khang Minh dựng chỗ ngã tư không?

Không cần mất giây nào để hồi tưởng, bà Ba nhanh chóng khẳng định chắc nịch, vẻ mặt bà ánh lên nét tự tin.

- Đúng rồi nó cao gần bằng Khang Minh, bà nhìn thấy rõ ràng mà.

Những biểu cảm "Ồ!" lên pha trộn giữa ngạc nhiên và thán phục. Nhưng tôi lại có cảm giác sự thán phục đó dường như không dành cho mình?

- Vậy là chúng ta đã có câu trả lời cho chiều cao, tiếp theo sẽ là lý do vì sao bà Ba cho rằng hấn là một người mập mạp? - Tôi tiếp tục.

- Mập thì là mập thôi, chẳng phải cứ bề ngang quá to so với chiều cao thì là mập sao? - Cậu cảnh sát càu nhàu.

- Tôi lại hỏi theo cậu người mà cậu đuổi theo có mập hay không?

- Tôi đã bảo là không biết rồi còn gì! Hấn mặc áo khoác chạy cách xa tôi làm sao mà biết mập hay ốm! Trừ khi lại gần thì...

- Lại gần thì có thể biết được sao? - Tôi hỏi lại.

- Tôi đâu có bị đui, lại gần sát mà còn không nhận ra. - Cậu cảnh sát bực tức quát.

Hình như cậu ấy đã hiểu lầm ý của tôi. Tôi đâu có nói là cậu ấy bị đui. Ý tôi là cậu ấy có mắt mà như mù.

- Bà ơi, có phải lúc đầu bà không biết cậu này là cảnh sát phải không? - Tôi quay lại hỏi bà Ba.

- Ủ! Nó che hết cả ánh sáng bà chả nhìn thấy bộ đồ nên đâu biết.

- Vậy vì sao bà biết tên đâm vào bà là người to béo? - Cậu cảnh sát cũng quay sang hỏi bà cụ.

- Là ảo giác. - Tôi nhanh chóng trả lời thay cho bà Ba. - Khi thị giác đột ngột bị một vật che chắn hết nguồn sáng trực diện duy nhất, sẽ sinh ra ảo giác

làm cường hoá diện tích của vật thể đó. Điều ngược lại cũng diễn ra khi có một vật thể bị chiếu sáng bởi nhiều nguồn sáng, ảo giác sẽ khiến người ta cảm thấy vật ấy như bị thu nhỏ lại. - Tôi lý giải.

- Ôi trời! - Cậu cảnh sát thốt lên như vỡ òa vấn đề sau khi được tôi khai sáng. - Lời khai của bà cụ này đúng là không thể tin được. - Nhưng tôi đã nhầm, thì ra đó mới là điều khiến cậu ta phải than trời.

- Ít ra bà ta cũng phải phân biệt được giữa đàn ông và phụ nữ chứ? - Người phụ nữ lên tiếng.

- Tôi nghĩ chắc không đâu! Bà cụ không thể nhìn rõ mặt nghi phạm thì làm sao biết được đó là nam hay nữ? - Anh chàng giáo viên nhận định.

- Vậy vì sao bà lại khẳng định đó là đàn ông? - Cậu cảnh sát hỏi.

- Bà ơi, có phải bà đã nghe thấy điều gì đó từ cái người đâm vào bà không? - Tôi lại ngay lập tức trả lời câu hỏi của cậu cảnh sát, bằng cách đưa ra một câu hỏi khác cho bà Ba.

- Ủ! Lúc nó sắp đâm vào bà, nó có hét lên "Tránh ra!". Đó là một giọng đàn ông rất nặng và khó nghe.

- Vậy thì có gì lạ chứ? Ai hét lên mà chẳng khó nghe? - Cậu cảnh sát nói.

- Vấn đề không phải ở chỗ khó nghe, mà ở chỗ âm phát ra nghe nặng. Cậu là người miền Bắc đúng không?

- Ủ! Thì sao?

Cậu cảnh sát trả lời như thể nghĩ rằng tôi là kiểu người Nam kì thị người Bắc. Cậu ta hiểu nhầm ý tôi rồi. Tôi không phải là không thích người Bắc, tôi chỉ không thích cậu ta thôi.

- Bởi vì người miền Nam có cách phát âm khác, thay vì nói "tránh ra" thường chuyển thành "chánh da" hoặc "chánh ga" để giảm bớt độ trầm hay độ nặng của âm vực. - Tôi giải thích lí do của câu hỏi gây hiểu nhầm vừa rồi. - Tuy nhiên mức độ nặng thì lại xảy ra ở giọng của miền Bắc và nặng đến khó nghe thì thường là các tỉnh miền Trung đặc biệt như Huế, Quảng Nam, Quảng Ngãi...

Nói đến như vậy rồi, có lẽ đến cả trình độ thấp như học sinh tiểu học cũng đã đoán ra được ai là tên trộm.

- Anh nói những điều đó để làm gì? Có liên quan gì đến tên trộm? - Cậu cảnh sát trẻ thắc mắc.

Có lẽ tôi đã nhầm, học sinh tiểu học vẫn chưa phải là trình độ thấp nhất.

- Điều tôi muốn nói là trong số các nghi phạm đây, người nào không nói giọng miền Nam thì đó chính là kẻ trộm mà cậu đang tìm kiếm. - Trước mặt là một cảnh sát viên không bao giờ chịu động não. Ngay từ đầu tôi đáng lý nên bỏ qua các bước gợi ý vòng vèo, mà nói thẳng ra ai là kẻ trộm luôn mới phải.

- Nói vậy... tên trộm chính là cô sao? - Cậu cảnh sát viên chỉ điểm vào người phụ nữ.

"Ôn trời! Rốt cuộc cậu ấy cũng đã bắt kịp tiến độ."

- Ê này, nói cái gì vậy, ai là trộm chứ? Cái gì cũng phải có bằng chứng nha! - Người phụ nữ quát.

Trước sự phủ nhận kiên quyết có phần gay gắt của người phụ nữ, mọi người đều bắt giác trở nên dè chừng. Chỉ trừ người nào đã nắm được chính xác bằng chứng buộc tội tên trộm.

Hoặc người nào, tưởng rằng mình, đã nắm được chính xác bằng chứng buộc tội tên trộm.

- Hahahaha! - Viên cảnh sát cười lớn, đầu ngẩng cao, kiểu cách vô cùng đắc ý. - Bằng chứng chính là bệ vệ sinh ở phòng số 2 này.

Mọi người có vẻ khá bất ngờ nhưng vẫn chăm chú lắng nghe.

- Các anh là đàn ông nên chắc không biết, phụ nữ rất hiếm khi sử dụng bệ vệ sinh ở nhà vệ sinh công cộng, do thường mất nhiều thời gian để làm sạch miếng đệm trước khi sử dụng. Trong nhiều trường hợp họ thường chọn cách ngồi xổm lên miếng đệm nếu gặp phải một nhà vệ sinh đã cũ và xuống cấp. Tên trộm chỉ vừa vào nhà vệ sinh ít phút trước, hẳn phải ngay lập tức cởi bỏ nón, áo và phi tang đồ lấy trộm nên chắc chắn không có thời gian để đi vệ sinh. Do đó chắc chắn trên bồn vệ sinh sẽ không để lại dấu giày của hắn. Nếu cô nói mình vừa đi vệ sinh thì chắc chắn trên miếng đệm của bệ vệ sinh phải còn in lại dấu giày của cô. - Cậu cảnh sát trẻ nói bằng một giọng kiên quyết.

- Nhưng chẳng phải anh vừa nói phụ nữ khá kĩ lưỡng khi sử dụng nhà vệ sinh sao, nếu thật sự có dấu giày để lại chắc cô ấy cũng sẽ rửa sạch lại sau khi đi vệ sinh xong. - Anh chàng giáo viên góp ý.

- Nếu vậy thì chắc chắn bệ vệ sinh sẽ bị ướt, tôi dám chắc là nó hoàn toàn khô ráo vì cô ta không hề sử dụng đến. - Cậu cảnh sát bổ sung.

- Nhưng nếu như ngay từ đầu cô ấy sử dụng nhà vệ sinh theo cách bình thường, tức là không ngồi xổm lên miếng đệm, thì sau khi sử dụng không cần phải rửa lại bệ vệ sinh, bệ vệ sinh cũng sẽ khô ráo có phải không? - Anh chàng giáo viên tiếp tục.

- Này rốt cuộc cậu là đàn ông hay là phụ nữ? Cậu hiểu rõ phụ nữ hơn tôi không? - Viên cảnh sát có vẻ tức giận khi những suy luận của anh lần lượt bị phát hiện sơ hở.

Không thể để những cuộc cãi vã vô bổ như vậy làm ảnh hưởng đến việc phá án. Tôi ngay lập tức đưa tay ra để giải hoà cũng vừa để giành sân khấu diễn nốt phần thoại cuối cùng của màn phá án.

- Mọi người bình tĩnh, bằng chứng ở ngay trên người cô ta thôi. Mọi người không cảm thấy lạ khi trong túi tang vật mà tên trộm bỏ lại, thiếu mất một thứ sao? - Tôi nói.

- Thiếu thứ gì? - Cậu cảnh sát thắc mắc.

- Chính là một đôi găng tay cao su. Tôi nghĩ lúc định tháo đôi găng ra vứt vào thùng rác cô ấy đã lo sợ dấu vân tay của mình còn lưu lại ở mặt trong của găng, cũng như là một vài vị trí bên ngoài của chiếc găng khi cô ta dùng tay không để tháo chiếc găng thứ hai. Chính vì vậy cô ấy quyết định sẽ tạm giấu đôi găng bên mình rồi tìm cơ hội tiêu huỷ sau. Nếu tôi đoán không nhầm, đôi găng tay đang nằm bên trong đôi giày cô đây đang mang. Cậu có thể yêu cầu khám thử.

Sau khi tôi vừa dứt lời, tất cả đều đồng loạt hướng ánh nhìn vào đôi giày thể thao cổ cao của người phụ nữ. Riêng cô ta chỉ cúi gầm mặt, thả lỏng cơ vai, thở một hơi dài rồi nói một câu hơi nhỏ nhưng vẫn có thể nghe được.

- Thôi, không cần đâu, tôi nhận tội.

Người phụ nữ sau đó khai với chúng tôi rằng cô ta đang ở khu nhà trọ đối diện với căn hộ mà cô ta vừa trộm. Sau nhiều lần quan sát, nắm được thói quen thường đi chơi đêm của chủ căn hộ, cô ta đã lên kế hoạch lên vào nhà người hàng xóm của mình để kiểm soát. Phi vụ vốn dĩ tưởng sẽ thành công mỹ mãn nếu như không gặp phải cậu cảnh sát điều tra, bà Ba và tôi.

Kết thúc vụ án, kẻ trộm được cảnh sát áp giải về đồn. Những người (từng là) nghi phạm, nhân chứng (cho lời chứng sai) và thám tử (người không liên quan) ai trở về nhà nấy.

Trở về với máy lạnh và cổ mà ngủ, trước khi trời kịp sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Lời khai của bà Ba - Chương kết thúc

Nửa đêm tháng một ở Sài Gòn, khi cơn gió khô lạnh thổi qua ngang mang tai làm bùng lên cái cảm giác nóng hầm nơi vàng trán. Ngoài đường lá vàng thi nhau rơi rụng. Tiếng lá rơi chạm vào mặt đường nhựa nghe "xoạch" đủ lớn để làm giật mình những kẻ độc hành. Những bóng đèn treo trên đầu rọi xuống đường ánh sáng ảm đạm, mờ mờ, kéo vệt bóng người dài thêm ra theo mỗi bước chân đi. Trong một con hẻm cụt vốn dĩ phải yên ắng cho hợp với không khí đáng sợ hiện tại, lại xảy ra một vụ tranh cãi nháo nhào giữa sáu con người xa lạ. Tựa như đang xem bộ phim kinh dị trên TV bỗng có ai đó bấm nút chuyển kênh, vô tình vô duyên lại mở phải chương trình tấu hài. Rất may cuộc cãi vã đã nhanh chóng đi đến hồi kết. Tại thời điểm khi những mâu thuẫn được giải quyết êm xuôi, ai về nhà nấy, là lúc nút chuyển kênh tiếp tục được bấm một lần nữa. Lần này ánh trăng nửa vành chiếu cảnh hai bà cháu đi nhau đi trong đêm. Điều đó có nghĩa đây là chương trình phim truyện về chủ đề gia đình?

Hoặc là chương trình quảng cáo. Một phim quảng cáo về chủ đề gia đình?

Tôi và bà Ba quay lại câu chuyện còn dang dở ban nãy.

- Bà ơi, mà bà ra ngoài đường có việc gì không ạ? - Tôi vẫn quyết hỏi cho tỏ tường sự việc.

- Ở nhà nóng quá cháu ạ!

Câu trả lời của bà Ba không đúng trọng tâm lắm, nhưng trong trường hợp này vẫn có thể hiểu được.

- Nhà bà không gắn máy lạnh sao?

- Không phải, bà ra ngoài tập hoá mua bia, Nhẫn à.

Quả nhiên! Lại là một câu trả lời không đúng trọng tâm. À không, ý tôi muốn nói là quả nhiên vào giờ này nếu nhìn thấy người nào còn lang thang ngoài đường, thì chắc chắn một điều, nhà người đó không có máy lạnh.

Bia cần cho cuộc sống của người độc thân, bắt kể là trẻ hay già.

"Sài Gòn Special, bia của người độc thân".

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Snack, trà đá, thuốc lá - Chương mở đầu

Trong các tiểu thuyết trinh thám, các vụ án đầu độc luôn nhận được rất nhiều sự quan tâm của độc giả bởi cách thức gây án hầu như không để lại dấu vết. Lần này mời mọi người đọc một vụ án như thế nhé.

Nếu cảm thấy hay thì hãy nhớ ủng hộ cho truyện mình lên top nhé. Cảm ơn mọi người.

Không quên chúc các bạn giải được án nhé (nói vậy thôi chứ chẳng giải được đâu). □

Các chương sẽ ra đều đặn vào mỗi tối cuối tuần nhé, nhớ đón đọc nhé!

Sài Gòn có rất nhiều tên gọi. Trong số đó có một cái tên là "Thành phố của dân nhập cư". Một kiểu đặt tên bất chước theo "Đất nước của dân nhập cư".

Với hơn 30% dân số là người nhập cư, dù mọi tầng lớp và độ tuổi, Sài Gòn có nhiều thuận lợi về nguồn nhân lực nhưng lại đang gồng mình trước những thử thách về nhiều vấn đề khác như môi trường, an sinh xã hội, an ninh trật tự...

Các tệ nạn như ma túy, mại dâm, trộm cướp, lừa đảo... luôn chực chờ xung quanh những người dân lương thiện tại mảnh đất Sài Gòn.

Sài Gòn trong nhận thức của thám tử còn có một tên gọi khác nữa, "Thành phố của tội phạm".

- Không thể được đâu! - Tôi kiên quyết.

- Đã đi đến tận đây rồi không thể bỏ về đâu.

- Tôi thật sự là không thể, tốt nhất là tôi nên quay về!

- Đừng mà! Cứ vào đi, không mất nhiều thời gian đâu! Có thể sẽ thích thì sao. - chàng trai trẻ nài nỉ, tay níu tay tôi kéo đi.

- TÔI BẢO KHÔNG LÀ KHÔNG! BỎ TAY TÔI RA.

- Rốt cuộc hai anh có vào hay không? - Một người đàn ông cao lớn vẻ mặt hung tợn đứng khoanh tay, ưỡng bộ ngực đồ sộ hỏi chúng tôi. Quá rõ ràng để thấy cơ bắp nổi cuộn cuộn đầy gân guốc của hắn.

- Tất nhiên là chúng tôi vào! Cho một phòng thường nhé! - chàng trai trẻ chẳng có chút gì e ngại đáp.

Tôi bị dính vào một rắc rối, à có lẽ là đến tận hai rắc rối cùng một lúc. Chàng trai trẻ đang níu tay tôi tên là Phạm Kỳ Nhân, là cảnh sát thuộc đội cảnh sát hình sự thành phố. Kể từ sau vụ án ở nhà ông Long cậu ấy tìm cách bám dính tôi bất cứ khi nào cậu ta rảnh. Hôm nay còn lôi kéo tôi đến quán karaoke này, trong khi tôi đã một mực bảo rằng mình không biết hát, nói đúng hơn là tôi có bất đồng với nhạc lý ngay từ khi vừa biết nói.

- Cả ngày sư phụ cứ ru rú trong phòng rồi sẽ phát điên đấy. Phải biết giải lao giải trí gì chứ!

- Tôi còn rất nhiều việc phải làm.

Tôi còn mấy bộ truyện trinh thám vẫn chưa đọc xong. Rồi cả phim nữa, đã tải về máy rất nhiều nhưng chưa có thời gian xem. Mà quan trọng nhất là tôi vẫn chưa nghĩ ra tôi hôm nay phải ăn gì? Tôi khá ngán mì và các món ở quán cơm gần văn phòng rồi.

- Sư phụ làm gì có việc bận chứ! Có ai thuê sư phụ đâu, suốt ngày chỉ toàn đọc tiểu thuyết ngay cả mì gói còn chẳng buồn nấu toàn là ăn tạm bợ ở hàng quán... - Cậu ta cứ như đã theo dõi tôi vậy.

- Đó là sở thích của tôi... mà cậu đừng gọi tôi là sư phụ nữa! Tôi không nhận học trò bao giờ!

- Nếu vậy hãy xem tôi như một trợ lý! Tôi sẽ Watson còn ngài sẽ là Holmes! - Kỳ Nhân hí hửng.

Tôi chưa từng thấy người cảnh sát nào mặt dày như cậu ta.

- Cậu thôi đi! Tôi không muốn trở thành ai cả! Tôi cũng không cần trợ lý.

Cậu ta sẽ chỉ gây thêm phiền toái chứ chẳng hỗ trợ được gì cho công việc của tôi cả. Tôi cam đoan như vậy.

- Không được, tôi quyết tâm rồi, nhất định tôi phải theo học việc của sư phụ. Cho dù sư phụ không đồng ý đi chăng nữa.

Cậu ta chỉ khiến tôi phát điên, nếu Holmes thực sự tồn tại tôi nghĩ ông ta cũng không thể chấp nhận Watson này.

Chúng tôi đang có mặt tại một cơ sở kinh doanh karaoke tại quận 10. Bề ngoài của quán karaoke này là một căn hộ 5 tầng ngang 6m, trang trí bằng các bảng đèn hình chữ "Thanh Duyệt" đủ các màu sắc lòe loẹt, không ăn nhập gì với nhau. Bây giờ là khoảng 2 giờ chiều nhưng ở đây vẫn có khá nhiều người đến hát. Xe máy dựng gần như kín cả lòng đường phía trước và trong phòng tiếp tân.

Theo sự hướng dẫn của người nhân viên phục vụ ban này (cái người to cao lực lưỡng ấy), tôi và Kỳ Nhân đi vào lối hành lang tối tăm, nhỏ hẹp. Quá thất vọng trước sự xuống cấp của cơ sở vật chất nơi đây, tôi liên tục nhăn nhó.

- Sao không đến một quán tốt hơn? - Tôi khá không hài lòng.

- Chỗ này giá rất rẻ. Sinh viên thường đến đây hát vào những lúc rảnh rỗi. Ngày trước còn học ở học viện đệ tử thường hay đến đây nên biết. Nhìn xập xệ vậy thôi nhưng âm thanh cũng được lắm. Mà sư phụ cũng có biết hát đâu cần gì đến mấy chỗ cao sang cho tốn kém.

Cậu ta thật biết cách khiến người khác nổi cáu.

- Phòng của mình là 107. Nó nằm ở cuối dãy. - Kỳ Nhân chỉ tay về phía trước để định hướng đi cho tôi.

Khi cả hai chúng tôi gần như đã bước đến trước cửa căn phòng số 107, thì đột nhiên ở phía tay mặt, cánh cửa căn phòng 108 nằm đối diện phòng chúng tôi mở ra, một cô gái vẻ mặt hốt hoảng xuất hiện và la lớn.

- Cứu với! Cứu với! - Cô gái trông thấy chúng tôi vẻ mặt càng lộ nét hoảng sợ hơn.

- Có chuyện gì vậy? - Tôi vịn vai cô gái lại hỏi.

- Bạn của em... ở bên trong... không biết bị làm sao?

Tôi nhìn vào phía trong căn phòng 108, có một thanh niên đang nằm vật ra dưới sàn bất động, xung quanh là 2 người một nam một nữ vẻ mặt vô cùng bối rối. Tôi chạy sát lại gần người thanh niên đang bất tỉnh đó, một tay bắt vào mạch cổ tay rồi nhân trung, một tay vạch một bên mắt. Bờ môi anh ta tím tái, kẻ sát mũi tôi có thể ngửi thấy mùi quả hạnh nhân.

- Nhân cậu có đem thẻ ngành theo không? - Tôi hỏi đệ tử bất đắc dĩ của mình.

- Có, lúc nào đệ tử cũng mang bên mình.

- Cậu báo cảnh sát và phong tỏa căn phòng này đi. Nạn nhân chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Snack, trà đá, thuốc lá - Chương thử trí 1

10 phút sau khi Kỳ Nhân gọi điện thông báo về một vụ án mạng tại cơ sở kinh doanh dịch vụ karaoke Thanh Duyệt, cảnh sát thuộc đội điều tra nơi Kỳ Nhân công tác có mặt. Không thể thiếu là thượng cấp của cậu ấy, đại úy Hàn Lương, đội phó đội cảnh sát hình sự thành phố.

Sau hơn một giờ đồng hồ làm các thủ tục hiện trường, đại úy Lương đã có được bản kết quả từ nhóm pháp y.

- Theo kết quả khám nghiệm pháp y thì nạn nhân chết do trúng độc kali xyanua. Có lẽ là khoảng hơn một tiếng 20 phút trước. - Đại úy Lương nói. - Còn nhân thân của nạn nhân?

- Báo cáo sếp! Nạn nhân tên là Nguyễn Thanh Điền, 25 tuổi, quê quán Bình Phước đang học chương trình thạc sĩ tại trường đại học kinh tế. - Thiếu úy Kỳ Nhân đáp.

- Nạn nhân trúng độc như thế nào? - Viên đại úy hỏi tiếp.

- Là ăn phải chất độc trong gói snack, tìm thấy phản ứng thử kali xyanua trên các đầu ngón tay trái của nạn nhân và bên trong gói snack. Ngoài ra còn

tìm thấy một lọ thủy tinh cao khoảng 3 cm có chứa bột tinh thể kali xianua trong túi quần nạn nhân. Có lẽ là một vụ tự tử thừa sếp.

Bản tính hay xen vào chuyện người khác của tôi lại nổi lên mỗi khi nhìn hoặc nghe thấy những điều không đúng ý mình.

Con người chúng ta có 5 giác quan thị, thính, khứu, vị, xúc tương ứng với 5 cơ quan tiếp nhận thông tin là mắt, tai, mũi, miệng và da. Trong đó chỉ có duy nhất mỗi miệng là đảm nhận thêm vai trò truyền đạt thông tin. Đây là lúc miệng của tôi cần phát huy vai trò đặc thù riêng của nó.

- Có lẽ không phải. Trong túi nạn nhân có 2 tờ vé số sẽ mở thưởng vào chiều ngày hôm nay, còn có biên nhận thu tiền học phí đóng vào sáng ngày hôm nay nữa. Nếu là một người sắp tự tử chắc chẳng ai lại đóng tiền học và mua vé số đâu. - Tôi phản bác.

- Có thể cậu ta chỉ vừa mới nảy ra ý định tự tử vào buổi trưa? Mà sao cậu lại tự ý lục lọi đồ đạc nạn nhân, đó không phải việc của cậu đâu, ngài thám tử. - Đại úy Lương nhắc nhở tôi.

- Tôi không hề lục soát gì trong người nạn nhân cả. Là do tôi quan sát cảnh sát trong khi thu thập vật chứng thôi. Tôi cũng không nghĩ giả thuyết nạn nhân vừa nảy ra ý định tự tử vào trưa nay của ngài là khả dĩ, vì kali xianua vốn không phải là thứ có thể dễ dàng có được trong mua bán thông thường. Nếu không phải là một kế hoạch đã lên từ trước thì việc sở hữu kali xyanua trong một thời gian ngắn là rất khó, nhất là đối với một người học một ngành không liên quan gì đến hoá học.

- Không phải là tự tử? Vậy là mưu sát rồi? - Kỳ Nhân ngạc nhiên.

Từ sau khi nằng nặc đòi làm đệ tử của tôi, cậu cảnh sát trẻ của đội cảnh sát hình sự thành phố này quay ngoắt 180 độ, từ chống đối sang ủng hộ mọi suy luận của tôi. Nói về mặt tích cực thì cũng là một dấu hiệu tốt.

- Cho dù là tự tử hay gì đi nữa, trước hết hãy cho lấy lời khai của ba nhân chứng kia. - Viên đại úy chốt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Snack, trà đá, thuốc lá - Chương thử trí 2

- Mời cô ngồi!

Theo đúng quy trình được quy định trong hoạt động lấy lời khai nhân chứng, Đại úy, đội phó đội cảnh sát hình sự Hàn Lương, chủ trì buổi lấy lời khai lịch sự mời nhân chứng đầu tiên ngồi vào chiếc đệm nhỏ có sẵn trong phòng. Lúc này thiếu úy Kỳ Nhân, cảnh sát viên trong đội, được đại úy Lương phân công cho vai trò thư ký. Một nhiệm vụ vô cùng quan trọng là ngồi (im lặng) cạnh bên mình và ghi lại chính xác toàn bộ những gì mà nhân chứng khai báo.

Sau khi giới thiệu về bản thân và người thư ký cùng lấy lời khai với mình, đại úy Lương bắt đầu đặt ra những câu hỏi cho nhân chứng. Bắt đầu từ những câu hỏi để làm rõ nhân thân của nhân chứng, cho tới những câu hỏi đào sâu, mở rộng về vụ án.

Theo như lời khai và giấy tờ tùy thân xuất trình, nhân chứng đang ngồi đối diện hai vị cảnh sát một trẻ một hơi già tên là Cao Huyền Thương, 24 tuổi, đang học chương trình thạc sĩ tại đại học luật thành phố. Đây là một cô gái có ngoại hình nhỏ nhắn, gương mặt đáng yêu, tóc màu hoe thắt bím cầu kỳ. Trang phục trên người gồm một chiếc áo sơ mi màu hồng nhúng bèo ở cổ, váy ngắn họa tiết ca rô xếp ly, giày búp bê có gót cao, chõ eo của cô gái được thắt thêm nơ trông càng dễ thương. Tay phải cô gái cầm một bóp da màu đen, ngón áp út trên bàn tay có đeo một chiếc nhẫn bạc.

- Cô và nạn nhân có quan hệ như thế nào?

- Là bạn ạ, cũng được hơn 4 năm rồi thưa chú.

- Cả hai người kia cũng vậy?

- Vâng ạ. Tất cả chúng cháu đều là bạn từ thời đại học của nhau. Mặc dù không học cùng trường nhưng chúng cháu cùng từng sinh hoạt chung trong nhóm đồng hương của sinh viên Bình Phước.

- Cô hãy trình bày lại sự việc xảy ra hôm nay!

- Dạ vâng chú, khoảng 2 giờ, tụi cháu đang ca hát thi đột nhiên anh Điền...

- Yêu cầu cô trình bày lại sự việc từ khi bắt đầu gặp nạn nhân!

- Ô, cháu hiểu rồi, cháu xin lỗi!

Sau khi đã nắm bắt được yêu cầu từ phía cảnh sát, nữ nhân chứng đầu tiên bắt đầu tường thuật lại toàn bộ sự việc, tỉ mỉ, rõ ràng.

- Vào lúc trước 1 giờ rưỡi cháu và chị Huyền đến quán, tụi cháu đi chung xe. Anh Hưng đi xe riêng cũng đến cùng lúc. Phòng thì cháu đã đặt từ trước rồi nên cả ba lập tức vào là hát. Được khoảng 10 phút thì anh Điền đến. Mọi việc sau đó diễn ra bình thường thì đột nhiên anh Điền ngã xuống sàn. Tụi cháu đến lay mãi mà không thấy anh tỉnh. Lúc đó chị Huyền mới kêu cháu ra ngoài tiếp tân tìm người giúp. Cháu vừa ra khỏi phòng thì gặp hai anh cảnh sát. Sau đó anh cảnh sát này (cô gái hướng mặt về Kỳ Nhân) bảo rằng anh Điền đã chết và phong tỏa hiện trường, rồi yêu cầu cháu cùng các anh chị ra ngoài hành lang ngồi chờ đến tận bây giờ.

- Tôi đính chính lại một điều, chỉ có tôi là cảnh sát, người đi cùng tôi mà cô gặp thì không phải. - Kỳ Nhân đã không giữ được im lặng, trong khi đáng lẽ nhiệm vụ của cậu ấy là giữ im lặng.

- Tức là cô không hề biết nạn nhân đã chết cho đến khi cảnh sát thông báo? - Đại úy Lương hỏi.

- Dạ vâng, cháu chỉ nghĩ anh Điền bị tụt canxi hoặc gì đó tương tự.

- Cô cho biết thời điểm chính xác khi nạn nhân ngã xuống sàn!

- Cháu không nhớ rõ, nhưng có lẽ sau khi vào phòng được nửa tiếng, khoảng gần 2 giờ.

- Từ lúc nạn nhân ngã xuống cho đến lúc cô ra khỏi phòng khoảng bao lâu?

- Chắc khoảng 5 phút. Vì cháu nhớ là màn hình chạy gần hết 2 bài "Bao giờ lấy chồng" và "Cả một trời thương nhớ".

- Trong khoảng thời gian đó cô và những người kia làm gì nạn nhân?

- Lúc đầu thì mọi người có lay anh Điền, nhưng do anh không tỉnh nên sau đó chị Huyền xoa trán và cổ anh còn anh Hưng thì bóp tay và người. Cháu thì chỉ đứng nhìn thôi.

- Cô cho biết về những thứ mà cô, nạn nhân và các người khác đã ăn uống!

- Tụi cháu đều ăn snack và uống trà của quán.

- Chỉ ăn mỗi snack của quán?

- Dạ vâng, mà không... mà vâng... - Nữ nhân chứng trở nên khá lúng túng, dường như không thể xác định được đáp án cho câu hỏi có hay không?

- Cô cứ bình tĩnh nhớ cho rõ!

Lời trấn an của đại úy Lương quả thực đã phát huy tác dụng. Cô gái ngay tức thì giải tỏa được bộ mặt áp úng. Câu trả lời cũng được nói ra một cách rành mạch, có điều nó mở rộng hơn phạm vi câu hỏi mà sếp Lương đã quy chụp.

- Dạ, tụi cháu chỉ ăn mỗi snack thôi, nhưng đó không phải snack của quán.

Thì ra đó là lý do khiến cô gái trở nên bối rối. Không phải vì không nhớ rõ về tình hình sự việc, mà bởi vùng giới hạn do câu hỏi của đại úy Lương đặt ra không đáp ứng được nội dung câu trả lời.

Cho thấy, việc đặt câu hỏi trong khi khai thác lời khai cũng là một yếu tố quan trọng, góp phần rất lớn vào việc giải quyết vụ án cũng như thể hiện năng lực, kinh nghiệm của cán bộ hỏi cung.

- Vậy gói snack đó của ai?

- Là của cháu. Là do cháu mua sẵn từ trước khi vào phòng.

- Cô có nhớ rõ về việc tất cả mọi người kể cả nạn nhân đều ăn snack và cùng uống trà đá?

- Vâng về điều này cháu chắc chắn!

- Vì sao cô lại mua rồi đem theo gói snack vào phòng?

- Vì đồ ăn trong quán rất đắt. Những lần đi hát trước đây cháu cũng đều mang theo snack như vậy mà.

- Gói snack được ăn từ khi nào? Có được chuyển ăn theo một thứ tự nào không?

- Vừa sau khi nhân viên mang trà đá vào thì cháu lấy snack ra để mọi người cùng ăn. Gói snack để trên bàn ai muốn thì tự bốc ăn thôi, không theo thứ tự nào cả.

- Vậy còn trà đá, ai là người gọi? Gọi khi nào? Khi nào thì mang vào?

- Cũng là cháu. Vừa vào phòng là cháu gọi ngay, khoảng 5 phút sau là nhân viên mang vào.

- Ngoài snack và trà đá mọi người có ăn uống riêng thứ gì khác không?
- Chắc là không có? Mà...
- Cô cứ nói!
- Hút thuốc lá có tính là ăn uống không chú? Lúc ở trong phòng anh Hưng và anh Điền có hút thuốc.
- Cô có nhớ rõ thời gian hai người đó hút thuốc không?
- Anh Hưng thì hút từ khi bắt đầu vào phòng. A Điền cũng vậy.
- Thuốc lá đó là của riêng mỗi người mua từ trước hay của quán?
- Là của anh Hưng! Cháu có nhìn thấy anh Điền xin thuốc của anh Hưng.
- Nạn nhân xin thuốc vào thời điểm nào?
- Là sau khi anh Điền vào phòng được một lúc. Cháu nhớ lúc đó anh Hưng vừa hát xong bài "Hoa nắng". Anh về chỗ và đốt thuốc, anh Điền thấy nên mới hỏi xin.
- Nạn nhân hút bao nhiêu điếu?
- Chắc là một điếu? Cháu không chắc lắm, chắc anh Hưng biết rõ hơn.

- Mời anh ngồi!

Nhân chứng thứ hai đang ngồi trước hai viên cảnh sát tên là Trần Văn Hưng, 25 tuổi, đang học thạc sĩ ở đại học bách khoa. Một chàng trai không cao không thấp, không mập không ốm, không ưa nhìn mà cũng không đến mức xấu trai. Nói tóm lại là kiểu người có ngoại hình phổ thông, không có gì nổi bật. Phong cách ăn mặc của anh chàng này cũng khá đơn giản gồm áo thun trơn màu xanh biển, quần tây đen và dép quai hậu loại các chú bác lớn tuổi thường mang. Túi quần sau có một ví nam loại thường. Cổ tay trái của chàng trai, chỗ đáng lẽ phải đeo đồng hồ, chỉ có một vòng da không đều màu.

Đúng theo quy trình khi lấy lời khai nhiều nhân chứng, người chủ trì hỏi lại chàng trai về toàn bộ diễn biến sự việc. Sau khi nhận được sự khẳng định từ chàng trai về lời khai của nhân chứng đầu tiên, đại úy Lương đặt tiếp những câu hỏi nhằm bổ sung các điểm còn chưa rõ.

- Nạn nhân đã xin của anh bao nhiêu điếu thuốc?
- Xin một điếu.
- Điếu thuốc do nạn nhân đốt hay do anh đốt?
- Tôi ném cả bao thuốc và quẹt cho nạn nhân.
- Tức là nạn nhân tự chọn một điếu từ trong bao thuốc?
- Đúng rồi. Sau khi đốt thuốc xong thì Điền ném bao thuốc và quẹt lại cho tôi.
- Vì sao anh và nạn nhân lại ném đồ cho nhau?
- Vì chúng tôi không ngồi cạnh nhau. Tôi ngồi trong cùng, tôi Huyền và Thương, Điền vào sau nên ngồi phía gần cửa hơn.
- Vị trí ngồi có luôn được giữ nguyên như vậy cho đến khi nạn nhân ngã xuống sàn không?
- Vị trí thay đổi liên tục, vì muốn chọn bài thì phải rời khỏi chỗ ngồi để đến màn hình máy tính. Chưa kể khi hát chúng tôi cũng thích đứng ra giữa phòng hơn là ngồi một chỗ.
- Anh có nhớ nạn nhân chọn bài vào lúc nào?
- Điền không chọn bài, nhưng Huyền có chọn cho Điền bài "Mùa ta đã yêu".
- Nạn nhân có rời khỏi chỗ ngồi khi hát bài đó không?
- Không đâu. Điền chỉ ngồi tại chỗ hát thôi.
- Sau khi hát xong bài đó, nạn nhân có hát thêm bài nào nữa không?

- Điền nó chưa kịp hát hết bài thì...

- Đó là một bài song ca thừa sắp! - Kỳ Nhân lại một lần nữa không giữ được yên lặng.

Rõ ràng, trong quá trình lấy lời khai, việc nhận định được những vấn đề còn thiếu hoặc không được nói rõ cũng là một yếu tố quan trọng để người chủ tọa đưa ra những câu hỏi phù hợp, cũng như thể hiện sự am hiểu về lĩnh vực đang khai thác và tâm lý của đối tượng đang được lấy cung.

- Ai đã hát song ca cùng với nạn nhân? - Đại úy Lương hỏi người nhân chứng nam.

- Là Huyền.

- Nạn nhân hát được bao lâu thì mới ngã xuống nền nhà?

- Chắc là vài câu, tôi không chắc lắm... nhưng Huyền sẽ nhớ rõ hơn đây.

- Mời cô ngồi!

Nhân chứng thứ ba đang ngồi đối diện hai viên cảnh sát là một cô gái có ngoại hình hơi mũm mĩm, gương mặt không thật xinh đẹp nhưng cho cảm giác dễ chịu. Cô có một mái tóc dài đen nhánh được cột gọn gàng. Trang phục giản dị, kín đáo gồm áo sơ mi dài tay, những bèo ở cổ màu trắng và quần jeans xanh đậm. Vai trái đeo một túi chéo của nữ rộng gần một gang tay giả da màu đen, chân mang một đôi giày thể thao. Thông tin của cô gái dựa theo lời khai báo và giấy chứng minh thư là Lê Thị Huyền, 23 tuổi, đang học thạc sĩ ngành ngoại ngữ tại trường đại học mở.

- Cô và nạn nhân cùng song ca bài “Mùa ta đã yêu”?

- Đúng vậy ạ!

- Chưa hát hết bài thì nạn nhân ngã xuống nền nhà?

- Đúng vậy ạ!

- Cô có nhớ chính xác đó là lúc hát đến đoạn nào không?

- Hả? - Có hơi ngạc nhiên vì yêu cầu quá chi tiết từ người cảnh sát, nhưng ngay lập tức nữ nhân chứng cuối cùng vẫn trả lời câu hỏi. - À là đoạn trước khi Điền rap.

- Là khoảng gần 1/3 bài hát thừa sắp, đoạn trước “thần cupid đang đi la cà, anh thì...” - Kỳ Nhân lên tiếng lần thứ ba. Lần này lại còn là đọc rap.

Ngay lập tức, đại úy Lương giơ bàn tay chắn trước mặt Kỳ Nhân, ra hiệu bảo cậu ấy dừng hát lại.

Đúng vậy, người chủ trì buổi lấy lời khai nhất định còn phải biết chất lọc thông tin, bỏ qua những chi tiết thừa, không đào sâu vào những vấn đề không liên quan hoặc không quan trọng. Để tránh gây xao nhãng, mất tập trung vào các sự việc quan trọng cũng như không làm mất thời gian buổi lấy lời khai.

Tương gì chứ, bỏ sót thông tin, không đào sâu khai thác những vấn đề quan trọng và luôn tìm cách cắt giảm thời gian làm việc là những chuyện mà đội cảnh sát hình sự thành phố làm giỏi nhất.

- Vì sao cô lại chọn bài hát đó cho nạn nhân? Cô có quan hệ tình cảm đặc biệt với riêng nạn nhân?

- Không! Không phải như vậy! Đó chỉ đơn thuần là bài ngày trước Điền thường hay hát thôi. Tôi chỉ xem cậu ấy là một người bạn. Trong số chúng tôi chỉ có Thương là có quan hệ đặc biệt thân thiết với Điền thôi.

- Là quan hệ như thế nào?

- Chị họ của Thương là bạn gái của Điền.

- Chị họ của Thương tên gì? Sống ở đâu?

- Là Nguyệt Minh, nhưng Minh... đã mất cách đây 3 tháng vì bệnh.

- Là bệnh gì?

- Tôi không rõ, nhưng Thương sẽ biết rõ hơn tôi. Các anh hãy hỏi Thương ấy.

Đúng theo quy trình, trước khi kết thúc buổi lấy lời khai, vị cảnh sát lớn tuổi đáng kính duy nhất cả tập truyện này hỏi cô gái nhân chứng mũm mĩm ngồi trước mặt mình “còn điều gì khai báo thêm không?”. Và cũng giống như các nhân chứng trước, cô ấy cũng muốn biết nguyên nhân khiến nạn nhân Thanh Điền tử vong.

- Do ngộ độc chất kali xyanua. - Đại úy Lương trả lời câu hỏi chung của tất cả các nhân chứng.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Snack, trà đá, thuốc lá - Chương thử trí 3

Cũng giống như những thành phố dịch vụ khác. Sài Gòn cũng có các khu đặc trưng bày bán, kinh doanh từng loại mặt hàng chuyên biệt, để người Sài Gòn muốn mua gì đều biết mà tìm đến. Kinh doanh tập trung kiểu như vậy vừa tiện cho người mua về thời gian tìm kiếm, giá cả cạnh tranh, mặt hàng đa dạng lại vừa giúp người bán thu hút khách hàng, tiết kiệm chi phí quảng cáo, tạo được tổ liên hiệp hỗ trợ nhau. Có thể kể đến như đường cây cảnh Thành Thái, đường quần áo Nguyễn Trãi, đường linh kiện điện tử Nhật Tảo, đường sách Nguyễn Văn Bình... hay đường karaoke Sur Vạn Hạnh.

Lúc này, ngay tại một cơ sở kinh doanh loại hình dịch vụ karaoke ở con đường Sur Vạn Hạnh, quận 10 vừa xảy ra một vụ mưu sát tình vi được ngay tạo như một án mạng tự tử thông thường.

Thông qua một số quan sát ban đầu tôi đã nhanh chóng đi đến kết luận về bản chất thật sự của vụ án. Vâng đây chính xác là một vụ mưu sát bằng độc dược, hoàn toàn không phải là tự tử như phía cảnh sát nhận định. Tuy nhiên về cách thức gây án và hung thủ là ai trong số các nghi can thì tôi vẫn chưa thể chắc chắn. Tôi cần thêm một số thông tin để tiếp tục phát triển suy luận. Đặc biệt quan trọng là những thông tin về diễn biến trước thời điểm nạn nhân từ vong mà trong khi lấy lời khai các nhân chứng sẽ trình bày.

Đối với những vụ án đầu độc có thể nói những thông tin về cách thức sinh hoạt của nạn nhân và những người xung quanh chính là yếu tố then chốt để tìm ra thủ pháp gây án của hung thủ.

Phía cảnh sát đã cho triệu tập lần lượt từng nghi phạm để lấy lời khai. Căn phòng được sử dụng cho việc này chính là phòng trống số 107 ở đối diện phòng xảy ra án mạng. Thứ tự vào phòng lần lượt là cô gái mặc váy, chàng trai và cô gái mặc quần jeans còn lại. Trong khi chờ đến lượt khai cung thì họ cùng tôi ngồi chờ ở đoạn hành lang phân cách 2 căn phòng.

Vì không phải là người của phía cảnh sát, nên tôi không được phép tham gia vào công tác lấy lời khai các nghi phạm. Điều này khiến tôi khá lo lắng, khi nghĩ rằng đội cảnh sát gà mờ sẽ bỏ sót những vấn đề quan trọng. Tôi không có nhiều lòng tin vào năng lực của phía đội cảnh sát hình sự thành phố, đặc biệt khi trong thành phần tổ lấy lời khai có một cảnh sát viên bộ phận như Kỳ Nhân.

Đó là mặt tiêu cực của vấn đề. Còn mặt tích cực, Kỳ Nhân đã đánh tiếng là sẽ thuật lại chi tiết nội dung cuộc lấy lời khai cho tôi.

- Sur phụ! Để đệ tử thuật lại lời khai của 3 nghi can cho sư phụ nghe nhé. - Kỳ Nhân sau khi rời khỏi phòng phỏng vấn, mất hơn 1 tiếng sau mới được thư thả tiến lại nói nhỏ với tôi. Bấy giờ tôi vẫn đang ngồi bên ngoài hành lang, cùng phía và cách với nhóm các nghi can một khoảng.

Mặc dù việc cậu ta gọi tôi là "sư phụ" khiến tôi rất không thoải mái nhưng thôi cứ để cậu ta kể lại diễn biến cuộc lấy lời khai của các nghi can trước đã.

- Người thứ nhất là cô gái mặc váy, cô này tên là Cao Huyền Thương, 23 tuổi, đang học chương trình thạc sĩ tại đại học luật. Cô này cho biết vào lúc 1 giờ 30 chiều cô này cùng 2 người kia hẹn nhau đến karaoke tại quán. Phòng là do cô này đặt trước. Sau đó khoảng 10 phút thì nạn nhân đến. Mọi người ca hát ăn uống bình thường như mọi lần thì đột nhiên nạn nhân té ngã xuống sàn, cả 3 người cùng đến lay nạn nhân dậy nhưng không thấy phản ứng. Sau đó cô này mở cửa phòng ra ngoài tìm người giúp đỡ thì gặp chúng ta. Mọi chuyện sau đó thì như sư phụ đã biết.

Dựa theo bí học trong nghề thám tử. Đối với một án mạng đầu độc, lưu ý thứ nhất, những thông tin về các loại đồ ăn thức uống mà nạn nhân dùng qua trước khi chết mới chính là những thông tin quan trọng.

- Cô ấy có khai báo gì về những thứ mà nạn nhân và các người khác ăn uống không? - Tôi hỏi.

- Cũng không có gì đặc biệt, khi đến phòng thì 3 người kia có kêu một bình trà đá. Sau đó, cũng như những lần đi karaoke trước, cô này có lấy ra một gói snack to hiệu Oishi mực nướng trong giỏ của mình ra cho cả 3 cùng ăn. Khi nạn nhân đến thì gói snack vẫn còn và nạn nhân cùng mọi người có chuyện nhau ăn như bình thường. Riêng nạn nhân thì trước khi chết có hút một điếu thuốc xin từ người bạn nam.

- Vậy trên điếu thuốc nạn nhân hút có phản ứng với kali xyanua không?

- Không có, tổ giám định đã xác nhận cả gói thuốc của người nam kia cũng không. Người nam đó tên là Trần Văn Hưng, 23 tuổi, đang học thạc sĩ ở đại học bách khoa. Anh này nói rằng có mời nạn nhân hút thuốc, nhưng điếu thuốc là do nạn nhân tự rút ra từ trong bao. Quẹt lửa của người này cũng không tìm thấy chất kali xyanua.

Lưu ý thứ hai, trong một vụ án mạng bằng thủ pháp đầu độc mà độc dược được tìm thấy trên tay của nạn nhân, thì ngoài đồ ăn, các vật dụng mà nạn nhân từng sử dụng qua cũng cần phải được lưu tâm kiểm tra.

- Vậy còn micro và chỗ ngồi của nạn nhân? - Tôi hỏi.

- Xung quanh chỗ nạn nhân ngồi đã kiểm tra sơ qua nhưng cũng không tìm thấy dấu hiệu của chất độc, cả micro và dây điện đều không có.

- Vậy còn màn hình vi tính chọn bài hát? Đã kiểm tra kĩ chưa?

- Cũng không có dấu hiệu của chất độc. Và lại nạn nhân không có tiếp xúc với màn hình vi tính, tức là không chọn bài hát nào cả. Duy chỉ có nạn nhân được cô gái mặc quần jeans chọn cho một bài song ca, sau đó nạn nhân có ngồi tại chỗ hát cùng, nhưng hát chưa hết bài thì nạn nhân đã tử vong. Tuy nhiên lúc đó cả hai người ngồi cách xa nhau, và không có xảy ra tiếp xúc hay trao đổi micro gì cả. Cô gái này tên là Lê Thị Huyền, 23 tuổi, đang học thạc sĩ tại trường đại học mở. Về việc kiểm tra kĩ chỗ ngồi sẽ mất khá nhiều thời gian, bên tổ giám định đang tổ chức kiểm tra lại một lần nữa.

- Nạn nhân có uống trà đá cùng mọi người không? Trên ly trà của nạn nhân có chất độc không?

- Cũng không có, chỉ có một ly dùng để mọi người uống chung với nhau. Nói tóm lại ngoài đáy gói snack đã ăn hết và các đầu ngón tay trái của nạn nhân thì không tìm thấy chất độc ở đâu khác cả. - Kỳ Nhân chốt lại.

Thêm một lưu ý cuối cùng khi điều tra các vụ án mạng liên quan đến đầu độc mà trong một nhóm nhiều người cùng sinh hoạt giống nhau nhưng chỉ có số ít trúng độc, đó là cần tìm hiểu kỹ về những thói quen đặc trưng của nạn nhân. Các thói quen càng dị biệt càng có nhiều khả năng bị hung thủ lợi dụng để thực hiện hành vi hạ độc.

- Nạn nhân là người thuận tay trái sao? - Tôi hỏi.

- Có lẽ không phải, các nghi phạm nói rằng thấy nạn nhân hút thuốc bằng tay phải. Nhưng điều này cũng không thể khẳng định được rằng nạn nhân là người thuận tay phải. Đệ tử cũng là người thuận tay phải nhưng đệ tử vẫn thường hút thuốc bằng tay trái mà.

- Vậy còn hiện trường? Có tìm thấy gì khả nghi không?

- Tổ giám định cho biết trên lọ thủy tinh đựng chất độc không có bất kì dấu vân tay nào kể cả là của nạn nhân, nên có lẽ đúng như sự phụ nghĩ nạn nhân là bị mưu sát. Lọ thủy tinh có thể đã được hung thủ bỏ vào túi quần nạn nhân từ trước. Ngoài ra có phát hiện những vụn hồ dán đã khô rơi rớt ở khu vực các nghi can ngồi nhưng không biết là có liên quan đến vụ án hay không? Căn phòng cũng không được sạch sẽ cho lắm, nên những dấu vết như vậy rất khó để kết luận có phải là chứng cứ?

Đây là một vụ mưu sát rất tinh vi. Chất độc được tìm thấy trong gói snack nhưng trước đó tất cả mọi người cũng đều ăn chung mà chẳng có ai bị trúng độc. Có nghĩa là chất độc không phải được bỏ vào trong gói bánh rồi dính vào tay nạn nhân, mà là do nạn nhân cầm phải vật gì có chất độc rồi bốc bánh ăn khiến chất độc bị dính vào gói bánh? Nhưng hung thủ rốt cuộc đã dùng cách gì để bôi chất độc vào tay nạn nhân? Đây chính là điều khiến tôi băn khoăn nhất.

- Sự phụ đã biết hung thủ là ai chưa? - Kỳ Nhân giọng điệu vô cùng tò mò hỏi tôi.

Tôi chỉ im lặng thay cho câu trả lời “Vẫn chưa.”.

- Sự phụ đã biết ai là hung thủ chưa vậy? Vẫn chưa sao? Vụ này quả nhiên phiền phức.

Đúng là phiền phức, cậu ta cứ lải nhải như thế thì làm sao tôi có thể tĩnh tâm mà suy nghĩ giải án được? Mà vì sao tôi lại phải suy nghĩ cách giải quyết vụ án này cơ chứ? Chẳng liên quan gì đến tôi. Đây là việc của cảnh sát mà. Tìm ra hung thủ là việc của đội cảnh sát hình sự thành phố, là việc của đại úy Lương và Kỳ Nhân.

Không được! Không thể là việc của Kỳ Nhân được! Nếu mà để cậu ấy giải quyết e là sẽ lại có người phải chịu oan sai. Thôi chịu khó bình tĩnh suy nghĩ thêm một chút, cho dù không ai yêu cầu, nhưng giải án chính là việc làm yêu thích của một thám tử.

Cứ nghĩ đơn giản, “Làm việc mình thích, thích việc mình làm”. Mình là thám tử tự do đẹp trai, thông minh, tốt bụng, không cần chấp nhất cái tên cảnh sát to cơ, ngáo ngơ này làm gì. Vụ này phức tạp như vậy, đến mùa quit cái tên Kỳ Nhân cũng chẳng giải ra.

Bây giờ chỉ cần yên tĩnh ngồi suy nghĩ chắc chắn là sẽ nghĩ ra thôi. Tôi cam đoan như vậy.

- Anh cảnh sát! Có phải Điền tự tử không? - Cô gái mặc váy ngồi cách tôi một khoảng 2 ghế bước lại hỏi Kỳ Nhân. Hay lắm, tôi còn chưa thể tĩnh tâm được đúng 2 giây.

- Về việc này chúng tôi sẽ có thông báo sau. - Kỳ Nhân trả lời cô gái.

Có lẽ đây là motif quen thuộc của các vụ án, đoạn mà các nghi can đối thoại với nhau, nhằm mục đích gì thì chưa rõ?

- Bà cũng nghĩ là Điền tự tử hả? - Cô gái mặc quần jeans cũng bước đến và nói thêm vào. - Từ ngày Minh chết Điền sa sút lắm, có khi nào vì vậy mà...

- Minh là ai vậy? - Tôi hỏi.

- Minh là bạn gái của Điền, cũng là chị họ của Thương, Minh mất cách đây 3 tháng. Từ ngày Minh mất Điền cứ như người mất hồn, lúc nào cũng lủi thủi một mình. Ngày trước nhóm 5 người chúng tôi thường hay họp mặt ăn uống ca hát, nhưng sau cái chết của Minh khó khăn lắm mới hẹn được Điền cùng đi.

- Từ ngày chị Minh mất anh Điền bê tha lắm, ngày trước thì hiền khô, có bao giờ biết nhậu nhẹt hút thuốc đâu. Tự nhiên lại tập tành bia bọt thuốc lá, lần nào uống xong cũng nôn ói mặt xanh mặt vàng, là do ông bày cho anh phải không Hưng? - Cô gái mặc váy hỏi chàng trai bạn mình.

- Không phải! Là tự cậu ta cứ rủ tôi đi nhậu chứ bộ! Tự cậu ta tập hút chứ làm sao tôi ép cậu ta được. - Chàng trai cuống cuồng giải thích.

Ồ vâng, mục đích của cuộc đối thoại này rõ ràng không gì khác hơn chính là về động cơ của hung thủ. Không cần nói thì các tay thám tử nghiệp dư hay những người đọc truyện trinh thám cũng đều nhìn ra cái chết của nạn nhân chắc hẳn là liên quan đến cô bạn gái quá cố tên Minh. Chắc lại là một vụ trả thù, motif động cơ cũ nhèm mà luôn phổ biến.

Nói tóm lại là cũng chẳng giúp được gì thêm cho việc tìm ra thủ phạm gây án. Những thông tin không có nhiều hữu ích.

- Quả là những thông tin hữu ích. - Kỳ Nhân đột nhiên la lớn. Cái mặt cứ như Archimedes lúc vừa trần truồng chạy khắp phố vừa kêu “Eureka!” vậy. -

- Này sư phụ, đã biết ai là hung thủ chưa? - Kỳ Nhân hỏi tôi.

- Vẫn chưa. - Tôi buộc trả lời câu hỏi lần thứ ba của cậu ta bằng một giọng khó chịu.

- Hahaha. - Kỳ Nhân cười lớn. - Còn đệ tử thì đã biết rồi! Nếu đệ tử phá được vụ án này thì sư phụ phải nhận đệ tử làm đệ tử đó nha.

- Cậu biết ai là hung thủ? - Tôi không tin vào năng lực của cậu ấy chút nào nhưng việc nghe một người như cậu ta bảo rằng đã phá được án, trong khi tôi vẫn chưa nghĩ ra được điều gì khiến tôi cảm thấy có một chút tự ái. - Làm sao cậu biết được?

- Bởi vì đệ tử và nạn nhân có cùng một thói quen.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Snack, trà đá, thuốc lá - Chương phá án

Chương phá án luôn được mong đợi nhất đã lên kệ. Hãy chắc chắn rằng bạn đã không công muốn suy nghĩ thêm hoặc đã có một đáp án cho riêng mình. Bạn cần biết lời giải đáp từ tác giả để kiểm chứng khả năng của bản thân cũng như của chính tác giả.

Nói trước là lời giải đáp vốn dĩ rất đơn giản và nằm ngay từ trong các chương trước. Nếu bạn chưa sẵn sàng cho việc tự cảm thấy bản thân không đủ thông minh, hãy đọc lại các chương trước để có cho mình một câu trả lời hợp lý nhất trước khi đọc chương này.

Và cũng như mọi lần, hãy ủng hộ tác giả bằng cách tặng các loại điểm ái mộ, đề cử hoặc bình luận ở bên dưới để tác giả biết rằng bạn vẫn luôn ủng hộ tác giả nhé.

Chúc vui khi đọc truyện.

Nghĩ kĩ lại thì tôi cũng hoàn toàn có thể đưa ra biện pháp giúp phía cảnh sát tìm được hung thủ. Nhưng biện pháp này cần đến phần lớn nghiệp vụ của pháp y, vai trò của thám tử như tôi sẽ trở nên hoàn toàn mờ nhạt. Đối với tôi mấu chốt của vụ án này nằm ở chỗ cách thức hung thủ bôi được chất độc lên được các ngón tay của duy nhất chỉ nạn nhân, mà điều này thì tôi suy nghĩ nát cả óc vẫn chưa nghĩ ra. Vậy mà một tay cảnh sát gà mờ như Kỳ Nhân lại đoán ra được? Có thật sự là cậu ta đã đoán đúng? Tôi vẫn chưa thực sự tin tưởng.

- Cậu bảo cậu và nạn nhân có cùng một thói quen? Là thói quen gì?

Giống như những nhân vật thám tử trong các tiểu thuyết trinh thám, khi đã nắm được toàn bộ sự tình của vụ án, Kỳ Nhân cũng muốn “tạo nét” khi cố gắng giải thích lòng vòng thay vì nói thẳng ra câu trả lời mà tôi đang muốn biết.

- Chính là thói quen khiến chỉ duy nhất nạn nhân bị đầu độc chết mặc dù cùng ăn uống giống như những người khác. Hung thủ là người biết rõ điều này nên đã vận dụng nó khéo léo để thực hiện hành vi giết người.

- Nhưng mà đó rốt cuộc là thói quen gì?

- Để đệ tử báo cáo lại với sếp Lương. Đây là cơ hội hiếm có để đệ tử thể hiện năng lực của mình trước cả đội.

Ok. Cậu ấy rõ ràng không chỉ muốn “tạo nét” với mỗi mình tôi.

Sài Gòn thời điểm giao mùa là lúc mà virus cảm cúm hoành hành. Tuy chỉ là bệnh lành tính và thường dễ dàng biến mất sau vài tuần nhưng không nên vì thế mà xem thường. Trong thời gian phát bệnh, các triệu chứng không mong muốn như nhức đầu, đau họng, chảy nước mũi... hay ho cũng sẽ khiến người bệnh gặp không ít phiền toái.

- E... hèm - Chàng thiếu úy trẻ gầy gò, cậu ấy đang bị cảm ư, không phải đâu. Chỉ là một cách để thu hút sự chú ý của mọi người về phía bộ mặt đang cố tỏ ra nghiêm túc.

- Mọi người đã có mặt đông đủ, Xin tự giới thiệu, tôi tên là Phạm Kỳ Nhân, thiếu úy, cảnh sát thuộc...

- Đừng vòng vo nữa! Vào thẳng vấn đề đi! - Đại úy Lương cắt ngang.

Không riêng gì tôi, chả ai thích mần “tạo nét” của Kỳ Nhân cả.

- Vâng thưa sếp, trước hết về cái chết của nạn nhân Điền, nạn nhân tử vong do ăn phải chất cực độc kali xyanua. Loại chất độc này chỉ cần ăn phải một lượng nhỏ vài trăm mg là đã có thể dẫn tới tử vong. Trong ví của nạn nhân có tìm thấy hoá đơn đóng tiền học phí vào sáng hôm nay nên khả năng nạn nhân tự tử là không cao. Cho nên có thể nói nạn nhân bị người khác đầu độc là một kết luận hợp lý nhất.

- Nhưng anh Điền bị ai đầu độc chứ? Không lẽ... - Cô gái tên Thương bối rối.

- Hung thủ đầu độc nạn nhân không ai khác chính là một trong số 3 người. - Kỳ Nhân đưa ánh mắt hướng về phía 3 nhân chứng lúc này đã trở thành các nghi can.

- Thật điên rồ! Chúng tôi đều là bạn của Điền, tại sao chúng tôi phải đầu độc cậu ấy? - Cô gái còn lại phản ứng khá gay gắt.

- Qua khám nghiệm sơ bộ của pháp y, tìm thấy chất độc ở 2 chỗ là các đầu ngón tay cái và tay trỏ của nạn nhân, cộng với một ít trong đáy gói snack đã ăn hết. Cho nên tôi khẳng định chất độc đã được cho vào trong gói snack, sau đó nạn nhân bốc thức ăn trong gói bánh và bị dính chất độc vào các đầu ngón tay, tiếp đến nạn nhân đưa thức ăn đã dính chất độc vào miệng và bị trúng độc kali xyanua dẫn đến tử vong. - Kỳ Nhân tiếp tục.

- Tất cả chúng tôi đều từng ăn qua gói bánh đó, không lý nào chỉ có mỗi Điền bị trúng độc? - Chàng trai duy nhất trong số 3 nghi can phản bác.

- Tôi đâu có nói chất độc được cho vào gói bánh ngay từ đầu, sở dĩ chỉ có duy nhất nạn nhân ăn phải chất độc là vì chất độc được bỏ vào gói bánh sau khi gói bánh đã được ăn hết hoàn toàn. - Những lập luận này của Kỳ Nhân khiến cho mọi người vô cùng kinh ngạc.

- Nhưng nếu bỏ độc vào một gói bánh đã được ăn hết thì làm sao có thể khiến nạn nhân cho tay vào được? - Đại úy Lương hỏi.

- Đúng là đối với người khác thì sẽ chẳng ai cho tay vào một gói bánh đã ăn hết, nhưng nạn nhân thì lại khác.

Tôi như bị cuốn theo những lập luận kỳ lạ của Kỳ Nhân. Nguyên nhân gì khiến nạn nhân lại làm hành động kì lạ đó? Và vì sao chỉ những người kì cục giống như Kỳ Nhân mới biết được?

- Có một chi tiết mà lúc lấy lời khai của các nghi phạm chúng ta đã bỏ qua thưa sếp.

- Là gì? - Câu hỏi được đại úy và hầu hết mọi người đang có mặt thốt lên, bao gồm cả tôi.

- Chính là thói quen mới xuất hiện gần đây của nạn nhân. Theo tôi tìm hiểu được từ các nghi phạm, khoảng 2 tháng trở lại đây nạn nhân bắt đầu tập hút thuốc.

- Tập hút thuốc thì sao? Có liên quan gì? - Đại úy Lương thắc mắc.

- Sếp cũng là một người hút thuốc, chắc sếp còn nhớ lúc mới tập hút thuốc của mình?

- Chuyện cũng lâu rồi tôi làm sao nhớ được? Mà có gì đặc biệt đâu?

- Nếu sếp là người mới tập hút thuốc, đầu tiên sếp ăn snack, sau đó uống trà đá, tiếp đến là hút thuốc thì trong khi hút thuốc sếp sẽ có cảm giác gì?

- Tôi chẳng bao giờ hút thuốc sau khi ăn linh tinh và uống nước đá cả! Rất nhạt miệng.

- Chính là vấn đề đó, hầu hết những người mới tập hút thuốc hay uống rượu bia sẽ cảm thấy bị tổn thương vị giác, hay nói một cách dễ hiểu là cảm thấy miệng rất nhạt do nước bọt tiết ra nhiều hơn bình thường. Chính điều này khiến họ dễ nôn ọí sau đó. Cho nên họ sẽ tìm cách để nhổ hết nước bọt ra ngoài hoặc nuốt hết vào bên trong. Do ở trong phòng karaoke cùng bạn mình nên việc nhổ nước bọt tại chỗ sẽ trông không được lịch sự, còn cứ liên tục đi ra ngoài nhà vệ sinh thì cũng khá bất tiện. Cho nên nạn nhân đã lựa chọn nuốt hết nước bọt trở lại miệng, tuy nhiên nước bọt quá nhiều nếu ngay lập tức nuốt hết cũng sẽ gây ra cảm giác buồn nôn, cho nên...

- Tôi hiểu rồi! Do vậy nạn nhân phải tìm một thứ gì đó để ăn thì mới nuốt nước bọt được, và vì chẳng còn gì ăn cả nên nạn nhân buộc phải bốc vụn muối còn lại trong gói snack để ăn, mà không hề biết rằng đang tự tay đưa chất độc vào miệng mình. - Đại úy Lương ngắt lời.

- Chính xác là như vậy đấy thưa sếp. Một gói snack đã ăn hết sẽ chẳng ai muốn động vào. Nhất là ở đây lại có 2 cô gái, hành động lục tìm thức ăn trong một gói snack trống rỗng hoặc ăn phần muối còn lại sẽ rất không đẹp mắt, hung thủ biết chắc chắn rằng 2 cô gái sẽ không làm vậy...

- Như vậy nghĩa là hung thủ đã đầu độc nạn nhân chính là anh đây? - Đại úy Lương chỉ tay vào nghi can nam - Anh cũng là một người hút thuốc, anh biết rõ thói quen của người hút thuốc nên đã nghĩ ra cách thức đầu độc nạn nhân như vừa rồi.

- Này này đúng là tôi có hút thuốc nhưng nếu chỉ dựa vào những suy luận của anh cảnh sát đây thì ai trong số 3 chúng tôi cũng đều có thể gây án được. Các ngài có bằng chứng gì không? - Người thanh niên về cổ tỏ ra bình tĩnh đáp lại.

- Bằng chứng à? Cậu biết bằng chứng là gì không? - Đại úy Lương hỏi viên thuộc cấp.

- À... về bằng chứng thì em..

- Tôi biết. - Tôi lên tiếng, vừa nói tay trái liền cởi bỏ chiếc mũ lưỡi trai đang đội xuống. - Trong túi quần của nạn nhân tìm thấy một lọ thủy tinh nhỏ có chứa chất độc kali xyanua, tất nhiên đây là do hung thủ bỏ vào sau khi chắc chắn nạn nhân đã trúng độc, hẳn sẽ không bỏ vào từ trước vì nếu nạn nhân không bị trúng độc theo như kế hoạch hẳn đã sắp xếp, thì khi tìm thấy trong túi của mình có vật lạ hẳn sẽ nảy sinh nghi ngờ, thậm chí nếu đủ tỉnh ý nạn nhân sẽ biết được có người định đầu độc mình, như vậy lần đầu độc sau của hung thủ sẽ khó khăn hơn. Trên lọ thủy tinh này cảnh sát cho biết là không tìm thấy dấu vân tay của bất kì ai càng chứng minh được giả thuyết nạn nhân là bị người khác đầu độc.

- Vậy vì sao lại không có dấu vân tay của hung thủ trên lọ thủy tinh? Cả 3 nghi phạm đều không đeo bao tay mà. - Đại úy Lương thắc mắc.

- Là vì hung thủ đã bôi một lớp hồ dán lên trên các ngón tay của mình, lớp hồ sau khi khô lại sẽ trở thành một bao tay trong suốt. Do vậy lọ thủy tinh sẽ không bị dính dấu vân tay của hung thủ.

- Nói vậy chẳng phải là không còn bằng chứng gì buộc tội hung thủ sao? - Kỳ Nhân hỏi tôi.

- Thật ra đó mới chính là bằng chứng buộc tội hung thủ! - Tôi nói bằng một giọng cao ngạo. - Chính vì muốn che giấu dấu vân tay của mình trên lọ thủy tinh, hung thủ đã tạo ra một đôi găng tay trong suốt bằng hồ dán, nhưng lại quên mất rằng cũng vì vậy mà tất cả những đồ vật hung thủ từng cầm nắm qua khi vào phòng karaoke đều không lưu lại dấu vân tay của chính mình.

- Thì ra là vậy, nếu đem các đồ vật trong phòng đi đối chiếu với dấu vân tay của 3 nghi phạm sẽ phát hiện không có dấu vân tay của 1 người và người đó chính là hung thủ, kẻ đã tự bôi hồ dán vào các đầu ngón tay của mình. - Kỳ Nhân hồ hởi.

- Nhưng nếu hung thủ chỉ bôi hồ vào một tay để cầm lọ chứa chất độc, còn tay còn lại vẫn để nguyên để cầm nắm mọi thứ như bình thường thì sao? - Đại úy Lương thắc mắc.

- Lọ thủy tinh này có kích thước khá nhỏ, nếu thao tác chỉ với một tay sẽ không đơn giản. Hung thủ sẽ không muốn trong quá trình mở nắp lại khiến chất độc bên trong rơi vãi ra ngoài. Hẳn vốn nghĩ rằng cảnh sát sẽ chỉ coi đây là một vụ tự tử, chỉ cần không để lại dấu vân tay trên lọ thuốc là sẽ chẳng ai buộc tội được hẳn. Do vậy hẳn sẽ lựa chọn biện pháp an toàn là bôi hồ lên cả các đầu ngón tay của cả 2 bàn tay. Mà cho dù hẳn chỉ bôi hồ lên một tay, các nhân chứng ở đây cũng sẽ nhận ra những lúc hẳn sử dụng cả 2 tay để cầm nắm đồ vật, chỉ cần cho giám định những vật đó thì sẽ thấy thiếu đi một bên vân tay.

- Rất đơn giản nếu như đem các đầu lọc thuốc mà anh đây đã hút trong phòng ra giám định, chắc chắn là sẽ không phát hiện ra dấu vân tay của anh ta. Nếu anh đây chỉ bôi hồ vào một bên tay thì một là gói thuốc, 2 là đầu lọc thuốc anh ta hút sẽ không có dấu vân tay, mà nếu cả 2 cùng có dấu vân tay thì lại là của cùng một bên bàn tay. Không thể nào chỉ dùng một tay để lấy thuốc ra khỏi bao được. - Đại úy Lương nhìn người thanh niên nói. - Thế nào, cậu đã chịu nhận tội chưa?

Người thanh niên mặt mũi tái sẫm lại miệng lí nhí. - Tôi nhận tội.

- Vì sao ông lại giết anh Điền? - Cô gái mặc váy khóc sụt sướt, nín áo người thanh niên gạt một cách yếu ớt.

- Tôi giết nó để trả thù cho Minh. Minh chết là vì nó. Minh và nó có thai với nhau, nhưng nó lại kêu Minh phải bỏ cái thai. Mặc dù cái thai chỉ mới 2 tháng tuổi nhưng sức khỏe của Minh vốn yếu ớt, nên sau khi phá thai, Minh đổ bệnh nặng rồi chết không lâu sau đó. Tội nghiệp Minh tại sao Minh lại yêu một thằng khốn như nó?

Người thanh niên gào khóc thảm thiết ngay sau đó. Có lẽ cậu ta dành khá nhiều tình cảm cho cô gái tên Minh. Nhưng cho dù vì lý do nào thì hành động giết người cũng là vi phạm nghiêm trọng pháp luật.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Snack, trà đá, thuốc lá - Chương kết thúc

- Đến cuối cùng vẫn là phải nhờ tới sự phụ mới có thể giải quyết xong vụ án. - Kỳ Nhân nói bằng một giọng ỉu xìu.

Có lẽ đã đến lúc tôi phải giải quyết rõ ràng tình trạng phiền phức này.

- Cậu đoán ra được hung thủ vì cậu là người hút thuốc, tôi không hút thuốc nên tôi không hề có tí tri thức về thói quen của người mới tập hút thuốc.
- Đệ tử biết là mình ăn may rồi, cho nên mới tận dụng cơ hội để đặt điều kiện với sư phụ... vậy mà cũng không thể trọn vẹn phá được vụ án này.
- Biết vậy thì từ giờ đừng gọi tôi là sư phụ nữa. Như tôi đã nói, cậu đoán ra được hung thủ là vì có kiến thức về thói quen của người hút thuốc, đã là kiến thức thì phải do học tập, nghiên cứu mà hình thành nên chứ không thể gọi là ăn may được. Tôi cảm thấy có lẽ tôi cũng còn nhiều điều phải học tập từ cậu... cho nên coi như chúng ta cùng giúp đỡ nhau, gọi nhau là cộng sự vậy.
- Cộng sự? Sư phụ nói thật hả? Sư phụ coi đệ tử là cộng sự sao? - Người cộng sự mới của tôi về mặt vô cùng xúc động.
- Đã nói đừng gọi tôi là sư phụ nữa mà!
- Vâng thưa cộng sự!
- Không cần khách sáo vậy đâu... này này... bỏ tôi ra... bỏ tôi ra! - Kỳ Nhân vòng tay ôm chặt tôi như thể nếu buông lỏng sợ tôi sẽ chạy mất. Thật là, cứ như con nít.

Vậy là tôi đã có một người cộng sự, mà lại còn là cảnh sát nữa chứ, quả là một sự kết hợp kì cục. Ngày tháng sắp tới chẳng thể nào đoán trước được. Mỗi quan hệ cộng sự này liệu sẽ kéo dài được bao lâu? Tôi hỏi vậy thôi, chứ thật sự cũng chẳng quan tâm.

Người Sài Gòn dùng dụng cụ đó, chẳng ai thèm quan tâm đến ai, đặc biệt là với mấy người nhập cư như Kỳ Nhân. Những người nhập cư vào Sài Gòn, ồ ạt đến rồi lặng lẽ đi. Họ khi mới đến Sài Gòn, đều bảo Sài Gòn là "Thành phố ước mơ". Cho nên khi nhận ra, ước mơ là thứ không bao giờ đạt được, họ từ bỏ ước mơ, rồi bỏ Sài Gòn.

Chỉ mỗi Sài Gòn vẫn ở nguyên đây, dùng dụng cụ đón nhận những làn sóng nhập cư mới.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sát thủ livestream - Chương mở đầu

#case5 #sat_thu_live_stream#thread

5 giờ 30 hơn một chút, đại úy Hàn Lương cùng vợ đang dùng bữa tối, gồm trứng chiên hành, rau muống luộc, nước luộc rau làm canh và một ít thịt sườn còn dư từ hôm qua được hâm lại. Ở giữa, cậu con trai 7 tuổi của ông ngồi lên một chồng 3 chiếc ghế tựa bằng nhựa. Cậu nhỏ đã có thể tự ăn được mà không cần mẹ đút, lại còn ăn rất nhanh và ngon lành. Bởi vì món mặn ăn kèm cơm của cậu là đùi gà ram chấm với nước sốt tương cà xin ở Lotteria, món mà bất kì đứa trẻ 7 tuổi nào cũng yêu thích nhưng tuyệt nhiên không hợp với người lớn đang có nhu cầu giảm cân như đại úy Lương. Cố ăn cho xong nhanh bữa cơm rồi còn tranh thủ quét dọn nhà cửa.

“Mọi việc phải được hoàn thành trước 8 giờ tối.”

Đại úy Lương luôn tự ép bản thân như vậy. Bởi vì hôm nay là thứ tư, ông sẽ không phải chờ vợ và con trai đi chơi buổi tối. Vào những ngày trong tuần, sau bữa cơm tối, cậu con trai sẽ đến lớp học thêm từ 6 giờ 30 cho đến 8 giờ 30. Trong khoảng thời gian đó, hai vợ chồng đại úy sẽ chia nhau làm công việc nhà. Vợ của ông đảm đang hơn nên sẽ lo phần gấp, ủi quần áo và chuẩn bị bữa ăn của ngày hôm sau. Những công việc còn lại sẽ là phần của vị đại úy.

Cuộc sống đều đặn mấy năm gần đây của đại úy Lương là như thế. Ông không hẳn thích làm việc nhà, nhưng ông hài lòng về mái ấm nhỏ của mình. Sau mỗi ngày làm việc, khi cởi xuống được chiếc áo màu xanh mạ và mũ kê pi, về đến nhà, ông không bao giờ muốn nhận một cuộc điện thoại nào từ đồng nghiệp. Ông không thích nghe báo án vào buổi tối.

“Thị lực không tốt, lại rất dễ bị nhiễm lạnh!”

Ông thường hay giải thích với các đồng nghiệp và cấp trên như vậy, mỗi khi đến những hiện trường ban đêm trễ. Quả là một thái độ làm việc tồi tệ, sao một cảnh sát lại tìm cách né tránh các vụ án chứ? Thật là một điều đáng xấu hổ.

Tuy nhiên những điều không mong muốn thường hay xảy đến.

- □□□□ - Tiếng điện thoại của đại úy vang lên.

Mặc dù không hề thích các cuộc gọi sau giờ làm việc, nhưng chức trách của một phó phòng cảnh sát hình sự buộc đại úy không được tắt điện thoại. Bỏ lại hết mọi công việc nhà đang dở dang, đại úy Lương tiến về phía tiếng nhạc đang mời gọi. Trên màn hình điện thoại hiện thị người gọi đến là Kỳ Nhân,

cấp dưới của ông, cậu ấy là cảnh sát thuộc phòng cảnh sát hình sự thành phố.

- Alo! - Vị đại úy bắt máy bằng một giọng chán chường.

Gần 6 giờ tối, đại úy Hàn Lương, phó phòng cảnh sát hình sự thành phố, bước hiên ngang xuyên qua đám người nhón nháo. Cả đám người chẳng ai bảo ai, vừa nhìn thấy màu áo xanh mặ đặc trưng, liền lập tức dạt sang hai bên tạo thành lối cho vị cảnh sát đáng kính. Đại úy Lương sau khi đã vượt qua được hàng dây kiểm soát bước vào hiện trường, gương mặt ngài vẫn còn chưa hết biểu cảm nghi ngờ. Vừa trông thấy thượng cấp của mình xuất hiện, Kỳ Nhân nhanh chân bước đến làm nghi thức chào tay.

- Bớt màu mè đi!

Đáp lại sự ngênh đón nghiêm túc của thuộc cấp trái ngược lại là thái độ không mấy hài lòng của vị cảnh sát già.

- Đâu rồi? - Đại úy Lương hỏi Kỳ Nhân trong khi cặp mắt mí sụp tí hí của ngài đang đảo đảo dác khắp xung quanh.

- Sếp tìm thi thể? Bên đội pháp y đã đem đi rồi ạ. - Kỳ Nhân trả lời.

- Không phải cái đó!

- Vậy chắc ý sếp là hung khí? Cũng đã được đem đi giám định rồi.

- Cũng không phải cái đó! Tôi hỏi cái điện thoại. Nó đâu rồi?

- Nếu sếp đang hỏi về cái điện thoại của nạn nhân, thì nó vẫn đang được để ở chế độ live trực tiếp ở bên trong phòng ngủ. Còn nếu sếp hỏi cái điện thoại của em thì... nó đây!

Kỳ Nhân rút từ trong túi quần cảnh phục bên phải ra một cái iphoneX, giơ thẳng ra trước mặt vị thượng cấp, tay trái của cậu ta mở ngửa làm động tác như các pg khi giới thiệu sản phẩm.

Về mặt hào hứng vừa trưng ra ngay lập tức thay đổi 180 độ sang ừ ừ.

- Nhưng em đã “rửa” nó vào thứ sáu tuần trước rồi mà? Hôm đó sếp không đi sao? - Kỳ Nhân làm bộ mặt ừ ừ.

- Ai hỏi cái điện thoại của cậu? Tôi hỏi cái điện thoại của nạn nhân.

“Sao cậu ta lại nghĩ rằng mình quan tâm đến cái điện thoại mới của cậu ta nhỉ? Trên đời vẫn còn có cảnh sát ngốc đến thế sao? Thật hết nói nổi!” về câu trả lời của thuộc cấp. Chắc là đại úy Lương đã lầm bầm như vậy khi chuyển bước nhanh về hướng phòng ngủ.

Bộ mặt ừ ừ của Kỳ Nhân ngay lập tức đổi 180 độ lần nữa, thành vẻ dăm chiêu, sau khi nghe ra thái độ dửng dưng của đại úy Lương về chiếc điện thoại mới tậu của mình.

“Sao sếp lại không quan tâm đến iphoneX nhỉ? Trên đời vẫn có người không quan tâm đến iphoneX sao? Thật không hiểu nổi!” về thái độ của người thượng cấp. Chắc là Kỳ Nhân đã lầm bầm như vậy khi bước tiếp theo đại úy Lương về phía cuối căn hộ.

7 giờ tối hơn một chút, tôi vừa đang nhấm nháp một chút pizza còn thừa từ trưa vừa đọc một quyển tiểu thuyết trinh thám mua cách đây 2 tuần. Nội dung của mấy chương đầu không thú vị mấy, tôi khá phân vân giữa việc tiếp tục đọc hay tìm một điều gì đó hào hứng hơn để làm?

Cuộc sống của tôi cả tuần nay khá nhàm chán rồi, không có công việc, không có thức ăn ngon, chứng đau đầu và chóng mặt diễn ra thường xuyên hơn. Đã 2 ngày rồi tôi chưa ra khỏi văn phòng, tôi muốn đi dạo đâu đó, vận động một chút nhưng tôi chẳng có động lực nào đủ lớn để kéo bản thân ra khỏi 4 bức tường tù túng này. Nếu như bây giờ tôi nhận được một cuộc điện thoại nhờ tôi tư vấn về một vụ án thì hay biết mấy! Ôi nhưng đó là một ước muốn xấu xa, tại sao lại mong muốn ở đâu đó xảy ra một vụ án được nhỉ? Thật là một điều tội lỗi.

Tuy nhiên những chuyện không tốt thường hay xảy đến.

- □□□□□ - Tiếng điện thoại của tôi vang lên, người gọi đến là Kỳ Nhân, cộng sự của tôi, cậu ấy là cảnh sát thuộc đội cảnh sát hình sự thành phố.

Mặc dù vô cùng háo hức, nhưng để giữ hình tượng thám tử tự do đẹp trai, thông minh, max ngẫu tôi quyết định chờ điện thoại reo hết một hồi chuông. Đến khi màn hình hiện thị cuộc gọi lần hai của Kỳ Nhân tôi mới chậm rãi bắt máy. Đừng hỏi vì sao tôi biết Kỳ Nhân sẽ gọi lại! Tôi còn biết nhiều hơn thế.

- Alo! - Tôi trả lời bằng một giọng từ tốn.

- Thiên Nhân! Tôi đang thụ lý một vụ, đang bí đây, cậu giúp cho vài ý kiến với! - Giọng của Kỳ Nhân ở đầu bên kia.

- Này, cậu là cảnh sát, không thể lúc nào cũng đem công việc đi nói cho một người ngoài như tôi như vậy chứ? Đại úy Lương không thích điều đó đâu.

- Tôi đã hỏi ý sếp Lương rồi, cậu có thể tham gia vào vụ án với vai trò tư vấn viên bí mật.
- Cho dù vậy, tôi cũng không tham gia! Tôi chẳng hề nhận được một chút thù lao, cũng như danh tiếng nào khi trở thành tư vấn viên bí mật cho đội của cậu cả.
- Này chẳng phải cậu đã nhận tôi là cộng sự rồi sao? Cậu phải giúp cộng sự của mình chứ? - Kỳ Nhân nài nỉ.
- Khởi nài nỉ vô ích, tôi đang bận lắm... - Tôi quả quyết.
- Cậu làm gì có việc gì chứ! Cả ngày nằm trong văn phòng, ngay cả đến cơm trưa còn không thèm đi ăn, nếu không phải tôi mang pizza qua chẳng phải cậu sẽ ăn mì gói sao? Này này đừng cúp máy nhé! Coi như tôi thuê cậu đi! Xong vụ này tôi sẽ đãi cậu ăn buffet được chưa...
- Buffet và cơm trưa một tuần! - Tôi kì kèo.
- Tôi làm gì có nhiều tiền như vậy? Đừng quá đáng chứ!
- Buffet và đi mua đồ ăn hộ tôi một tuần.
- Vậy thì được! - Kỳ Nhân.
- Tôi chưa nói hết, đó là giá của việc tư vấn trong hôm nay, nếu vụ án kéo dài thì sẽ thương lượng lại.
- Này quá quắt vừa thôi nhé! - Tôi nghe thấy giọng của cậu ta giận dữ.
- Không đồng ý thì thôi!
- Thôi được rồi! Tôi sợ cậu luôn!
- Tôi ghi âm cuộc nói chuyện lại rồi đấy, đừng nghĩ đến việc sẽ xù kèo nhé!
- Cậu đâu cần nghiêm túc tới vậy chứ Thiên Nhân!

Thật ra nếu Kỳ Nhân không trả công tôi cũng sẽ nhận tư vấn giúp cậu ấy, tôi đang cần một vụ án để khởi động lại bộ não đang chết dần của mình. Và vì tôi biết cậu ấy sẽ chấp nhận yêu cầu của tôi. Tôi luôn đưa ra một mức giá vừa đủ cho từng kiểu thân chủ. Không cần quá đắt đối với cậu ấy, nhưng không thể miễn phí được, tôi không giàu có, tôi cũng có hàng tá hoá đơn cần thanh toán hàng tháng.

- Thoả thuận rồi đấy, bây giờ kể tôi nghe xem vụ án cậu đang xử lý như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Sát thủ livestream - Chương thử trí 1

Cảm ơn các trang đã chia sẻ truyện của mình. Do một chút nhầm lẫn nên mình có đặt sai hashtag ở chương 19. Các bạn vui lòng xoá dùm mình nha. Hoặc chỉnh sửa lại thành #case4. Cảm ơn vì đã ủng hộ.

Sài Gòn cái gì cũng có, cái gì cũng nhiều, mà nhiều nhất chính là nhà cao tầng. Không một thành phố nào ở Việt Nam có thể bì nổi với Sài Gòn về khoản này. Sài Gòn trong suy nghĩ của người Việt Nam chính là một đô thị hiện đại xa hoa. Nhưng, đó chỉ là phần thủy tinh rực rỡ của bóng đèn dây tóc. Vẫn còn phần đuôi đèn lồi lõm xấu xí mà người ta đang cố tình lờ đi hay tìm cách giấu nhẹm bằng nhiều cách.

Có rất nhiều thứ đang hiện hữu tại Sài Gòn vô cùng cố chấp, mặc kệ sự kì thị của những người Sài Gòn hiện đại.

Sự quá tải phương tiện giao thông; phong cách thời trang kì quặc; những khu ổ chuột; các công trình hư hỏng, xuống cấp, quy hoạch bừa bãi với các kiểu kiến trúc không phù hợp, lỗi thời...

Như khu tập thể cũ kĩ mà Kỳ Nhân đang đứng gọi điện thoại này chẳng hạn. Một khối kiến trúc kì dị, xấu xí, lì lợm giữa bốn bề là những căn hộ mái Thái sang trọng. Thứ này rõ ràng là cần phải bị phá huỷ càng sớm càng tốt.

Nhưng chờ sau khi vụ án kết thúc đã.

- Kể tôi nghe toàn bộ những gì mà cậu biết về vụ án xem! - Tôi yêu cầu.

- À, bắt đầu từ đâu nhỉ?

- Về loại vụ án trước đi!

- Đây là một vụ án mạng! Nạn nhân là Nguyễn Thanh Phát, nam 26 tuổi, nghề nghiệp kinh doanh thực phẩm chức năng, quê quán Kiên Giang. Nạn nhân tử vong tại nhà riêng là một căn hộ thuộc khu tập thể cũ nằm trên đường Hoàng Văn Thụ. Thời điểm tử vong được xác định trong khoảng từ 4 đến 5 giờ 30 chiều ngày hôm nay. Nạn nhân tử vong do bị một nhát đâm chí mạng từ sau gáy. Hiện trường không có dấu hiệu ấu dâm hay mất trộm nên có thể bỏ qua trường hợp giết người cướp tài sản.

- Vậy ai là người phát hiện ra xác nạn nhân?

- Cảnh sát nhận được điện thoại thông báo về vụ việc... từ rất nhiều người.

- Có nhiều người cùng đến hiện trường sao? Những người đó có quan hệ thế nào với nạn nhân?

- Thật ra những người gọi điện đến báo đều nhìn thấy hiện trường thông qua một video trực tiếp trên facebook cá nhân của nạn nhân. Họ gồm người thân, bạn bè, người quen cũng là bạn trên facebook của nạn nhân.

- Nhìn thấy hiện trường thông qua video trực tiếp trên facebook? Nghĩa là sao? - Tôi chưa từng nghe đến kiểu tiếp cận hiện trường như thế này trước kia.

- Nó giống như trực tiếp bóng đá trên TV vậy. Đó là một hình thức truyền hình ảnh trực tiếp trên facebook, anh không dùng facebook sao? Kiểu video này rất thịnh hành, người xem còn có thể tương tác lại với người phát video. - Kỳ Nhân giải thích.

- Nhưng ai là người quay video?

- Có lẽ là hung thủ, sau khi nạn nhân chết, hắn đặt nạn nhân ngã người trên ghế tựa trước màn hình điện thoại đã được dựng sẵn trên bàn, rồi chọn phát trực tiếp để mọi người nhìn thấy nạn nhân. Hắn thậm chí cố ý để con dao cắm nguyên trên gáy nạn nhân quay về phía camera như muốn người xem nhận ra là nạn nhân bị sát hại.

- Vậy có thấy mặt hay hình dáng của hung thủ không?

- Không! Hắn đứng nép về một bên sau khi đã sắp xếp hiện trường rồi mới ấn nút phát video.

"Thật là một tên giết người liều lĩnh, hắn cố tình trực tiếp cảnh hiện trường phải chăng là muốn thách thức lực lượng điều tra? Hay là vì một nguyên nhân nào khác?" - Tôi tự nhủ.

- Đoạn phát trực tiếp bắt đầu khi nào?

- Chính xác là 5 giờ 19 phút chiều và đến tận khi cảnh sát đến hiện trường là 6 giờ chiều vẫn còn đang tiếp tục. Thậm chí hung thủ còn rút thẻ sim và cắm cả sạc pin điện thoại, cứ như hắn sợ sẽ có người gọi điện làm gián đoạn quá trình phát cũng như không muốn điện thoại sẽ hết pin, trước khi có người xem vậy.

- Vậy tức là điện thoại dùng wifi để phát trực tiếp. - Về vấn đề này thì tôi có khái niệm nè.

"Đây rõ ràng là một vụ mưu sát đã lên kế hoạch tỉ mỉ từ trước, cho nên chắc chắn hung thủ phải là người có quen biết và mâu thuẫn lớn với nạn nhân."

- Trong thời gian nạn nhân tử vong có nhân chứng nào nhìn thấy ai khả nghi ra vào khu tập thể của nạn nhân không?

- Rất tiếc là khu tập thể này không có bảo vệ hay camera an ninh, chúng tôi cũng không có nhân chứng nhìn thấy ai vào nhà nạn nhân trong khoảng thời gian trên. Tuy nhiên chúng tôi đã xác minh sơ bộ rồi, nạn nhân có quan hệ bạn bè, đồng hương cùng một người. Người này tên là Hồ Việt Quân, 27 tuổi, quê quán An Giang, bạn hàng với nạn nhân, đang ở tại một căn hộ thuộc khu chung cư High Town trên đường Bạch Đằng. Người này được cho là thường xuyên lui tới chỗ của nạn nhân. Nên chúng tôi tạm đưa anh ta vào diện nghi can.

- Không còn nghi can nào khác? - Tôi hỏi.

- Tạm thời vẫn chưa có thêm. - Kỳ Nhân trả lời.

- Vậy đã điều tra trong khoảng thời gian nạn nhân bị sát hại người này đang làm gì?

- Về việc này, anh ta có bằng chứng ngoại phạm.

- Nếu vậy sao lại vẫn bị xem là nghi can?

- Vì bằng chứng ngoại phạm của anh ta rất kì lạ... - Kỳ Nhân giọng ấp úng.

- Kì lạ thế nào? - Tôi sốt sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Sát thủ livestream - Chương thử trí 2

Khi lựa chọn nghề thám tử, tôi vốn biết sẽ phải thường xuyên dính vào các vụ án. Tôi xem đó như một phần không thể thiếu của công việc, của cuộc sống của mình. Các vụ án hóc búa giống như một liều thuốc kích thích cơ thể và não bộ của tôi hoạt động, có lẽ tôi phải cảm ơn chúng vì nếu không ngừng tư duy, tôi sợ mình sẽ trở thành một người vô định, một kẻ tai biến chỉ nằm một chỗ chờ đến giờ ăn.

- Bằng chứng ngoại phạm kì lạ? Kì lạ thế nào? - Tôi thật sự bị kích thích trước những vấn đề mà người khác cho là nan giải.

- Là thế này. - Kỳ Nhân từ tốn. - Lúc 4 giờ chiều cùng ngày người này có phát một video trực tiếp trên facebook tại nhà riêng của mình. Anh này ngoài công việc giáo viên dạy võ còn buôn bán online mặt hàng thực phẩm chức năng, khi đó anh ta live stream nhận order của khách.

- "Li trim" là gì? - Tôi cất ngang.

- Là cách nói theo tiếng Anh của việc phát video trực tiếp. - Kỳ Nhân giải thích. - Quả thật là cậu không dùng facebook rồi.

- Tôi có sử dụng nhưng không thường xuyên. - Có lẽ là vài lần một tháng hoặc ít hơn, tôi cũng không thấy nó có gì thú vị khiến tôi muốn truy cập thường xuyên hơn. - Nhưng chuyện đó không quan trọng, cậu tiếp tục đi!

- Anh này live stream đến 4 giờ 55 phút thì nghỉ. Sau đó chuyển sang chơi liên quân tới 5 giờ 28 thì quay lại facebook live stream một lần nữa cho đến 5 giờ 43 thì nghỉ.

- Cậu nói "chuyển sang liên quan" là sao? - Tôi hỏi lại, đoạn này Kỳ Nhân nói khá lủng củng.

- Không phải "liên quan" mà là "LIÊN QUÂN" - Kỳ Nhân nhấn mạnh.

- Liên Quân là cái gì?

- Là một loại game nhập vai, dàn trận trực tuyến trên điện thoại, giới trẻ thời nay đa số đều chơi trò này.

- Tôi không chơi game, tôi không hiểu rõ lắm.

- Cậu cứ ở trong văn phòng suốt, thời gian rảnh chỉ toàn đọc truyện, xem phim trình thám làm sao biết được!

- Tôi vẫn theo dõi các tin tức thời sự và các chương trình khoa học, tôi còn nghiên cứu thêm về luật kinh tế và luật hôn nhân gia đình, chưa hết trước khi ngủ tôi đều dành 30 phút để nghe các bản nhạc thính phòng...

- Vâng! Cậu cứ như một ông lão 60 tuổi trong thân xác một thanh niên vậy, các mối bận tâm của cậu chẳng có cái nào giống với đa số thanh niên thời nay cả.

- Đó là sở thích của tôi! Mà quay trở lại vụ án đi! Chơi game gì đó thì sao trở thành bằng chứng ngoại phạm được?

- Cậu không chơi nên không biết, loại game này đòi hỏi kỹ năng cao, người chơi phải tập trung cao độ trong quá trình chơi. Ngoài ra đây là loại game mang tính đồng đội, sự tương tác giữa người chơi và các người khác là rất quan trọng...

- Ý cậu là anh ta có những người cùng chơi làm chứng rằng anh ta liên tục chơi game trong suốt khoảng thời gian từ khoảng 4 giờ 55 đến gần 5 giờ 28?

- Khoảng thời gian chính xác là từ 5 giờ đến gần 5 giờ 28. Anh này có hẹn với bạn cùng nhau chơi vào 5 giờ chiều mỗi ngày. Trong thời gian này họ đánh 2 trận, trận đầu khoảng trên 15 phút, trận sau khoảng 8 phút, 2 trận cách nhau khoảng 2 phút. Họ đều làm chứng là không có chuyện anh này đứng yên cho feed mặc dù ở gần cuối trận các trận đột nhiên anh này đều bị AFK.

- Phít hả? Rồi A-F-K là cái gì?

- Feed thì cậu cứ hiểu là những người cùng chơi với nghi can làm chứng rằng anh này liên tục tương tác với game trong suốt khoảng thời gian đó. Còn AFK là bỏ game giữa chừng, anh này khai rằng do mất kết nối internet. Tuy nhiên khoảng thời gian này không quá lâu, sau khi đã vào trận game thứ nhất được 15 phút thì mất kết nối khoảng 3 phút, và 2 phút sau khi vào trận game thứ 2 được 6 phút. Sau khi kết nối có lại thì anh này không chơi game nữa mà trở lại facebook và phát lần live stream thứ 2. Chi tiết về thời gian chơi game có lưu lại chi tiết trên tài khoản của anh ta. - Kỳ Nhân có vẻ phát cáu trước những thắc mắc của tôi.

- Tôi vẫn chưa hiểu rõ về loại game này lắm, nhưng game trên di động thì chẳng phải có thể vừa đi vừa chơi được mà đúng không? Nếu anh này sau khi phát trực tiếp, bật game rồi vừa chơi vừa đi tới căn hộ của nạn nhân, sau đó chờ đến lúc nghỉ giữa 2 trận thì giết nạn nhân và sắp đặt hiện trường, dùng điện thoại nạn nhân để quay trực tiếp hiện trường, tiếp đến là tiếp tục chơi game và đi về căn hộ của mình, rồi chơi xong game lại phát trực tiếp như bình thường.

- Điều này không thể được. Từ 4 giờ 6 giờ chiều các đoạn đường quanh khu vực nhà nghỉ can đều trong tình trạng kẹt xe, mặc dù nếu nghỉ can thông thạo các đường nhánh thì có thể đi xe máy đến chỗ nạn nhân chỉ khoảng 10 phút nhưng vì chơi game này không thể vừa chơi vừa điều khiển xe máy được. Còn nếu chạy bộ thì sẽ mất rất nhiều thời gian, tôi đoán chừng phải trên 30 phút nếu chạy nhanh. Đi taxi cũng không vì càng mất nhiều thời gian hơn do kẹt xe, có thể là trên 40 phút. Nghĩa là sẽ không kịp gây án trong khoảng thời gian nghỉ giữa 2 trận game.

- Các lời khai về thời gian chơi game có đáng tin không?

- Đó là lời khai của cả 7 người, họ đều khai tương đối giống như vậy nên tôi nghĩ là có thể tin tưởng được.

- Vậy còn thời gian phát trực tiếp, có thể điều chỉnh thời gian hay nghỉ can sử dụng thủ thuật nào đó để phát một đoạn video đã quay từ trước?

- Không đâu, vì trong khoảng thời gian phát trực tiếp có sự tương tác qua lại của nghỉ can và các khách hàng của người này, có rất nhiều người tương tác nên không thể là clip quay sẵn từ trước được. Cả 2 đoạn phát trực tiếp đều như vậy.

- Cậu có hỏi nghỉ can vì sao lần phát trực tiếp thứ 2 lại ngắn hơn lần thứ nhất khá nhiều không? Nếu tôi nhớ không lầm thì lần đầu khoảng 55 phút còn lần sau chỉ có 15 phút?

- Anh này khai lý do lần live stream thứ 2 kết thúc khá sớm là vì các bạn chung trên facebook của anh này và nạn nhân vào video trực tiếp của anh ta thông báo về cái chết của nạn nhân. Những người bạn chung này nhìn thấy đoạn phát trực tiếp tại hiện trường trên facebook cá nhân của nạn nhân. Một vài người trong số này cũng là người gọi điện báo với cảnh sát. Mà cậu chú ý lần live thứ 2 làm gì, trước đó 20 phút nạn nhân đã bị sát hại rồi mà.

- Linh cảm của thám tử thời, tôi sợ mình bỏ sót một chi tiết tưởng như vô giá trị nhưng thật ra là quan trọng. Tôi muốn biết cả 2 đoạn video đó không có gì bất thường chứ, phần hậu cảnh của chúng có giống nhau không?

- Giống nhau đến từng chi tiết, thậm chí là chúng vô cùng hoàn hảo để làm bằng chứng ngoại phạm cho nghỉ can. Ở đoạn video đầu tiên, trong mấy phút đầu còn có sự xuất hiện của người giao pizza. Chúng tôi đã cho liên hệ với người này và được xác nhận của anh ta về thời gian và địa điểm giao hàng, hoàn toàn trùng khớp với thời gian trên video và địa điểm nơi nghỉ can ở.

- Trong suốt thời gian phát trực tiếp nghỉ can luôn ở trước màn hình chứ? Có thể có khả năng là một đoạn video cắt ghép không?

- Như tôi đã nói là không phát một đoạn video đã được chuẩn bị từ trước đâu, trong suốt quá trình phát luôn có sự tương tác qua lại giữa nghỉ can và những người khác. Nghỉ can cũng không rời khỏi màn hình trong suốt quá trình phát trực tiếp. Tôi phải nhấn mạnh lại một lần nữa là chúng hoàn hảo, những bằng chứng hoàn hảo.

- Nếu đã là bằng chứng hoàn hảo vì sao cảnh sát còn nghi ngờ sự trong sạch của nghỉ can? - Tôi hỏi lại câu mà mình đã hỏi lúc nãy.

- Cũng giống như cậu, linh cảm của cảnh sát mách bảo tôi rằng hẳn thật sự là hung thủ và cái đồng bằng chứng đó thực chất chỉ là những mảnh khoé để che đậy cho tội ác của hắn.

Tôi cũng khá nghi ngờ liệu những bằng chứng ngoại phạm kia có phải được dựng lên để bảo vệ cho hung thủ, hay phía cảnh sát đã sai khi nghi ngờ một người vô tội? Dù sao tôi cần có chút thời gian để sắp xếp lại mọi dữ kiện.

- Tôi cần chút thời gian để suy nghĩ, khi nào nghĩ ra tôi sẽ gọi cho cậu. - Tôi nói với Kỳ Nhân.

- Vậy trong khi cậu suy nghĩ tôi sẽ gửi nick facebook của nạn nhân và nghi phạm sang cho cậu. Cậu có thể vào trang cá nhân của họ để xem các đoạn live stream. Tất cả đều ở chế độ công khai nên cậu có thể vào xem bằng nick của cậu. Tôi sẽ gửi trong messenger nhé.

- Ừ cũng được. - Tôi đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Sát thủ livestream - Chương thử trí 3

9 giờ tối thứ tư, tại một căn hộ cũ nát thuộc khu tập thể đang chờ ngày giải toả trên đường Hoàng Văn Thụ, thiếu úy Kỳ Nhân, nhân viên thuộc đội thu thập hiện trường, phòng cảnh sát hình sự thành phố, cùng các đồng nghiệp trong đội của mình vẫn miệt mài tìm kiếm các dấu vết có liên quan đến một vụ án mạng vừa xảy ra tại đây ít tiếng trước.

Đại úy Lương đã trở về nhà cách đây mười phút trước, sau khi phân công nhiệm vụ cho các đội.

Với quyết tâm cao độ “nhất định phải đưa kẻ thù ác ra trước vành móng ngựa”, Kỳ Nhân dựa vào khả năng tư duy phá án nông cạn của mình cảm thấy việc thực hiện quyết tâm trên quả thật là một điều nan giải. Cho nên cầu viện vào “người cộng sự vừa nhận”, là tôi, có lẽ là giải pháp thích hợp hơn nếu muốn nhanh chóng giải quyết vụ án.

Đó là lời giải thích cho hành động nhờ vả vô trách nhiệm của cậu ấy.

Còn tôi thì nghĩ, lý do thật sự, chính là cậu ta vốn là loại người lười suy nghĩ nhưng lại hám danh. Bảo đảm rằng sau khi tôi đã tìm ra lời giải đáp thật sự cho vụ án và nói với Kỳ Nhân, chắc chắn cậu ấy sẽ tìm cách ra oai giải án và cam đoan với đại úy Lương rằng toàn bộ suy luận là do tự cậu ta vắt kiệt bộ óc nghĩ ra.

Dù sao đó cũng là chuyện nội bộ cơ quan của cậu ta. Miễn là thù lao tôi nhận được đầy đủ thì tôi cũng chẳng quan tâm lại được cảnh sát thành phố biểu dương hay không. Thêm một tờ giấy khen treo trong văn phòng? So với ăn một bữa buffet thì còn kém xa.

Nhưng trước hết phải tìm ra lời giải cho vụ án này trước đã. Một vụ khá lằng nhằng đây, có rất nhiều mốc thời gian xảy ra dễ khiến cho việc hệ thống tư duy không được chặt chẽ.

Cho nên bây giờ tôi phải sắp xếp lại thứ tự thời gian các sự việc diễn ra.

4:00 PM - 4:55 PM: nghi can phát trực tiếp.

5:00 PM - 5:15 PM: trận game thứ nhất.

5:15 PM - 5:18 PM: xảy ra sự cố mất kết nối internet.

5:18 PM - 5:20 PM: nghỉ giữa 2 trận.

5:20 PM - 5:26 PM: trận game thứ 2.

5:26 PM - 5:28 PM: sự cố mất kết nối lần 2.

5:28 PM - 5:43 PM: nghi can phát trực tiếp lần 2.

Ngoài ra

5:19 PM - 6:00: hung thủ phát trực tiếp hiện trường sau khi đã giết nạn nhân.

Việc hệ thống cơ bản là như vậy. Chuyển tất cả vào sơ đồ dòng thời gian, có thể dễ thấy nếu nghi can đó thật sự là hung thủ, thì thời gian hấn ra tay sát hại nạn nhân chỉ có thể rơi vào khoảng từ sau khi hấn thoát trận game thứ nhất cho đến lúc trước khi hấn phát trực tiếp video cảnh hiện trường, tức là từ 5 giờ 15 cho đến 5 giờ 19, trong vòng 4 phút. Có thể việc thoát game không phải do mất kết nối internet mà vì anh ta muốn có thêm thời gian để gây án. Anh này và những người bạn thường cùng nhau chơi game nên có thể tự ứng chùng được thời gian một trận game diễn ra, ở đây có thể là khoảng dưới 20 phút mỗi trận. Nghi can là một võ sư nên chỉ cần 4 phút cũng có thể vừa sát hại nạn nhân vừa sắp xếp hiện trường. Tôi vẫn nhớ rõ thông tin nạn nhân bị một vết đâm chí mạng sau gáy mà. Điều này dẫn đến khoảng thời gian mà nghi can di chuyển từ căn hộ của mình đến chỗ nạn nhân sẽ là từ thời điểm sau khi đoạn phát trực tiếp đầu tiên của nghi can kết thúc cho đến thời điểm trận game thứ nhất kết thúc, tức là từ 4 giờ 55 đến 5 giờ 15, trong vòng 20 phút. Điều này lại rất mâu thuẫn vì chỉ với 20 phút thì không đủ thời gian để đi một quãng đường như vậy trong khoảng giờ tan tầm giao thông tắc nghẽn ở Sài Gòn. Ngoại trừ, nếu nghi can di chuyển bằng xe máy, nhưng như vậy cũng không thể vì không thể vừa chạy xe máy vừa chơi game được. Và vì rõ ràng trận game thứ nhất vẫn diễn ra bình thường nên sẽ không có khả năng nghi can vừa chơi game vừa chạy xe máy đến chỗ ở của nạn nhân được. Đó chỉ mới là lượt đi, còn lượt về thời gian lại càng ngắn hơn. Thời gian lướt về chỉ vụn vụn trong khoảng sau khi nghi can phát đoạn video trực tiếp tại hiện trường đến trước khi hấn phát đoạn video trực tiếp lần thứ 2 tại nhà mình, từ 5 giờ 19 đến 5 giờ 28, chỉ có 9 phút, ngay cả đi bằng xe máy cũng không thể. Rõ ràng việc đi lại như vậy là bất khả thi. Có nghĩa đây là bằng chứng hoàn hảo?

Trực giác của một thám tử đẹp trai, tài ba, tốt bụng nói với tôi, phàm những thứ hoàn hảo đều không đáng tin.

- □□□ - Tiếng điện thoại của tôi báo có thông báo, là thông báo về một tin nhắn từ messenger.

Tôi nhận được tin nhắn Kỳ Nhân gửi trong messenger, gồm có 2 đường link nick facebook của nạn nhân và hung thủ. Tôi nhấp vào lần lượt từng đường link để tìm các đoạn video live stream. Tôi đặc biệt quan tâm về 2 đoạn video live của nghi can. Tổng thời gian cả 2 đoạn video là hơn 1 tiếng, xem hết từ đầu đến cuối thì thật mất thời gian. Và lại tôi nghĩ phía cảnh sát chắc cũng đã xem kỹ rồi, nên tôi chỉ tập trung xem khoảng 10 phút đầu mỗi video.

Trong cả 2 đoạn video, một người nam vạm vỡ, tóc kiểu undercut, da trắng nói giọng miền tây, ước chừng dưới 30 tuổi, mặc một chiếc áo thun ôm body màu đen ngồi trước màn hình. Người này giới thiệu tên mình là Quân Hồ, cũng là tên nick facebook đăng tải đoạn video. Nội dung cơ bản của cả 2 đoạn video là giới thiệu về sản phẩm sữa tăng cân. Đúng như Kỳ Nhân đã nói, rằng đó chỉ là kiểu quảng cáo online thường thấy, có lẽ không đáng để lưu tâm.

Tôi nghĩ điều cần chú ý hơn là về phần hậu cảnh. Cả 2 đoạn video đều được quay từ một góc máy cố định, cũng không có vẻ gì bất thường. Một chiếc bàn phủ khăn trắng kê cao hơn đầu cửa sổ kính. Bên trên bàn có đặt một chiếc ly sứ trắng trơn, có lẽ dùng làm ống cắm viết. Bên trái chiếc ly sứ là mấy quyển sách được xếp thành chồng, có tất cả 6 quyển, trong đó có một quyển đặt hơi lệch về bên phải. Cạnh bên phía trái bàn là một chiếc quạt máy đang xoay những vòng đều đặn, con gió khiến chiếc rèm cửa màu tím chốc chốc lại rung lên những gợn buồn chán. Ánh nắng mặt trời xuyên qua khung

Kính cửa chiếu sáng cả mặt vải trải bàn. Những vệt bóng đổ gần như bất động, bắt chước ánh trời đã dần chuyển màu hoen ố.

Ở gần cuối đoạn video thứ hai, người đàn ông vội vàng nói mấy câu xin lỗi và hẹn gặp lại, trước khi làm động tác chạm vào màn hình để tắt máy quay. Mọi thứ kết thúc như chưa từng bắt đầu, chẳng động lại điều gì trong tâm trí người xem.

Về đoạn video quay tại hiện trường, lại càng không có gì đặc biệt. Cả một đoạn video dài gần một tiếng đồng hồ là cảnh một một thi thể đàn ông cuối gục người trên ghế tựa, trên cổ có cắm một con dao cỡ nhỏ. Chi tiết quan trọng nhất của đoạn video này chính là phân cảnh ở 3 giây đầu tiên, một đốt ngón tay được dán băng cá nhân chạm vào phía cuối màn hình. Rõ ràng đó là tay của hung thủ, nhưng thật khó để xác định được danh tính nếu chỉ dựa vào một chút ít hình ảnh như vậy.

Nói tóm lại là cũng không có thu hoạch gì sau khi xem các đoạn video. Trong vụ án này, các đoạn video có vai trò rất quan trọng, đối với hung thủ đó chính là bằng chứng ngoại phạm mà hắn cất công tạo ra, còn với cảnh sát nó lại là vật cản nhất định phải phá bỏ. Nói vậy tức là bên trong những đoạn video đó chắc chắn có ẩn chứa thứ chống lại hung thủ.

Đúng thế, tất cả mọi bằng chứng giả tạo đều là một con dao hai lưỡi. Tất cả chúng đều ẩn chứa sơ hở mà hung thủ không hề nghĩ tới. Nhiệm vụ của cơ quan điều tra là phải phơi bày những mâu thuẫn đó.

Nhưng rõ ràng là chẳng có gì mâu thuẫn trong những đoạn video đó cả. Là do tôi đã bỏ sót điều gì? Hay do ngay từ đầu nghi can đó vốn không phải là hung thủ? Tôi đang cố gắng chứng minh một mệnh đề đúng là sai sao? Không thể nào, trực giác của một thám tử trẻ tuổi, đẹp trai, thông minh, tốt bụng bảo rằng nghi can đó chắc chắn là hung thủ.

Tức là tôi đã bỏ sót điều gì đó. Chắc chắn là như vậy. Nhưng là điều gì mới được? Hay là tôi lại xem lại các đoạn video một lần nữa? Nhưng mà có gì đáng để xem lại đâu chứ? Toàn là những phân cảnh nhàm chán, giống hệt nhau, vừa xem đoạn đầu đã biết ngay kết thúc. Xem lại cũng chỉ tốn phí thời gian!

"Đúng vậy!" - Tôi thốt lên.

Trong đầu tôi đột nhiên loé lên một tia sáng. Tôi bắt đầu sắp xếp lại toàn bộ những thông tin quan trọng trong đầu mình một lần nữa. Xem lại đoạn video cần xem.

Sau ít phút, tôi cuối cùng đã hiểu ra cách mà nghi can kia, không phải, phải nói là hung thủ mới đúng, tạo ra bằng chứng ngoại phạm cho mình. Bằng chứng ngoại phạm rốt cuộc lại chính là bằng chứng buộc tội hắn. Bây giờ còn một điều nữa cần xác minh, tôi ngay lập tức gọi lại cho Kỳ Nhân.

- Alo nghe nè, đã nghĩ ra được gì mới chưa? - Giọng Kỳ Nhân từ phía bên kia.

- Đây ở hiện trường ngoài con dao gây án còn tìm thấy gì khác không?

- Không có.

- Quả đúng như vậy thật. - Tôi mỉm cười.

-... này... cậu đã giải ra rồi phải không? Có đúng hần là hung thủ không? - Kỳ Nhân giọng khàn khàn.

- Đúng! - Tôi đáp dứt khoát.

- Vậy còn mấy cái bằng chứng ngoại phạm?

- Cứ bình tĩnh, để tôi chỉ cậu cách phá cái hàng rào bảo vệ của hắn, đơn giản thôi. Nghe cho kĩ nhé! - Tôi nói đoạn đưa tay lên đầu vuốt nhẹ mái tóc màu vàng kim.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Sát thủ livestream - Chương phá án

Hãy chắc chắn rằng bạn không thể suy nghĩ thêm được nữa và quá tò mò về đáp án. Bởi vì đây là một vụ án dễ nên tôi khuyên bạn hãy dành thêm một chút thời gian để suy nghĩ, nếu không đến khi đã đọc xong phần đáp án này, bạn sẽ cảm thấy tiếc rằng bản thân đã quá nóng vội khi không cho chính mình cơ hội để giải ra một vụ đơn giản đến thế.

8 giờ sáng nay, khi đã nhận được toàn bộ chỉ dẫn phá án từ Thiên Nhẫn vào cuối ngày hôm trước, Kỳ Nhân mời sếp Lương và nghi can vào phòng thẩm vấn để trình bày lại, tất nhiên cậu ấy sẽ nói rằng đó toàn bộ là những suy luận do cậu ta tự nghĩ ra, là tự do cậu ta không cần đến gợi ý, hỗ trợ hay chỉ dẫn

của bất kì ai.

Tôi chẳng đã bảo rồi sao, cậu ta là một kẻ hám danh.

- Mời sếp ngồi! - Kỳ Nhân kéo chiếc ghế trong phòng thẩm vấn ra mời đại úy Lương.

Đại úy Lương ngồi xuống, không nói gì mà chỉ nhìn Kỳ Nhân đầy ngờ vực. Kỳ Nhân hiểu cái ánh nhìn đó có ý nghĩa gì. 100% là vị cấp trên của mình đang nghĩ "Ồ đây không có cậu thám tử kia đâu!". Ý ông ta đang ám chỉ đến tôi đấy. Còn nhớ vụ hôm trước Kỳ Nhân cũng đứng ra giải án nhưng đến cuối cùng vẫn là cần đến những lập luận của tôi mới khiến hung thủ thật sự khuất phục.

Vị sếp này chả bao giờ tin tưởng vào tài năng của Kỳ Nhân cả.

Dễ hiểu mà, làm gì có ai tin tưởng vào tài năng của cậu ta chứ.

“Nếu đã thế, hôm nay tôi sẽ độc chiếm cả sân khấu này và thể hiện một màn phá án xuất thần. Rồi thì sau đó, khi mà những lập luận danh thép của tôi đưa ra từng bước, từng bước khiến hung thủ không còn đường chối tội, chính thời điểm đó sếp đáng kính sẽ nhận ra rằng từ trước đến giờ đã sai vì không đánh giá đúng khả năng của tôi.” - Kỳ Nhân đã tự động viên mình như thế.

- Có sếp và nghi can ở đây, bây giờ em sẽ trình bày những suy luận của mình về vụ án mạng giết anh Nguyễn Thanh Phát vào chiều nay.

- Nghi can là sao? Tôi đã nói là mình không giết Phát, tôi có bằng chứng ngoại phạm rõ ràng quá còn gì! - Nghi can Hồ Việt Quân tỏ vẻ tức giận.

- Những thứ như vậy không thể hoàn toàn xem là bằng chứng ngoại phạm được anh có hiểu không? - Kỳ Nhân nói, sếp Lương vẫn im lặng nhìn người thuộc cấp đầy thâm dò.

- Sao lại không chứ? Đoạn live stream trên facebook của Phát bắt đầu lúc 5 giờ 19 phút, lúc đó tôi đang ở căn hộ của mình chơi game. Những người bạn cùng chơi game với tôi có thể làm chứng.

- Bởi vì anh đã thuê xe ôm chở mình đến nhà nạn nhân. Nếu đặt xe từ trước thì cũng không mất nhiều thời gian chờ đợi và hoàn toàn có thể đến hiện trường trong thời gian cho phép mà vẫn có thể vừa chơi game được. - Đại úy Lương chen vào cắt ngang mạch diễn xuất của Kỳ Nhân. - Bây giờ các dịch vụ xe ôm rất thịnh hành ở Sài Gòn, lại còn có thể đặt chuyến qua ứng dụng điện thoại vô cùng tiện lợi.

Vừa nói dứt lời, dường như khung cảnh giao thông Sài Gòn hiện ra trong phòng thẩm vấn. Những bóng hình các tài xế Grab mặc áo khoác, đội mũ bảo hiểm màu lá có in logo, đang chờ khách chen chúc giữa dòng xe đông đúc, kèm theo cả khói bụi, nắng gió, tiếng còi inh ỏi. Sài Gòn nhiều nhất là gì? Chắc chắn là xe máy. Về điểm này đừng nói là Việt Nam, trên thế giới chả có thành phố nào bì nổi.

Kẹt xe ở Sài Gòn là một cảnh tượng kinh hoàng, đặc trưng bậc nhất trong giao thông.

“Cho nên hãy ngừng ngay màn liên tưởng này lại đi!” - Kỳ Nhân rung mình khi cố xoá những hình ảnh khủng khiếp mà ngày nào cậu cũng trải qua ra khỏi đầu.

Quay lại vấn đề chính, tất nhiên không phải là phán án. Phán án chỉ là phụ, điều quan trọng lúc này là không thể để mắt sự thu hút vào người thượng cấp được. Kỳ Nhân đã hạ quyết tâm phải giành được vai trung tâm của buổi phá án, đừng nói là sếp Lương, bây giờ dù cho Thiên Nhân có xuất hiện cậu ta cũng tìm cách đá ra. Phân cảnh cao trào này chỉ có thể có một người được tỏa sáng.

- Đó cũng là một khả năng, nhưng khá mạo hiểm thừa sếp. Vì nếu cảnh sát tìm được người tài xế đó thì mọi kế hoạch của hung thủ xem như thất bại. Và khả năng tìm được nhân chứng kiểu này cũng rất cao, nên chắc chắn có ai dẫn đến mức thuê người chở mình đến hiện trường gây án đâu. - Kỳ Nhân kéo sếp Lương và nghi can trở lại phòng thẩm vấn.

Nghe qua thì cũng có vẻ hợp lý đấy, nhưng hình như có gì đó lẩn cấn, khiến lồng ngực đại úy Lương không được thật thoải mái.

“À!”

Khi tiếng lòng của viên đại úy bộc ra câu cảm thán nửa vời đó, rốt cuộc ông cũng đã nhận ra điều gì khiến ông không thoải mái khi nghe những phản bác từ Kỳ Nhân.

- Ý cậu tôi là một tên đàn khi nghĩ rằng hung thủ sẽ thuê xe ôm chở mình đến hiện trường gây án sao? Cậu dám nói tôi đàn sao? Tôi và cậu chưa biết ai đàn hơn đâu. - Vị đại úy bỗng phát cáu, lớn tiếng quát người thuộc cấp trước mặt nghi can.

Dễ hiểu mà, làm gì có ai không phát cáu khi bị một kẻ đàn như Kỳ Nhân gọi là đàn chứ. Ở phòng cảnh sát hình sự thành phố làm gì có ai đàn bằng Kỳ Nhân. Đại úy Lương chắc chắn là không đàn bằng Kỳ Nhân rồi.

Đại úy này, dù cho giận đến thế nào thì cũng không nên tranh nhau xem ai đàn hơn chứ?

- Sếp hiểu lầm ý em rồi! Ý em là nghi can quá thông minh, nên sẽ không sử dụng cách thuê xe ôm để tạo ra bằng chứng ngoại phạm. Hắn đã dùng một thủ thuật khác cao tay hơn nhiều, vừa dễ thực hiện lại không để lại dấu vết hay nhân chứng nào cho cảnh sát tìm ra.

- Thật vậy sao? - Đại úy Lương hồ hởi. - “Thì ra không phải cậu ta nói mình đàn. Minh chỉ là không thông minh bằng hung thủ thôi. Dù sao không thông

minh bằng nghi can cũng vẫn tốt hơn là đàn bằng Kỳ Nhân!”

Đại úy à, ông đang nghĩ đi đâu vậy? Còn tưởng là ông hào hứng muốn biết thủ thuật thật sự của nghi can nữa chứ.

- Những người cùng chơi game vào thời điểm sau khi anh kết thúc live lần thứ nhất chỉ khai là có cùng chơi với nhân vật trong game của anh trong khoảng thời gian đó, nhưng điều đó không thể xem là bằng chứng ngoại phạm được vì rất có thể anh đã nhờ ai đó sử dụng nick của mình để vào game thay anh, còn anh thì đi đến chỗ nạn nhân và gây án. - Kỳ Nhân tiếp tục màn suy luận. - Nếu dùng cách này thì anh hoàn toàn có thể đi từ căn hộ của mình đến nhà nạn nhân chỉ với 10 phút chạy xe máy.

- Nhờ ai chứ? Các ông có tìm ra người đó không? - Nghi can lên tiếng phản bác.

- Cậu chẳng bảo nghi can sử dụng thủ thuật mà không để lại nhân chứng sao? Cách nhờ người thứ ba chơi hộ game, thậm chí còn dễ tìm ra nhân chứng hơn là cách thuê xe ôm đấy. Chỉ việc điều tra các mối quan hệ quanh nghi can, độ tuổi dưới 35 nếu là nam hoặc dưới 25 nếu là nữ. Trong số đó, biết chơi game này chắc cũng chẳng có mấy người.

- Sẽ chẳng tìm ra người nhân chứng đó đâu thưa sếp. Bởi người chơi game hộ cho nghi can mà em muốn nhắc đến không ai khác chính là, nạn nhân! - Kỳ Nhân cắt ngang cơn tức giận của nghi can và sự thất vọng của vị thượng cấp.

“À!”

Trong khoảnh khắc, đại úy Lương chợt như nghe thấy một tiếng keng lớn làm thức tỉnh trí não đang thi u ngủ của mình, tiếng lòng ngai bồng bật ra câu cảm thán nửa vội.

Dễ hiểu mà, trong các vụ án liên quan đến trò chơi điện tử nhập vai, kịch hoá trang, phim trường có diễn viên đóng thế... những thủ thuật tráo đổi thân phận giữa hung thủ và nạn nhân vốn vẫn hay thường được sử dụng. Các truyện tranh, tiểu thuyết, phim ảnh trình thám đều từng nhắc đến. Mấy vụ nhập môn, sơ đẳng thế này ngay cả dân nghiệp dư cũng đoán ra được, vậy mà đại úy Lương lại không nghĩ ra?

Đừng nói rằng ngài chưa từng được kinh qua thể loại này chứ?

- Như vậy tức là chết không đối chứng rồi? - Vị đại úy thốt lên, ánh mắt vẫn chưa hết ngỡ ngàng.

- Không đâu thưa sếp, nếu cần chúng ta có thể trưng cầu thông tin từ phía nhà phát hành game, có thể sẽ biết được game đã được chơi từ máy điện thoại nào.

- Cái gì chứ? Cứ đi hỏi đi! Không phải dựa vào điều đó mà các người nói tôi là hung thủ sao? Hồ đồ vừa thôi!

- Tất nhiên bấy nhiêu đó không đủ để kết tội anh được. Nhưng, điều đó đã chứng minh rằng bằng chứng ngoại phạm của anh là có kẻ hở. Nói tóm lại anh không thể xem đó là bằng chứng ngoại phạm nữa. - Kỳ Nhân đáp lại.

- Cái gì mà không thể xem là bằng chứng hả? Vậy các người giải thích xem nếu tôi thật sự đã phát đoạn live stream ở nhà Phát lúc 5 giờ 19 thì làm sao tôi có thể trở về lại căn hộ của mình trước 5 giờ 28 để live stream một lần nữa. Lần này chỉ có 9 phút và khi đó Phát đã bị giết, vậy ai sẽ là người thay tôi chơi game để tôi chạy xe máy về căn hộ của mình? Và chỉ có 9 phút thì dù có chạy xe máy cũng không thể nào về kịp? Nên nhớ khoảng thời gian này khắp các ngã đường đều kẹt xe, tôi không thể nào đủ thời gian để đi một đoạn đường như vậy.

- Ủ, ai sẽ thay nghi can chơi game? Cho dù là đi xe ôm hay nhờ người chơi game hộ thì cũng không thể từ hiện trường trở về lại căn hộ của nghi can chỉ với 9 phút được. Chưa kể đến việc thời gian thực tế lúc đó sẽ có thể ít hơn. - Đại úy Lương thất vọng.

- Nhưng thưa sếp, vấn đề ở đây là có thật sự nghi can đã trở về... lại căn hộ của mình? - Kỳ Nhân hơi cuối đầu trả lời ngài đại úy rồi hất mặt nhìn nghi can.

Mặt của nghi can bắt đầu lộ vẻ lo sợ, ánh nhìn cũng vì thế mà không còn cương chính như trước. Nếu lúc này mà có máy quay phóng đại hình ảnh đỉnh trán của nghi can, thế nào cũng sẽ thấy mồ hôi đang rì.

Dễ hiểu mà, những mảnh khoé nguy tạo đã đến lúc phải được lật tẩy. Trong tình huống như thế này có mấy hung thủ có thể giữ nổi bình tĩnh.

- Anh đã rất khôn khéo khi tính toán thời gian dùng những trận game vừa đủ để chúng trở thành bằng chứng ngoại phạm cho mình. Đặc biệt là ở trận game thứ 2, khi anh quyết định rút ngắn đi thời gian để tạo ra tâm lý cho phía cơ quan điều tra rằng việc di chuyển từ căn hộ nạn nhân trở về căn hộ của anh là bất khả thi cho dù là sử dụng cả xe máy. Để làm được điều đó ở lượt về này anh đã không trở về căn hộ của mình mà về một căn hộ đã được bài trí sẵn giống căn hộ kia. Anh chắc chắn đã vừa chạy bộ vừa chơi game, và căn hộ đó phải là một căn hộ ở gần nhà của nạn nhân, cách nhà nạn nhân dưới 9 phút chạy bộ. Chính vì vậy nên anh không thể live stream lần thứ 2 quá lâu được. Anh trình bày rằng có người thông báo cho anh về cái chết của nạn nhân nên anh ngừng live stream, nhưng thật ra nếu không có người thông báo thì anh cũng sẽ tìm một lý do khác dừng việc live stream để tránh khi cảnh sát tìm đến nhà nhưng lại không thấy anh mặc dù trên tài khoản facebook của mình anh vẫn đang trực tiếp tại một nơi có khung cảnh tương tự.

-... - Những điều Kỳ Nhân vừa trình bày khiến nghi can như suy sụp, đến nỗi miệng không nói nên lời.

Cảnh trí hiện ra lúc này trong suy nghĩ của Kỳ Nhân, nghi can tựa hồ như bại tướng đã trúng hàng chục mũi tên. Sức lực đã hao tổn quá chín phần. Cơ bản là chỉ còn đợi đòn kết liễu.

- Theo suy đoán của tôi, đó là một căn hộ thuộc khu chung cư Hồng Sông ở đường Đỗ Tấn Phong cách nhà nạn nhân chỉ 200m. Nếu cho điều tra thì chắc chắn sẽ tìm được căn hộ được bài trí một góc giống hệt với góc căn hộ trong đoạn live stream thứ nhất của anh. Tất nhiên người đứng tên thuê căn hộ đó không ai khác cũng chính là anh.

- ... - Sếp Lương quá sốc trước sự tình huống trong suy luận của người thuộc cấp thường ngày vẫn hay đóng vai ngốc nghếch, đến mức miệng tro ra không nói nên lời.

Toàn bộ phân cảnh đều do Kỳ Nhân độc chiếm, thật sự đã một mình tỏa sáng.

- Chắc sếp đang thắc mắc rằng làm sao mà em đoán ra được những điều đó? Chính là nhờ những đoạn live stream của nghi can đây. Khi quan sát và đối chiếu đoạn đầu của 2 đoạn video này với nhau em nhận thấy chúng có phần hậu cảnh rất giống nhau. Đến cả vệt bóng đổ của chiếc ly sứ trên bàn khi được nắng chiếu vào cũng xê dịch rất ít. Vệt bóng đổ đó đã khiến em nhận ra rằng 2 đoạn live stream đó là được quay ở 2 nơi khác nhau. Bởi thời điểm quay 2 đoạn video đó cách nhau gần 1 tiếng rưỡi, cho dù mọi thứ đứng yên nhưng mặt trời sẽ luôn di chuyển, bóng của đồ vật dưới ánh sáng mặt trời cũng sẽ vì vậy mà di chuyển theo. Càng về chiều thì góc quay của bóng sẽ càng rộng, ít nhất phải hơn 15 độ chứ không thể chỉ xê dịch rất ít như trong 2 đoạn video đó được. Nếu đem đoạn cuối đoạn live stream thứ nhất ra so sánh với đoạn đầu đoạn live thứ nhất sẽ thấy bóng của chiếc ly có di chuyển khá nhiều về phía bên trái, nhưng ở đoạn đầu đoạn live thứ 2 của nghi can thì bóng này lại di chuyển về bên phải trở lại vị trí ban đầu. Điều này là không thể xảy ra vì mặt trời chỉ luôn đi theo một hướng nhất định.

- Cho dù các người tìm được căn hộ đó thì cũng đã sao chứ? Tôi không được thuê cùng lúc 2 căn hộ sao? Sở thích của tôi là bày trí cho chúng giống nhau đây. Đừng hòng buộc tội được tôi nếu không có bằng chứng! - Đến những giây phút sau cuối vẫn cố chấp giữ vững khí tiết ngoan cường, nghi can đưa ra sự chống trả yếu ớt.

Vô ích thôi, mũi tên đã rời cung. Lần bắn này nhất quyết 100% là “xuyên tảo”.

- Rõ là ngoan cố! Để xem đến lúc chúng tôi tìm được căn hộ và tìm thấy những quần áo dính máu nạn nhân mà anh chưa kịp phi tang được cất giấu trong đó, thử coi anh còn chối cãi được không? - Kỳ Nhân kiên quyết.

Bằng những lập luận chính xác của mình cuối cùng nghi can cũng nhận tội. Lý do giết người của hung thủ xuất phát từ những mâu thuẫn trong việc kinh doanh. Khi biết nạn nhân thích chơi game giống mình hung thủ đã lập nên kế hoạch giết người và ngụy tạo những bằng chứng hòng giúp bản thân trở thành ngoại phạm.

Nhưng rất tiếc cho hắn vì kế hoạch tinh vi đó đã bị lật tẩy.

“Là do tôi lật tẩy. Tôi chứ không phải Kỳ Nhân.”

Thiên Nhân cười sáng khoái sau khi nghe Kỳ Nhân thuật lại diễn biến buổi phá án.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Sát thủ livestream - Chương kết thúc

Cuối tuần, Kỳ Nhân mời tôi một bữa buffet nướng phong cách nhà làm. Toàn bộ chi phí và khâu chuẩn bị đều do cậu ta chịu trách nhiệm. Tôi miễn cưỡng chỉ cho cậu ta mượn văn phòng để thực hiện, vì Kỳ Nhân đang tạm trú cùng đồng nghiệp tại kí túc xá cơ quan, mà chỗ này thì không tiện cho việc tổ chức nấu nướng.

- Cậu phụ tôi làm nước chấm đi! - Kỳ Nhân nài nỉ.

- Tôi chịu cho cậu mượn văn phòng để nướng thức ăn là đã quá tử tế rồi đấy. Lúc giao kèo còn nghĩ cậu sẽ mời tôi ăn BBQ ở tiệm nữa chứ... - Tôi vừa đọc sách vừa trả lời với thái độ hơi khó chịu.

- Thức ăn ở tiệm làm sao đảm bảo bằng tự làm được. Hơn nữa đồ nướng thì ăn ở đâu chẳng giống nhau, miễn bao no cho cậu thôi.

- Sao mà giống được, ở tiệm người ta có đủ các loại thịt và nước uống!

- Thôi mà, tôi cũng đã mua nước ép táo cho cậu rồi mà! Cậu phụ tôi tí đi, một mình tôi làm sợ tới 1 giờ chiều cũng chưa có ăn đâu. - Kỳ Nhân tiếp tục ra sức mài nỉ.

- Nếu tới 12 giờ vẫn chưa xong thì cậu lo mà đi mua cơm cho tôi! Thịt nướng để lại cho bữa tối.

- Ê! Đừng quá đáng chứ!

- Chưa hết, bày bữa ra thì một lát tự lo mà dọn dẹp! Tôi nói trước tôi rất ghét ăn mỡ nên tôi sẽ chỉ ăn bò và hải sản. Tôi ăn nhiều lắm nên cậu đừng có

giành với tôi. Cậu tốt nhất chỉ được ăn những thứ tôi không chọn!

- Cậu quá đáng vừa thôi! Tôi cũng thích ăn bò mà, cậu không thể chỉ cho tôi ăn ba rọi chứ?

- Ai bảo cậu tiếc tiền mua bò ít làm gì.

- Cái gì chứ, rõ ràng đều toàn bộ là tiền của tôi. Cậu còn bảo là tôi tiếc tiền?

- Không tiếc tiền thì sao không dẫn tôi đi ăn tiệm?

- Đi ăn tiệm đắt lắm! Mà chẳng đã nói rồi sao, thức ăn ở tiệm làm sao mà đảm bảo được...

10 giờ 30 trưa chủ nhật, trong căn phòng nhỏ chưa đầy 25 mét vuông ở tầng hai một chung cư dùng làm văn phòng thám tử, ngày hôm nay đóng cửa không tiếp khách. Thế nhưng nếu có ai vô tình đi ngang qua hoặc ở những phòng cạnh bên, hẳn sẽ nghe được tiếng hai thanh niên một giọng Sài Gòn một giọng Hà Nội đang cãi nhau chí chóe.

Nếu chỉ nghe nội dung cuộc cãi vã trẻ con này, chắc chẳng ai ngờ rằng hai con người kia một là cảnh sát hình sự một là thám tử hành nghề tự do. Hai nghề nghiệp có thể nói là đối thủ không đội trời chung trong các tiểu thuyết trinh thám, ngoài đời lại là một cặp cộng sự.

Là một cặp cộng sự ăn ý đã giúp phòng cảnh sát hình sự thành phố phá giải khá nhiều vụ án hóc búa.

Nếu đã ăn ý như vậy, có sao lại cãi nhau?

Nào đâu, đó không đơn thuần chỉ là cãi nhau, đó là cách mà sợi dây liên kết hai con người đối nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.